

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 88

CENA 10 DINARA

NINĐA



BODEŽ CRNOG ZMAJA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DEREK FINEGAN

BODEŽ CRNOG ZMAJA



Derek Finegan
BODEŽ CRNOG ZMAJA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

Derek Finegan

BODEŽ CRNOG ZMAJA

More odavno nije bilo ovako mirno, sa površinom što po dseća na rastopljeno olovo. Ni ovako mračno, jer sa oblačnog neba nije dopirao nijedan zračak svetlosti da odsjajem pokaže granicu između površine vode i vazduha.

Ipak, vazдушnih strujanja je bilo na većim visinama, jer se okrnjeni mesec na trenutak promoli kroz oblake, bojeći srebrom glatku površinu vode i pokazujući gde se ona obavlja oko potpuno crnog kopna.

Indijanci sa ostrva ne izlaze iz svojih koliba kada su noći ovako mračne i tihe. Iako se čini da su demoni i utvare o kojima šapuću stari vrači prote rani bučnim mašinama belih ljudi, nagonski strah okuplja ih u manje ili veće grupice oko pepela maločas ugašene vatre.

Čak ni najmanja deca ne plaču, buljeći široko raširenim očicama u tamu oko sebe i uzalud tražeći malo topline na od straha naježenoj koži majke.

U njnhovim žilam teče krv izmešana čudima sudbine i voljom istorijskih kretanja o kojima oni ionako ne znaju ništa. Aravak Indijanci, strosedeoci Haitija, Crnci iz Gvineje čiji su preci dovde stigli u brodovima lovaca na robove, britanski, francuski, španski gusari, poneki zalutali Kinez i stanovnik ostrva na Tihom okeanu, svi oni mogu se pohvaliti da su učestovali u stvaranju te čudne mešavine rasa koja sada naseljava Haiti i okolno ostrvlje.

I jezik kojim govore je mešavina kreolskog francuskog, afričkih jezika, engleskog i špa

nskog, mešavina reči koje su vekovima nicali kao lišće oko stabala sa čvrstim jezgrom onih najstarijih izraza za glad, žeđ, bol...

I strah.

Da, strah, jer to osećanje je takođe jedno od najprimitivnijih i nema ljudskog jezika koji ne poznaje bar desetak različitih reči za strah i njegove mnogobrojne podvarijante.

Toliko reči za strah postojalo je i na ostrvu koje su njegovi stanovnici samo tako i zvali — Ostrvo. Isto onako kako su kopno Haitija zvali jednostavno Zemlja, pokazujući deci, kad je vreme vedro, gotovo deset hiljada stopa visoki Pik de la Sel, jedino što se oдавde moglo videti od susednog velikog ostrva sa kojim nikada nisu ni imali mnogo veza.

Stanovnici Ostrva, njih oko tri stotine, razbacanih uglavnom duž severne obale, duge šest milja, znaju da su njihovi preci ovamo dovedeni jedne noći bežeći od dugih noževa belih ljudi u čudnim odelima. Bolji poznavaoци istorije ovih predela lociraju taj egzodus na početak prošlog veka, kada je Napoleon poslao generala Leklerka da u krvi uguši pobunu Tusena L' Uvertira, ali ostrvljanima taj podatak ne bi zna-

čio ništa, čak i kada bi znali za njega.

Oni su sasvim zadovoljni što ih od tog vremena uglavnom ostavljaju na miru, čak i ne sa njajući da je njihovo siromaštvo glavni razlog što su ostali pošteđeni uticaja sa kopna. Siromaštvo i džungla u unutrašnjosti Ostrva u kojoj svi, koliko god ih ima, mogu nestati za tili čas ako ih neki novi strah natera na to.

Civilizacija, istina, prodire i do Ostrva, ali su njeni koraci kratki i spori. Čelični noževi i harpuni, lake i praktične ribarske mreže od plastičnih materijala, još uvek su retkost. Spoljni motori za čamce, radioaparati i penicilin tek treba da stignu do tuda, bez obzira na čijenujicu što more oko Ostrva brazdaju tragovi blistavih jahati i što nad njima pet puta dnevno preleću bešumni putnički avioni, sa Haitija i prema njemu.

Ima mnogo takvih zaboravljenih uglova na našoj planeti. Mnogo više nego što smo mi spremni da poverujemo...

Uostalom, možda stanovnicima takvih mesta treba zavideti?

Ove noći svakako ne, jer u času kad mesec ponovo zađe za oblake strah postaje gotovo opipljiv...

Šumovi sa mračnog mora po staju sve određeniji, ali zato ne i manje strašni. Tiho pljuskanje vode, dahtanje, metalni 'zveket.

U grupici stisnutoj oko ugašene vatre niko ne progovara ni reč, ali svi u svojoj mašti vide jednu istu užasnu sliku: džinovsko morsko čudovište koje izlazi sa svog prebivališta na dnu da bi svojim metalnim kandžama šćepalo nemoćne žrtve i nasladilo se toplom ljudskom krvlju...

Otvori njihovih koliba okrećući su zatonu i oni, gotovo svi u istom trenutku, opažaju da je čudovište otvorilo svoje džinovsko oko.

Mlaz bele svetlosti, svetlosti koja im se čini jačom od svetlosti sunca i najtoplijih dana u godini, kao pljusak se sručuje na niz koliba. Oni treću, obaraju glave, okreću leđa oku čudovišta, ali sem glasnih uzdaha iznenađenja nema još nikakvog glasa, čak ni od najmanje dece.

Ipak, ipak...

Metalni zvuci sada su razgovetniji, a uz njih Indijanci čuju još nešto, nešto što neodoljivo podseća na ljudske glasove... Među njima ima onih koji su se dva ili tri puta u životu otiskivali do Zemlje i zbog svoje proverene hrabrosti

odabrani da kontiktiraju sa trgovcima čiji brodići nekoliko puta godišnje pristanu u zatonu, nudeći predmete za koje većina stanovnika Ostrva ne zna čemu bi mogli poslužiti.

Pogledi sada skreću prema njima. Ako sa površine zatona dopiru ljudski glasovi, onda je njihov zadatak da izađu pred te nepoznate i čudne ljude koji dolaze usred mračne noći. Ostali... ostali su spremni da na prvi znak upozorenja nestanu u džungli, jer su njene opasnosti poznate opasnosti...

Oko džinovskog čudovišta sa da šara po kolibama poređanim u polukrugu oko zatona. Zbog prejake svetlosti trojica ljudi koji izlaze iz koliba hodaju oborenih pogleda, ne prepoznajući tle pod svojim nogama iznenada ispunjeno ostrim i tamnim senkama na kakve nisu navikli.

Njihov strah ne popušta, iako sada na površini zatona jasno vide senku širokog čamca i čuju zapljuskivanje vesala. Znađu da imaju posla sa ljudima, ali predanje kaže da se i ljudi treba plašiti. A naročito ljudi koji na ovako čudan način dolaze usred noći, jer takvi nipošto ne mogu imati dobre namere...

Još neko u selu ima hrabrosti da se pokrene. Staračke no-

ge vrača ostaju prekrštene, ali ruke sigurno i pouzdano dotiču napetu kožu bubnja, šaljući u tamu signale koji stanovnicima Ostrva govore kako mogu mirno spavati dok čarobne reči drže demone noći na odstojanju.

Nema, međutim, mnogo koristi od potmulog dobovanja, jer na površini zatona čamac osvetljen okom morskog čudovišta i dalje sigurno napreduje prema peščanoj obali. I trojici ljudi koji napeto čekaju, u položaju podjednako pogodnom i za otpor, i za bekstvo.

Harpuni u njihovim rukama izgledaju patetično i oni su toga svesni dok se krupne kapi znoja kotrljaju niz bronzana lica. Njihova tela jedino su što mogu postaviti između iznenadne opasnosti i svojih žena, dece i staraca, kupujući im svojom krvlju nekoliko trenutaka potrebnih da nestanu u džungli.

Njih trojica sasvim jasno vide kako ljudi u čamcu, samo mračne senke osvetljene otpozadi, ostavljaju vesla i uspravljaju se. To što drže u rukama je oružje, van svake sumnje, ali tri ratnika ne odstupaju.

Prvi, drugi, treći... čitava serija potmulih praskova iz cevi oružja uperenih nekud prema mračnom nebu...

Oni se trzaju, ali ne odstupaju, čak ni kada se potmule eksplozije ponavljaju u džungli iza njihovih leđa i iza leđa kolibama. Bujanj vrača takođe samo na trenutak prekida svoj u mirujuću pesmu, da bi odmah potom nastavio, obnovljenom snagom i uverenjem.

Silujete u čamcu ponovo se prihvataju vesala. Tri ratnika, koncentrisani na njihove pokrete, i ne primećuju kako se nad džunglom diže zid od guste sive magle koji vetar sa bregova lagano potiskuje prema kolibama i obali.

Grleni povik, otrgnut strahom i iznenađenjem iz grudi ratnika. Sva trojica ustuknuli su istovremeno, ali samo po jedan korak, da bi se odmah potom vratili na isto mesto, čvršće stežući svoje najopasnije i najjače oružje.

Silujete u čamcu nisu ljudi, već demoni i to se sada već sasvim jasno vidi. Nijedna rasa ljudi na svetu nema takve ružne okrugle njuške, okrenute nekud u stranu, i ogromne staklaste riblje oči koje svetlucaju svetlošću odbijenom sa glatke površine mora!

Demoni prestaju da veslaju i čamac sada u mrtvoj tišini klizi po vodi, nošen sopstvenom inercijom.

Mrtvoj tišini?

U kolibi vraća, obavijenoj si vom maglom, bubanj je učutao. Ućutale su se i sitne šumske životinje, na trenutak prenutle iz sna malopredašnjim potmulim eksplozijama.

Prvi novi šum posle te tišine jeste škripanje metalnog dna čamca po šljunku na obali i tihi smeh talasića.

Demoni i dalje mirno sede, dopuštajući uplašenim pogledima trojice ljudi da ih proučavaju. Čak kada bi ti Indijanci i znali šta su gas - maske i čemu služe, teško da bi ih prepoznali na ovim mračnim siluetama osvetljenim samo sa leđa mlazom svetlosti iz snažnog reflektora...

Kompaktni oblak sive magle sada je potpuno obuhvatio kolibe i sporo i bešumno klizi prema samoj obali. Njegavi prvi pramenovi kovitlaju se okonogu trojice ratnika i jedan od njih se osvrnuo oko sebe, skrećući novim grlenim krikom pažnju dvojice ostalih na još jednu iz niza neobjašnjivih pojava.

Magla je, međutim, nešto što poznaju, iako se nikada još nije dogodilo da se po ovakvom vremenu ona iznenada pojavi na obali. Demonu u čamcu su mnogo bliža i opipljivija opasnost i ratnici ponovo skreću pogled prema moru.

Strpljivo, nezadrživo magla im se približava, obuhvatajući ih do pojasa, do grudi, do lica. Jedan nestrpljiv pokret rukom, neuspeli pokušaj da se odagna oblak pred licem koji pogled prema čamcu čini nedovoljno jasnim.

Bio je to i poslednji pokret ratnika na obali. Pali su sva trojica, istovremeno kao da su im nago podsečene noge...

Kao da samo to čekaju, ljudi počеше da se iskrcavaju iz čamca, gacajući po magli koja je sada i njima dosegala do kolena. Vetrić sa brda postajao je sve jači, brže noseći oblak magle prema zatonu i raspršujući ga nad mirnom površinom vode.

Poređani duž obale, oni su strpljivo čekali znak jednoga koji je otišao nekoliko koraka bliže trojici palih ratnika. On je gledao u svetleći brojčanik četvrtaste kutijice obešene uzicom oko vrata. Odeću vojničkog kroja kao i kod ostalih, do punjavao je široki kožni opasač sa velikom futrolom za pištolj na desnoj strani.

Nekoliko minuta docnije, kada se čak ni nad površinom zatona više nije zapažao nikakav trag magle, on klimnu glavom i smače gas-masku sa lica, objavljujući svoje zadovoljstvo glasnom psovkom.

I ostali zažamoriše skidajući maske i vraćajući ih u torbice pod levim pazduhom. Krupni, preplanuli ljudi grubih lica, po svemu nalik posebno odabranoj jedinici komandosa za težak i opasan zadatak.

Pokret ruke vođe bio im je dovoljan; očividno se radilo o već rutinskoj akciji ove neobične ekipe iskrucane sa podmornice u gluvo doba noći. Vukući za sobom laka nosila od alu minijumskih štapova izvađenih iz čamca, oni u parovima kretose prema utišanim kolibama.

Radili su hitro, kao dobro uigrana ekipa, preturajući po gomilama polunagih tela oko ugašenih vatri. Deca, mladi i snažni ljudi i žene prenošeni su u čamac i nemarno bacani na dno, kao naramci drva, osvetljeni hladnom belom svetlošću reflektora podmornice.

One koji su ostajali u kolibama, stare, mršave, nemoćne, čekao je specijalni tretman. Hođajući od jednog do drugog, lagano i sistematski, čovek sa špricom u ruci ubrizgavao je svakom od njih pod kožu nešto žućkaste tečnosti.

Nije zastajao da proverí efekte tog sredstva, ali za tim nije ni bilo potrebe. Ljudi uspavani gasom neosetno su odlazili korak dalje od života. Grudi su prestajale da im se po-

meraju od rada pluća, srca prekinula sa pumpanjem krvi kroz tela, prepuštajući ih ledenoj ruci smrti...

Čitava operacija bila je završena za manje od deset minuta i vođa dade rukom znak da je vreme da se vrate na obalu. Tri para ljudi sa nosilima zastadoše još uz trojicu ratnika čije su ruke još uvek stezale harpune.

Ostali su ležerno hodali prema čamcu, punom gotovo do vrha polunagim ljudskim telima, veselo razgovarajući. Tihi glasovima, još uvek; noć kao što je ova uliva poštovanja čak i tako ogrubelim tipovima koji ubijaju brzo i lako...

Prilika koja se iznenada isprečila između njih i čamaca kao da se rodila iz utrobe upravo ovakve jedne noći. Zastali su, naglo u tišini, buljeći u siluetu neobičnih oblika.

A onda...

— Ninda! — vrisnu neko punim plućima. — Ovde je! Pucajte, za ime boga! Pucajte!

*

* *

Doreli sklopi oči i opusti se u udobnoj kožnoj fotelji koja nekim čudom nije škripala. Osetio je na sebi zainteresovan

pogled Rotmerlove sekretarice i nasmešio se, više za sebe nego za nju.

Do đavola sa ženama, pomislio je, opuštajući mišiće jedan po jedan u mnogo puta provenom ritualu naučenom pre mnogo godina u Indiji. Nekoliko minuta takvog odmora вреди koliko i čitava prospavana noć, a bog zna da mu je odmor u ovom trenutku potrebniji od bilo čega drugog.

Prošla noć u Kjotu bila je je dna od najluđih koju je ikada doživeo. I najnapornijih, priznao je sebi. Te gejše prosto su se takmičile nastojeći da ga iscrpe, ali mu se snaga, zajedno sa seksualnom željom, vraćala posle svakog novog gutljaja ze lenkastog Utagavinog napitka.

Svaki mišić ga je bolelo kada se konačno ukrcao u avion, željan odmora i sna, ali od toga nije bilo ništa. Jedan mladi Japanac učinio mu se sumnjivim i godinama stvarani uslovi refleksi nije Doreliju dozvolio da se opusti. Zadremao je, istina, nekoliko puta po minut ili dva, samo zato da bi se prenuo na prvi pokret nekog od putnika u kabini prve klase ogromnog DC-10.

Nije zapazio Japanca na aerodromu San Franciska, ali to nije moralo ništa da znači, pa je zato promenio nekoliko ta-

ksija vozeći se kroz grad pre nego što je konačno izašao pred pomalo zapuštenom vilom na Nort Biču.

Pravi anahronizam u jednom od najživljih delova San Franciska, na samo korak od Avenije Kolumbus i Vašington Skvera. Okružena takođe zapuštenim parkom i visokom živom ogradom, nije privlačila nimalo pažnje. To je, naravno, gotovo idealno za centralu jednog od mnogobrojnih tajnih organa CIA na Zapadnoj obali.

On sam, jedan od najboljih agenata »Grupe 86«, znao je za svega dva ulaza u vilu, iako ih je, sudeći po pričama drugih agenata, bilo bar desetak, iz raznih pravaca. Sama grupa ime je dobila zahvaljujući nedostatku mašte nekog od birokrata u Vašingtonu, po godini svoga osnivanja. U čemu se sastoji njen posao nije znao niko, sem valjda Rotmerla i njegovog ne posrednog pretpostavljenog u CIA. Čak i senatske komisije nisu uspevale da doznaju ništa detaljnije o grupi sem da ona postoji i da poreske obveznike staje negde između sto pedeset i dve stotine miliona dolara godišnje.

Što se Dorelija i ostalih agenata ticalo, takvo stanje stvari nije bilo potrebno menjati, jer im je savršeno odgovaralo.

Rotmerl nikada nije postavljao pitanja kako je neki zadatak obavljen, niti koliko je hiljada dolara stajao organizaciju. Njegovo je bilo da zadatak postavi i odredi rok za njegovo izvršenje; sve ostalo prepuštao je sposobnosti i mašti agenata.

Poslovi su, u najmanju ruku, bili čudni, tako da se Doreliju pokatkad činilo da tamo gore neko danima smišlja apsurdne zadatke samo zato da bi stavio na probu umešnost agenata ili odgovorio na neko bizarno pitanje.

Prvi put mu je to palo na pamet dok je mesecima pratio beznačajnog službenika osiguravajućeg zavoda u Dikensu, Teksas. Možda je to bio tajni agent strane sile ili plaćeni ubica koji se sprema da ubije Predsednika, ali Doreli nije ot krio ničeg sumnjivog u njegovom ponašanju, sem to da čovek živi užasno dosadnim životom.

Sledeći zadatak bio je bar mnogo uzbudljiviji, iako Doreli takođe nije uspeo da odredi njegov smisao. Život i rad na platformi za naftu u Meksičkom zalivu nisu bili nikakvo letovanje i on je sasvim pošteno zarađivao svoju nedeljnu platu, držeći na oku upravitelja platforme.

Sledeći put...

— Mister Doreli!

Prenuo se i mišići su mu se zategli, baš kao kod zveri koju je iz sna trgao neki sumnjivi šušanj u blizini.

— Mister Doreli!

Otvorio je oči i nasmešio se. Rotmerlova sekretarica se nadvila nad njega, tresući ga za rame i pružajući mu priliku da se još jednom uveri kako pod tankom bluzom nema ničega osim para lepo izvajanih dojki.

— Probudite se, mister Doreli... mister Rotmerl vas čeka!

— Ne, nipošto, mala! Ne bih dao ovaj san za sve Rotmerle ovog sveta!

Vučji osmeh blistavo belih zuba na preplanulom licu, dubok, muževan glas i ona aura čoveka koji živi opasnim životom, uvek su dovodili pred Dorelija lepe i uzbudljive žene. Privlačio ih je i njegov lakomisleni manir koji kao da je govorio: »Ako me želiš, mala, tu sam; a ako ne, do đavola s tobom, svet je pun cura koje jedva čekaju da legnu sa Lensom Dorelijem!«

Odmičući se, devojka se nasmeši.

— Žao mi je — reče — vidim da ste bili čvrsto zaspali.

Ali... znate kakav je Rotmerl...

On je već bio na nogama, je dnm od onih hitrih i elastičnih pokreta velike mačke. Sagnuo se da joj usnama dotakne mesto među dojka pre nego što je uopšte i shvatila šta će se dogoditi.

— Ovo je samo akontacija promrmljao je, već na polovini puta prema Rotmerovim vratima. — Po ostatak dolazim kad završim sa tvojim šefom!

Nije odgovorila ništa, ali su joj oči blistale i Doreli se samouvereno nasmeši, kucajući na teška hrastova vrata. Do đavola sa spavanjem. Ova cura je dobro parče, a nikada nije loše doznati ponešto i o svom šefu...

Rotmerl je bio isti kao i uvek: glava okrugla kao đule na nesrazmerno širokim ramenima, dostojnim pravog džina. Sa mo varka, međutim, jer kada bi Rotmerl izašao iza stola videlo bi se da je visok jedva pet stopa, bez obzira na brzinu kojom se kretao na svojim smešno kratkim nožicama.

Opasno bi bilo potceniti Rotmerla, naravno; iako ga je video samo jednom u sali za vežbanje, Doreli je od tog trenutka osećao puno poštovanja za Rotmerlovu borilačku veštinu. I ne samo poštovanje prema fi

zičkoj snazi i spretnosti: mnogi agenti poverili su mu kako pred tim parom oštarih očiju je dnostavno ne mogu da se uzdrže, a da ne izbrbljaju sve ono što Rotmerl želi da izvuče iz njih.

— Ah, Doreli! — zabrunda Rotmerl, fiksirajući ga svojim zmijskim pogledom. — Ne žuriš da uđeš ovamo, a? Ili si se zadržao da povališ Meri Džo na mom tepihu?

— Izbegavam da to radim na tuđim tepisima, šefe — isceri se Doreli. Ostao je da stoji, iako je ona jedina fotelja i dalje stajala tačno preko puta Rotmerla, na punih deset jardi ra stojanja od uvek potpuno praznog pisaćeg stola. Telefon, interfon i ko zna šta još bili su ugrađeni negde pod stolom, van domašaja pogleda posetilaca.

— Ostavićeš je na miru, Doreli.

Tek tako, rečenica izgovorena običnim glasom i normalnim tonom, ali je Doreli znao da je mora poštovati koliko i svaki od ustavnih amandmana. I više od toga, do đavola; u njegovom poslu čovek se ne osvrće previše na reči napisane na hartiji pre stotinu ili pedeset godina...

Uzdahnio je u sebi i poslušno klimnuo glavom.

— Sedi, Doreli.

Ova fotelja je škripala, kao i uvek.

— Da čujem.

Njegov pismeni izveštaj bio je na sigurnom mestu, naučen od reči do reči. Rotmerlu se ne bi dopalo kad bi znao da tako nešto uopšte postoji; i njegov писаći sto uvek je bio prazan kako bi pokazao svoj prezir prema hartijama, premda je Doreli dobro znao da skrivene kamere i mikrofoni snimaju svaku njegovu reč i pokret.

Negde pod ovom vilom, pretpostavljao je, ili možda pola milje dalje, nalazi se potpuno zatvorena i klimatizirana prostorija u kojoj ogromni računari beleže hiljade i hiljade naizgled nepotrebnih reči i po dataka, prikupljenih od Rotmerlove grupe. Jedini trag koji ostaje jesu magnetni zapisi na brzim diskovima, a Rotmerl je jedini čovek koji zna čarobnu reč kojom se može otvoriti ta Ali-Babina pećina.

Džinovske mašine vredno, i dan i noć, sabiraju i upoređuju gomile podataka, dovodeći ih u međusobnu vezu na stotine različitih načina. Iz svega toga verovatno se stvara nekakva slika o svetu koja nema mnogo veze sa stvarnošću. Bolje rečeno, to je slika sveta kakvog ga vide Rotmerl i »Grupa 86«...

— Prva dva i po meseca — počeo Doreli samopouzdan — praktično sam uzalud traćio novac poreskih obveznika obilazeći dvorane za vežbanje po jugu Japana. Govorio sam sa najmanje hiljadu ljudi i zbir onoga što sam doznao o nindama može se svesti na tri rečenice: »Ne znam o čemu govorite, Doreli-san«, »Ostavite se tih praznovernih legendi, Doreli-san« i »To je nešto o čemu ne želim da govorim, Doreli-san«...

— Vrlo tipični odgovori — sleže Rotmerl ramenima. — Pretpostavljam da si brzo shvatio šta je zajednički imenitelj za sve njih, Doreli?

— Strah, šefe.

— Da, strah. Bolji dokaz da ninde još postoje nije ti bio potreban, zar ne?

— Ne, nije. Međutim, moram priznati da sam i sam osetio nešto slično strahu...

— Nešto slično strahu! — podrugljivo ponovi Rotmerl. — Napunio si gaće, Doreli! Od straha!

Doreli mu pokaza svoje vučje zube u prezrivom osmehu.

— Možda, šefe, ali sam obavio posao, zar ne?

— Nadam se da jesi — promrmlja Rotmerl. — Nadam se da jesi... Dakle?

— U tom trenutku shvatio sam da ono što želim da doznam mogu otkriti samo u podzemlju i zato sam vrebao pri liku da učinim uslugu jednom od kraljeva kriminala u Kjotu, izvesnom gospodinu Utagavi...

Sačekao je da čuje Rotmerlov komentar, ali čovek na drugoj strani stola ostade nem. Osećajući nelagodnost pred tim ukočenim pogledom, Doreli se ponovo isceri i prekrsti nogu preko noge.

— Preko nekih starih poznanika iz Vijetnama, otvorio sam Utagavi novi kanal za nabavku sirovog heroína iz »Zlatnog trougla«. Matori Japanac bio je strašno zadovoljan sa mnom i priredio mi je zabavu kakvu još nikada nisam doživeo. Te gejša, šefe, one su u stanju da...

— O gejšama znam sve! — suvo ga prekide. Rotmerl. — Mene zanimaju ninđe, Doreli! Ninđe!

— Upravo dolazim na to... U jednom trenutku Utagava me je pitao kakvu nagradu želim od njega i ja sam mu rekao da bih želeo da postanem ninđa.

— Nasmejao se.

— Da, nasmejao se — uzdahnu Doreli. — Kao otac kome dvogodišnje dete traži da mu dohvati Mesec. A onda mi je str-

pljivo objasnio da, iako škole ninducia još uvek postoje u Japanu, nijedna od njih nikada za učenika ne bi primila čoveka koji nije čistokrvni Japanac!

— Vrlo dobro, Doreli — osmehnu se Rotmerl. — Lukavo si izveo stvar: ponos je najslabija tačka tog opasnog naroda. Nisam se prevario kad sam taj zadatak dodelio upravo tebi!

— Svakako — Doreli se udobnije smesti u fotelji. — Trebalo je da vidite njegovu facu, šefe, kad sam mu hladno saopštio da se vara i da jedan ninđa koji nije Japanac već godinama deluje na Zapadnoj obali!

— Dokazi koje si mu podneo bili su dovoljno ubedljivi?

— Savršeno, Fotografije tela unakaženih oružjem ninđe, tragovi koje je ostavio pentrajući se po zidovima, fotografija one šestokrake zvezde koja je pri obdukciji izvučena iz tela onog Meksikanca nađenog na Embarkaderu... Matori nije rekao ni reči, ali se lepo videlo kako mu pritisak raste dok je preturao po hartijama koje sam mu poturio pod nos!

— Koliko znam Japance — osmehnu se Rotmerl — do eksplozije nije došlo.

— Ne, nije. Utagava je samo nekoliko puta duboko uda-

hnuo, načinio nekoliko neupadljivih pokreta rukama i ponovo je bio hladan kao led. Otpustio me je pokretom ruke kao da ga čitava stvar više nimalo ne zanima.

— Šta se dogodilo sa hartijama? — namršti se Rotmerl.

— Ostale su kod njega — Doreli je proučavao Rotmerlovo lice, znajući da je sada na opasnom terenu.

Rotmerl ga je fiksirao kao i do tada, ali su mu usne načinile gadjljivu grimasu.

— Žao mi je, šefe — snuždeno reče Doreli. — U tom trenutku činilo mi se da je to najpametnije što se može učiniti.

— Oh, do đavola! — sleže Rotmerl ramenima. — Recimo da je tako. Ali, ako se te hartije ponovo negde pojave, Doreli, prvo ću te naterati da ih progutaš, jednu po jednu, a onda... onda upotrebiti bacač plamena da ih spalim! U tvojoj smrdljivoj utrobi, glupane!

Iako mu je lice i dalje ostalo nepokretno, Doreli odahnu u sebi. Iz iskustva je znao da su ovakve retke provale besa kod Rotmerla mnogo zdravije za agente od nemog ćutanja kojim ih je ispraćao iz svoje kancelarije.

»Grupa 86« nije znala za mišlost. Svaki od agenata držao je u svojoj glavi gomilu po-

dataka koji bi mogli doneti mnogo para na crnom tržištu informacija. Za Rotmerla i njegovog nepoznatog šefa to je bio sasvim dovoljan razlog da svakog agenta koji bi zabrljao u nekom poslu po kratkom postupku eliminišu...

— U redu — klimnu Rotmerl glavom. — Već naslućujem kraj, ali produži, Doreli.

— Dva dana kasnije Utagava me je ponovo pozvao kod sebe. Još jedna zabava bila je samo izgovor, iako moram reći da su se te žučkaste cure trudile iz sve snage da nas iscede. Uglavnom, Utagava je potvrdio da su moje informacije tačne i da je jedan Amerikanac, pre tačno dvanaest godina, izašao kao punopravni ninda iz škole izvesnog Tanake.

Upitno je pogledao Rotmerla, misleći da će ovaj zatražiti neko dodatno obaveštenje, ali je drugi čovek i dalje netremice gledao u njega.

— Njegovo ime nismo uspeali da otkrijemo — uzdahnu Doreli. — Lični opis tako je uopšten da bi odgovarao svakom drugom visokom i krupnom čoveku u San Francisku. Ali jedno je bitno: on je ninda i to jedan od boljih, po tvrdnjama Utagavinih prijatelja...

— Malo više od onoga što sam pretpostavljao pre nego

što sam te poslao u Japan — promrmlja Rotmerl zamišljeno.

Doreli je ćutao, nastojeći da deluje opušteno i samopouzdan. Jer, bilo je još mnogo toga što Rotmerl, bar za sada, ne sme doznati.

Nagrada od sto hiljada dolara, recimo, za bliže informacije o američkom nindži, obećana od Utagavinih prijatelja...

Doreli je visoko cenio svoje sposobnosti, ali je isto tako znao da se još nijedna muva nikada nije oslobodila iz mreže pauka po imenu Rotmerl. Pre ili kasnije i on će napraviti grešku koju Rotmerl neće da oprostiti.

On, Doreli, želi da nestane pre nego što se to dogodi. Plastična operacija koja će mu iz osnove izmeniti lik staje mnogo novaca; još mnogo više mesto na ovoj planeti koje je van domašaja Rotmerlovih dugih prstiju.

Ako takvo mesto uopšte postoji...

Zbog nečega je imao puno poverenja u Utagavu i njegove prijatelje. Ako je iko u stanju da ga zaštititi od Rotmerla, onda su to oni.

Bez obzira na uslov koji su mu postavili ako želi da dođe do tih sto hiljada dolara u sitnim neobebeženim novčanicama

«Ti ćeš postaviti zamku nindži», rekao je Utagava. Kao i obično, razgovarali su u potpuno mračnoj odaji i on nikada nije uspeo da odredi iz kojeg ugla prostorije stari Japanac govori. »Mi, mi ćemo doći samo da je zategnemo i ulovimo divljač iz nje...«

— Vrlo dobro, Doreli, — reče Rotmel, klimajući glavom. — Vrlo dobro...

— Mislim da neće biti naročito teško ući mu u trag, ovde u San Francisku — reče Doreli nemarno, iako je morao uložiti dosta napora da prikrije svoje uzbuđenje. Kada bi mu Rotmerl poverio posao, sve bi išlo mnogo lakše, jer bi mogao koristiti ogromne mogućnosti koje pruža mreža »Grupe 86«.

— Ne znam. Videćemo.

Doreli klimnu glavom i uspravi se. Osećao je umor kao posle dva sata napornog vežbanja u sali za treninge.

— Pa, ako je to sve, šefe...

— Za sada. Reći ćeš Meri Džo gde ćeš se nalaziti, ako mi slučajno zatrebaš, Doreli.

— O kejj, iako sam mislio da bi nekoliko dana odmora...

— Možeš ti puno da izdržiš, Doreli — suvo se nasmeja Rotmerl. — Momak koji preživi Utagavine gejše načinjen je od posebnog materijala, a?

Doreli se samo iscerio na putu do vrata. To što Rotmerl zna o orgijama u Kjotu nije ga iznenadilo. Uopšte, bilo je veoma malo toga na ovoj planeti što Rotmerl nije znao.

— Doreli!

Zastao je na vratima i okrenuo se.

— Da, šefe?

— Taj čovek nam je potreban, Doreli.

— Ninda?

— Abraham Linkoln sigurno ne, do đavola! Šta misliš, kako ga uhvatiti?

— To je novi zadatak za mene, šefe?

— Za sada želim samo da razmisliš o tome, Doreli. Pozvaću te kad budeš potreban, ali... dobro razmisli o tome!

*
* *

Položaj čitave gomile nagih tela nije bio baš najsrećniji u odnosu na skrivenu televizijsku kameru, ali se na ekranu ipak moglo videti sve što se odigrava, bar u glavnim crtama.

Visok i krupan muškarac s mukom se izmigolji između ženskih tela i iz ležećeg položaja pruži ruku prema visokoj čaši sa zelenkastom tečnošću osavljenoj na stočić pored bazena ugrađenog u pod prosto-

rije. U bazenu je udobno ležao postariji Japanac, a dve devojke nežno su ga gladile rukama skrivenim pod vodom.

— Čista pornografija — prezirivo frknu devojka čija je ruka počivala na komandama videouređaja. — Tvoj prijatelj iz Kjota ima čudan ukus, Les!

Muškarac pored nje se osmehe, gladeći rukom golo rame ispod njenog svilenog kimona.

— Te devojke su prave umetnice — reče. — I nemoj mi reći da te ono što su maločas izvele nije uzbudilo, Sumiko!

— Umetnice ne. Samo vrhunske profesionalke!

Ruka muškarca lagano skliznu naniže i zadrža se na jednoj punoj i čvrstoj dojci skrivenoj svilom.

— Koga je ova slika uzbudila? — nasmeja se devojka. — Mene ili tebe?

— Oboje. Gotovo sam zabravio kako to izgleda kada te gejša uzmu u svoje šake.

Ona se kao mače privi uz njega, sitna i krhka u poređenju sa njegovim snažnim telom. Neizmerno uzbudljiva, ipak; jedna od onih savršeno građenih žena niskog rasta čiji svaki pokret obećava puno uživanja pravim muškarcima.

Orogmne i malo kose crne oči davale su egzotičnu lepotu

njenom licu, čineći ga još privlačnijim, ako je to uopšte bilo moguće. Nikakvo čudo, stoga, što su je ruke muškarca privukle bliže sebi, nežno razdvajajući svilu kimona.

— Čekaj — reče ona drhtavim glasom. — Njih dvojica nešto razgovaraju...

Odvojio se od nje samo na trenutak da zaustavi video-uređaj. Na preplanulom licu smesile su se duboke tamnoplave oči pod kratkom crnom kosom. Izvandredno građen, videlo se to, kad je sa sebe zbacio kratku kućnu haljinu pod kojom je bio sasvim nag.

— Lažljivče — optuži ga devojka glasom već promuklim od strasti. — Poturio si mi ovu kasetu samo da bi me ponovo uzbudio! Kladim se da na njoj nema ničeg važnog!

Zastenjala je kada je prodro u nju, vođen sve jačom željom. Njeni prsti zarili su se u kosu na potiljku muškarca, privlačeći mu glavu bliže grudima uzdignutim njenom željom.

Ležali su potpuno nepomično nekoliko dugih trenutaka, a onda je on vrhom jezika dotakao napete bradavice dojki, najpre jednu, a onda drugu.

— Les! Nemoj. poludeću!

Odgovorio je samo blagim pokretom svojih bedara koji

izazva novi vihor strasti u njevoj utrobi. Izvila je kičmu, stvarajući tako prostora sebi za vijugave pokrete donjeg dela tela, jedini odgovor za koji je u tom trenutku znala.

Vodili su ljubav dugo, čas kao strašću zaneti ljubavnici koji se sreću prvi put, čas kao stari bračni par u igri ponovljenoj mnogo puta. Nisu, međutim, nijednog trenutka prešli onu granicu posle koje muškarci ženama — ili žene njima — nanose bol, kažnjavajući ih za kratkotrajno robovanje sopstvenim porivima kakve mnogi od nas kasnije ne mogu da podnesu.

— Ti si lud — šapnula je ona, mnogo kasnije, odvajajući se od znojem oblivenog tela muškarca. — Ovo je već treći put od jutros, matori jarče!

Muškarac se nasmeši. Oslođen na lakat, pratio je pogledom punim oduševljenja njegove lake kretnje kroz prostoriju.

— Već treći put? Ili TEK treći put, Sumiko?

Promolila je samo glavu kroz vrata kupatila, pridržavajući dugu crnu kosu slobodnom rukom.

— POSLEDNJI put za da nas, propalice! Neka ti to bude kazna za tu prljavu kasetu koju si mi poturio!

U tobožnjem gnevu zalupila je vrata za sobom i on se glasno nasmeja. Uspravio se i du boko udahnuo sveži vazduh sa okeana, šireći svoj moćni grudni koš.

Kroz otvorena vrata verande pružao se pogled na okean izbrazdan tragovima bele pene brojnih velikih i malih brodova. Čak ni usred noći vode oko San Franciska nisu puste, a do večeri je bilo još daleko, što su govorili i topli zraci sunca na njegovoj koži kada je izašao na verandu.

Nevelika drvena kuća gotovo je visila na steni nadnetoj nad okean do kojeg se moglo stići stepenicama urezanim u kamen. Ovaj deo poluostrva do kojeg se iz grada stiže čuvenim mostom Goldn Gejt veoma je retko nastanjen i praktično bez ikakvih puteva, jer je obala od nagomilanih stena gotovo potpuno negostoljubiva.

Pravo mesto za ljude koji žele usamljenost na svega pet ili šest milja od srca grada koji, kažu, nikada ne spava. I sa svi mprirodno mesto za jedinog Amerikanca, jedinog ne-Japanca čak, koji je ikada postao ninda...

Čovek u izvesnim krugovima San Franciska poznat pod imenom Leslie Eldridž sada je sedeo na verandi u položaju ko-

ji su Zapadu prvi predstavili indijanski jogi. Sklopljenih očiju, opuštao je svoje telo, mišić po mišić, usporavajući rad srca i pluća i prepuštajući se procesu meditacije koji će pomoći da još jednom dostigne savršeno jedinstvo duha i tela...

Nije ničim pokazao da je sve stan prisustva crnokose devojke koja je samo jednom tiho prošla pored njega da bi se smestila za sto u uglu verande. Ona je, međutim, znala da pažnji ninde, čak i u ovom stanju, ne može promaći ništa: dah vetra na licu, krik usamljenog galeba nad okeanom, jedva čujno zavijanje sirene teretnog broda na punih dvadeset milja od obale.

Otvorio je oči tačno trideset minuta kasnije i osmehnuo se devojci koja mu je uzvratila osmeh.

— U kupatilo! — zapovedila je nežno. — A posle toga ćemo jesti, Leslie Eldridže. Da je tvoje putovanje potrajalo malo duže, ja bih umrla od gladi!

Nekoliko minuta kasnije, kada se vratio okupan i osvežen, sa svetlucavim kapima vode u crnoj kosi, ona gurnu pred nje ga poslužavnik sa lakim i ukusnim obrokom od ribe, povrća i voća.

Jeli su ćutke, sa apetitom mladih i zdravih ljudi, povremeno se smešeci jedno drugom ili zamišljeno posmatrajući horizont nad kojim je sunce bilo sve niže. Reči im odista nisu bile potrebne, nikakva retkost kod ljudi koji se dugo poznaju i vole.

— Dakle — konačno uzdahnu devojka — vraćamo li se tvojoj kaseti iz Kjota.

— A šta nam drugo preostaje? Moj prijatelj je svakako smatra važnom, inače se ne bi ni trudio da mi je pošalje, Sumiko.

— Oh, u redu, u redu... Priznajem da sam i sama pomalo radoznala; mislim, da li će te devojke pokazati nešto što do sada nisam znala.

— Teško. Ako ikada odlučiš da prekineš sa ovim poslom, obogatićeš se igrajući u filmovima poput ovoga...

Peckali su jedno drugo, sve dok video-uređaj nije ponovo bio pokrenut i ekran pred njime se osvetlio, a tada su im lica postala sasvim ozbiljna.

Na ekranu, devojke su se kikitale u jednom uglu bazena. Krupni belac sedeo je sada na ivici, nogu spuštenih u vodu, a Japanac mu je nešto tiho govorio, samo uglom usana, kao da ne želi da ga gejše čuju.

— Do đavola! — tiho reče devojka. — Mogao je baš poturiti i mikrofona uz ovu kameru!

— Očevidno nije mogao. Hmm... da pokušamo sa usporenom reprodukcijom, možda ipak uspem da mu nešto pročitam sa usana...

Nekoliko puta reprodukovali su deo kasete sa ozbiljnim razgovorom dvojice ljudi, pre nego što su, gejše, dozvane pokretom ruke Japanca, ponovo prišle i orgija se nastavila još žustrijim tempom nego pre toga.

— Ništa! — uzdahnu devojka. — Ni reči nisam uspela da razaberem.

— Ja samo tri, ali i one govore veoma mnogo.

— Zaista? Koje tri reči?

— Tanaka. Amerika. Osveta.

— Tanaka, Amerika, osveta — tiho ponovi devojka. — Misliš... misliš da to ima veze... sa tobom?

— Gotovo sigurno — sleže ramenima jedini američki ninja. — Dobro znaš da izvesni krugovi u Japanu nikada nisu oprostili mom pokojnom učitelju što je izdao Amerikancu je dnu od najbolje čuvanih tajni čitavog Istoka. Njemu nisu uspele da se osvete, ali neće oklevati da napadnu mene i pokušaju da me unište.

— Taj belac sa Utagavom... da li bi on, slučajno, mogao znati da si ti ovde?

— Ja ne verujem u koincidencije, Sumiko. Taj čovek se ni je slučajno našao sa Utagavom. Koliko znam, njegovo poverenje je užasno teško steći, pogotovu kada je stranac u pitanju. Utagava je jedan od onih koji još veruju u tradicionalni Japan u njegovu nadmoćnost nad svim ostalim narodima sveta.

— Što mu ne smeta da bude šef čitave mreže zločina — ti ho dodade devojka. — Utagava bi mogao biti u vezi sa krugovima koji žele tvoju smrt, zar ne?

— Da. On je jedan od onih koji se često koristi uslugama japanskih nindži u svom poslu. Veze sa raznim školama ninducia bez sumnje su mu izvorsne. Onog trenutka kad dozna da sam još aktivan, niko od njih neće oklevati da krene na put preko okeana kako bi me ubio i tako oprao onu mrlju koju je moj sensei Tanaka naneo časti nindži...

— Ali kako, Les? Niko živi ne zna da je jedan nindža u San Francisku, još manje da on nije Japanac!

— Misliš? Ja već dugo nisam više siguran u to...

— Ti? A ubeđivao si me da su, sem mene i Tabasko Pita, mrtvi svi koji su videli tvoje lice i kostim i oružje ninđe!

— To je tačno. Međutim, i mrtvaci umeju da govore, Sumiko.

— Šta to, do đavola, znači?

— Mnogo bi jednostavnije bilo — nasmeši se nindža — da sam ubijao na klasičan način, onako kako to rade profesionalci na ovoj strani okeana: pištoljem, puškom, eksplozivom. Mrtvac čija je glava glatko odsečena govori da je upotrebljen katana jednog ninđe; ne jednom se dogodilo da sam ostavio šuriken u nečijim grudima, ne stigavši da ga izvučem.

Sumiko je ukočeno gledala kroz prozor, prema okeanu koji je sada, pod poslednjim zracima zalazećeg sunca, odjednom izgledao zlokobno siv.

— Da — reče vrlo tiho. — Mislim da sam sve vreme to znala, ali nisam želela da se suočim sa činjenicama...

— Što sebi ne bi smeo da dozvoli niko ko se bavi tako opasnim poslom — osmehnu se nindža. — Jedna od prvih lekcija kojoj me je sensei Tanaka naučio: činjenice su takve kakve jesu i boja naših želja

i nadanja ne može ih izmeniti, već samo kamuflirati na slici stvarnosti oko nas.

— Ipak... kako bi oni mogli znati da ti nisi Japanac, Les?

— Preko Utagave. Čim je ovaj od nepoznatog belca doznao da postoje indicije o delovanju ninđe na ovoj strani okeana, morao se raspitati kako je to moguće. Priličan broj ljudi u Japanu zna da je sensei Tanaka stvorio ninđu od jednog Amerikanca i bojim se da se taj krug sve više širi.

Ona se instinktivno privi uz njega, pokretom starim koliko i ljudska rasa. Još od najdavnijih vremena žene koje vole pokušavale su da svojim krhkim telima zaštite one koje vole.

— Les... šta ćeš sada učiniti?

Umirio je osmehom.

— To zavisi od...

U tišini večeri zvonjava telefona odjeknula je kao eksplozija i devojka se trže, pribijajući se jače uz Leslija.

— Od toga šta će mi Pit sa da javiti — dovrši on, dižući slušalicu telefona. — Najverovatnije da ćemo sve to zaboraviti i načiniti kraći izlet do Haitija...

*
* *

Opasnost takve vrste, naravno, ne može se zaboraviti, još manje zanemariti i zato se ništa, stojeći na vlažnom pesku ostrvceta kraj obale Haitija, na trenutak zapitao može li biti kakve veze između onoga što se dogodilo kod Utagave u Kjo tu i ove efikasne ekipe kradljivača ljudskih tela koju je podmornica neopaženo dovela na njen cilj.

Taj uzbuđeni povik govorio je mnogo, recimo. Veoma je mali broj ljudi van Japana koji bi u ovakvim uslovima gotovo trenutno prepoznali ninđu spremnog na napad.

Osvetljena samo otpozadi snažnim mlazom svetlosti reflektora na palubi podmornice, nje gova silueta ne otkriva previše detalja: odeven u kostim od crne svile, sa kapuljačom koja mu čak skriva i lice, on je samo pokretna senka na jako svetloj pozadini i ništa više.

Samo pravi poznavaoци mogu na osnovu takve slike da zaključie kako je pred njima ništa i zato se Lesli koncentrisao na čoveka koji je i kriknuo, pozivajući svoje drugove da pucaju.

Ekipa spretnih i hitrih profesionalaca, tako ih je odmah

ocenio. još na početku njihove akcije. Velika većina ljudi u odeći vojničkoj kroja i reagovala je u skladu sa takvom ocenom.

Ruke su poletele prema pištoljima u futrolama, izvlačeći ih munjevitim, uvežbanim pokretom. Metalno škljocanje u trenutku kada je pet ili šest metaka istovremeno iz magaci na ubačeno u cev.

Trojica su pali na koleno, dižući pištolje sa obe ruke prema cilju. Druga dvojica nadali su se da će biti brži ako pucaju odmah, sa boka.

Od preostalih, nešto sporijih, jedan jedini čovek načinio je pokret koji nije značio napad. već bekstvo...

Odskočio je u stranu i unazad, čak i ne pokušavajući da se dočepa oružja. Jedini cilj tog pokreta bio je da se zakloni iza tela grupice još uvek na gnute nad trojicom ratnika.

»Taj je vikao«, zaključujući ninda, prateći ostrim pogledom mnoštvo detalja istovremeno. »Očevidno je svestan da čitava ova gomila naoružanih ljudi nema nikakvih izgleda protiv mene i zato pokušava da, zaklonjen njihovim telima, dobije nekoliko sekundi vremena i izgubi se u džungli...«

Ninda se baci na pesak u času kad je na cevima dvojice

najbržih primetio izdajnički plamičak barutnih gasova. Smer skoka bio je odabran tako da njegovo telo u crnom kostimu doslovno nestane u dugoj senci koju je na žal bacao čamac, prekidajući snop svetlosti reflektora.

Meci iz automatskih pištolja zapljuskaše po vodi kao grad. jer se vatri prve dvojice pridružio i rafal sledeće trojice. I ostali su već imali oružje u rukama, svi sem iznenađenih ljudi oko trojice onesvešćenih ratnika i onoga koji je hitro uzmicao zaklonjen njihovim telima.

Čovek iza reflektora na palubi podmornice kao da je tek tada shvatio da se nešto događa; snop svetlosti naglo se pokrete, dižući se od žala prema nizu koliba i džungli iza nje. Logičan zaključak, bar na prvi pogled; opasnost je, mislio je on, mogla doći samo iz te tamne mase na uzvišici iznad zatona...

Hitar kao zvečarka u napadu, ninda iskoristi iznenadnu tamu da uzvрати napadom prema grupi strelaca kojoj je cilj trenutak ranije na volšeban način nestao iz vidnog polja.

Katana, dugi samurajski mač. sve dotle skriven u koricama pričvršćenim ukoso preko leđa ninde, pritajeno blesnu u tami

iskricama svetlosti odbijenim od mirne površine zatona.

Šum s kojim je oštrica od plemenitog čelika razrezala vazduh bio je jedva čujan, ali je uto-liko glasniji bio krik čoveka pred čijim je očima proletela, nalik crnoj munji. Udarac, zapravo, i nije bio namenjen njemu, već njegovom susedu, pogadajući ga odozgo i iskosa u izloženi vrat i glatko mu obavijajući glavu od ramena pre nego što je uopšte i shvatio šta se događa.

Krik, međutim, koji je počeo kao krik straha, ipak se završio kao krik užasa i bola, jer je u levoj ruci ninda imao vakizaši, dugi nož ili kratki mač, posebno iskovan za borbe u neposrednoj blizini. Vrh vakizašija na trenutak zaroni u grudni koš žrtve i hitro se povuče natrag, odnoseći sa sobom još jedan život.

Ta dva udarca, desnom i levom rukom, ninda je zadao još pre nego što su njegova stopala dotakla meki pesak na kraju dugog i visokog skoka. U ča su kada se to dogodilo, i on po novo imao relativno siguran oslonac pod nogama, usledila su još dva udarca.

Kao da pleše, oslonjen samo na vrhove nožnih prstiju, ninda zadade udarac koji se zbog svoje sličnosti sa obrtanjem krila

vetrenjače upravo tako i naziva. Dvostruki udarac, ovoga puta, jer su mu obe ruke bile na oružane opasnim oštricama.

Katana prekide tetive pod kolenima čoveka koji je nekoliko stopa dalje nastojao da svojim pištoljem sledi hitru pokretnu senku ninde koja je iz nenada izronila iz tame i stvorila se usred grupe iznenađenih ljudi, sejući smrt oko sebe. Vrisnuvši, pogodeni se prope, ispaljujući čitav rafal iz pištolja uvis pre nego što se stopoštao, urlajući i pokušavajući da obema rukama istovremeno dosegne pogođena mesta i zaustavi krv koja je šibala po pesku.

U istom trenutku vakizaši, krećući se paralelno sa tlom, bez napora prereza grlo njegovog suseda, iz kojeg takođe šiknu debeo mlaz krvi.

Sve to nije potrajalo više od osam ili devet desetih delova sekunde, a trojica ljudi već su bili mrtvi, dok je četvrti urlao osećajući kako mu krv u mlazevima otiče iz tela.

Bio je to, međutim, samo početak borbe: usred grupe od osam naoružanih ljudi vičnih oružju, koje sada već svi imaju u rukama, ninda je još uvek bio veoma daleko od pobede. Štaviše, svako ko se iole razume u veštinu ubijanja tvrdio

bi da su njegovi izgledi praktično nikakvi...

Na ovoj strani okeana, međutim, veoma je malo ljudi koji uopšte nešto znaju o nindama. Za njih uobičajena ljudska merila ne važe, pogotovu kada je reč o borbi na život i smrt. Fantastična koncentracija, fantastična brzina i fantastična veština, tri su faktora koji ih čine praktično nesavladivim i nije bez osnova stara japanska legenda koja tvrdi da samo ninda može ubiti drugog nindu.

Da su njih osmorica imali vremena za koordinirani napad, situacija bi verovatno bila bar za nijansu teža. Ovako, njihova brojnost zapravo je bila faktor koji im je otežavao posao...

Ni trenutka se ne zadržavajući na istom mestu, uvek upola ili sasvim zaklonjen telima svojih protivnika, ninda je projurio kroz grupu kao vihor, deleći udarce na sve strane, oštricama, laktovima, kolenima, glavom. siguran da su svi oko njegovi protivnici.

Jedino, zapravo, što su njih osmorica uspeli da učine bilo je da ispale nekoliko hitaca koji su završili u šumi, u pesku, u telima prijatelja udaljenih svega nekoliko stopa. Da, i ne

koliko krikova: upozorenja, oćajanja, bola...

Svi pogođeni nisu još bili ni dotakli vlažni pesak pod svojim nogama kada je ninda izbio iz te mračne gomile, oštro skrećući u stranu da bi izbegao mlaz svetlosti iz reflektora koji je sada besmisleno šarao po obali, tražeći nevidljive napadače.

Na trenutak potpuno bezbedan, iako je pred sobom imao još sedmoricu nepovređenih protivnika i iza sebe podmornicu iz čijeg grotla svakog časa mogu izbiti novi naoružani ljudi, ninda pogledom potraži najpre onoga koga je strah — ili opreznost — naveo da se hitro udalji od mesta krvavog obračuna posle prvog glasnog upozorenja.

Već na polovini puta do koliba, čovek bi napredovao mnogo brže da pri svakom novom koraku nije bacao zastrašeni pogled za sobom.

Ona šestorica, međutim, bili su spremni na otpor, bez obzira što su ih zraci reflektora još jednom zaslepili u času kada im je to bilo najmanje potrebno.

Cevi njihovih pištolja sledile su siluete ninde, osvetljenu sa leđa, ali je svaki od njih podignutom levom rukom nastojao i da zaštititi oči od bleš-

tave svetlosti, dok su uglas urlali, zahtevajući od proklete budale da ugasi reflektor ili ga bar skrene tako da ih ne ometa u nišanjenju.

Vraćajući katana u korice i vakizaši za pojas, nindža se još jednom baci na tle. Kao i obično kod ninde, i ovaj pokret imao je višestruko značenje; sem što ga je uklonio van domašaja čitavog novog pljuska metaka, omogućio mu je da iz svog minijaturnog arsenala odabere novo oružje, mnogo pogodnije za borbu na distanci.

Šuriken, čelična zvezda sa šest poput brijača oštih krakova, postaje smrtonosan u ruci dobrog strelca. Krećući se brzinom od čitavih stotinu milja na čas, jezivo zujeći, šuriken je u stanju da probije tanji oklop od čeličnog lima ili debelu dasku. Ljudsko meso i kosti ne mogu pružiti otpor ni koliko sloj od jedne stope vode...

Četiri šurikena poletela su gotovo istovremeno, po dva iz svake ruke. Nimalo slučajno, njihov cilj bila su četvorica čije su cevi najbrže sledile neuhvatljive pokrete ninde.

Prvi vesnik smrti zari se u otvorena usta najbližeg čoveka, lomeći mu zube i kost gornje vilice pre nego što se zario u mozak. Druga žrtva primila je pogodak u grlo, malo iskosa, ta-

ko da je imala vremena da ispusti pištolj i sa obe ruke stegne prerezanu vratnu arteriju, odlazeći tako smrt za nekoliko dugih sekundi.

Druga dvojica, korak iza prvih, dobili su po jedan šuriken u grudni koš i trbuh. Prvi hitac bio je smrtonosan, jer oštri krak čelične zvezde završi u levoj srčanoj pretkomori. Drugi pogodeni previ se, stežući rukama solarni plexus. Otvorio je usta još jednom, urlajući iz sve snage, pre nego što mu prerezani snop živaca ne oduze svest.

Preostala dvojica su, malo prekasno, shvatili da pištolji u njihovim rukama ne predstavljaju nikakvu zaštitu od tog užasno brzog i neuhvatljivog protivnika. Nije nemoguće, štaviše, da im je na čas palo na pamet kako nemaju posla sa jednim, već sa čitavom gomilom napadača odevenih u crno.

Odbacivši oružje, oni se obrtoše u mestu da naslepo potrče prema džungli, jedinom mestu koje im se na ovom ludom ostrvu činilo sigurnim.

Na trenutak, donese im olakšanje to što više ne moraju da se sukobljavaju sa blještavim snopovima svetlosti. Ali samo na trenutak, jer ih nindža prištiže u tri duga skoka.

Vakizaši, sada u desnoj ruci, samo dotače vrat bliže žrtve, ali je taj pogodak u kičmu bio dovoljan da donese brzu smrt. Ukočene noge refleksno načiniše još jedan korak, ali je to bilo sve što su još mogle načiniti. Jer je čovek već bio mrtav kada mu se lice zarilo u pesak.

Kad shvati šta se događa, drugi se okrete, ukrštajući ruke nad glavom kako bi bar donekle ublažio udarac. Taj pokušaj ne bi uspeo, svakako, ali udarac koji je očekivao nije ni pao...

Haragei. Tako se zove gotovo neobjašnjivo osećanje kojim raspolaže svaki ninda i koji ga uvek, čak i u najdubljem snu, upozorava da mu pretila opasnost, čak i na to iz kojeg će pravca doći i kakav će oblik imati...

Bolji poznavaooci orijentalne filozofije tvrde da je haragei samo do krajnjih konsekvenci razvijen praktični koncept o jedinstvu svega živog i neživog na našoj planeti. Ninde su, tvrdi se, samo jedan korak dalje od ostalih odmakli na putu razumevanja skrivenih veza u našoj okolini i u stanju su da mnogo pre ostalih identifikuju izvor opasnosti i oblik koji će ona uzeti.

Objašnjenja na stranu. činjenica je da haragei postoji i da

koristi nindama već stotinama godina. Kao i ovoga puta...

Telo ninde se poput lopte kotrljalo po pesku kad na palubi podmornice zalaja teški mitraljez zasipajući prostor koji je ninda zauzimao samo delić sekunde ranije.

Taj prostor, naravno, nije bio potpuno prazan. Na samo nekoliko stopa odatle, ninda ču kako se teški meci zarivaju u grudi i trbuh čoveka što stoji, besmisleno podignutih ruku.

Komadići odeće, kože, mesa poleteše na sve strane dok su meci kidali grudni koš žrtve. Udarci metaka bili su tako snažni da odvojiše noge pogođenog od tla pre nego što će njegovo mrtvo telo poleđuške baciti na pesak.

Hitro poput zmije, ninda je već bio daleko van pravca kojim su meci doletali, skriven u dugim senkama po tlu. Nije se ni osvrnuo na čitavu gomilu mrtvih tela iza sebe; od njih se ne može doznati više ništa, ali je zato utoliko zanimljiviji onaj poslednji preživeli, koji je trenutak ranije zamakao među kolibe i nestao u džungli.

Mitraljez je, međutim, štektao i dalje, a strelac je pokretao cev po dugom luku, levo i desno, nadajući se da će, po zakonu verovatnoće, jedan

od hitaca pronaći svoj cilj. Ovo ga puta zakon nije bio na njegovoj strani i do trenutka kad je zatonom iznenada zazujao motor malog sportskog aviona nijedno zrno nije proletelo čak ni blizu ninde.

Teško oružje naglo začuta, a njegov glas smeni nekoliko uz buđenih ljudskih glasova i topot obuće po metalnoj oplati palube. Sve to samo trenutak kasnije priguši nalet aviona koji se pojavio na ulazu u zaton, u brišućem letu, gotovo dodirujući površinu vode svojim plovcima.

Oštri zaokret, pedesetak jardi ispred podmornice, a zatim pilot povuče polugu sebi, naglo penjući letilicu naviše. Po grešno odabran trenutak, očigledno, jer oveći, tamni predmet koji ispade iz aviona nestade pod vodom daleko od podmornice koja bi trebalo da bude njegov cilj.

Teški metalni poklopac na ulazu u kupolu bučno se zalupi, vijci podmornice proradiše i ona se nezgrapno okrete prema izlazu iz zatona, naglo povećavajući brzinu.

Mehanizam dubinske bombe bačene iz aviona reagovao je na dubini za koju je bio i podešen, gotovo na samom dnu zatona. Sama vibracija eksplozije dopre kroz kopno ostrv-

ceta do stopala ninde, ali se na površini zatona pojavi džinovski mehur i udarni talas pojuri prema obalama i otvorenom moru.

Podmornica, već upola pod vodom, samo se oštro zanjihala. Neprijatno po posadu, ali najgore što se može dogoditi jeste da neko manje oprezan lupi glavom o metalni zid ili cevi kojima je ispunjen svaki hodnik.

Kao da je njegov zadatak izvršen time što je malo zaplašio posadu podmornice, hidroavion prelete ostrvce i izgubi se negde na drugoj njegovoj strani. Nekoliko minuta kasnije, sem šuma još uvek uz burkane vode po pesku zatona, nad naseljem indijanskih ribara ponovo zavlada mrtva tišina tropske noći...

Ninda je zastao samo na trenutak, da pogledom isprati podmornicu pre nego što nestane u dubini, a onda se ponovo okrenuo mračnom licu džungle.

Onaj koga goni nestao je u šipragu, ali je njegov trag bio vidljiv za oči naviknute na minimum svetlosti: otrgnuto lišće, povijene grančice, krošnja mladog drveta koja još uvek drhti od sudara sa ljudskim telom u punom naletu.

Nikakvog šuma, međutim, iz džungle. Čovek koji se u panici probija, sudarajući se u mrklom mraku sa brojnim preprekama, stvara puno buke.

Sto znači...

Što znači da je progonjeni mnogo lukaviji nego što se na prvi pogled činilo. Taj panični beg bio je samo varka, jednostavna, ali dobro izvedena. On je sada negde na samoj ivici džungle, čekajući da gonilac neoprezno upadne u postavljenu zamku...

Lukavo, svakako. Ali ipak ne dovoljno lukavo da bi prevarilo jednog nindžu.

Nije više bilo razloga za žurbu i zato nindža, u zaklonu niske kolibe od palmovog lišća, zastade da razmisli. Čovek ko ga goni zna da ima posla sa nindžom, a ipak pokušava da ga nadmudri jednim prilično jednostavnim trikom... Zašto?

Odgovor ipak nije bio težak. Baš zato što zna da mu je za petama nindža, progonjeni neće ni pokušati sa slepom jurnjavom kroz mračnu džunglu, svestan da ne može umaći.

Pokušaće da trguje, svakako. U zamenu za svoj bedni život ponudiće sve što mu padne na pamet...

Pod crnom maskom na licu. sa dva uska proreza za oči, usne nindže razvukoše se u os-

meh. Taj tip tek treba da shvati da sa nindžama nema po- gađanja, naravno.

— Hej! — reče glasno, okrećući lice prema džungli, ali ne izlazeći iz zaklona.

— Ne prilazi! — odgovori glas iz tame, posle izvesnog oklevanja. Glas koji bi samo želeo da bude samopouzdan.

— Zašto? Ti želiš da govoriš sa mnom, zar ne?

— Sasvim lepo se čujemo i ovako! Ostani gde si!

Sada je sasvim tačno, znao gde se begunac nalazi. Desetak stopa duboko u šipragu, malo levo od mesta gde je i ušao. Iluziju sigurnosti pruža mu debelo stablo uz koje se priljubio, pomaljavajući samo glavu u nastojanju da pogledom prodre kroz tamu i odredi položaj nemilosrdnog gonioca.

— Ti znaš — reče nindža — da je za mene dečja igra da te izvučem iz tog šipraga. Ušte-dećeš i sebi i meni nekoliko neprijatnih trenutaka ako izađeš sam...

Ponovo tišina. ali sada, kada je znao gde se drugi čovek nalazi. nindža je uspevao da čuje i šum njegovog disanja, čak i šum pokreta kojim je nepozna ti otro znoj sa lica.

— U redu — javi se ponovo glas iz tame. — Ali pod uslovom da i ti izađeš na čistinu...

Ninđa se nasmeja, kratko i suvo.

— Prihvatam. Samo, nemoj da te zasvrbi prst kada me ugledaš na čistini. Ako bolje razmisliš, shvatićeš da je taj tvoj pištolj za mene potpuno bezopasan!

Izašao je iz zaklona i zastao između kolibe i početka džungle, naizgled nemarno izlažući čitavo svoje telo pogledu i mecima skrivenog protivnika.

Stvarna opasnost, u suštini, nije bila velika. Sa ovog mesta moći će da čuje i šuštanje odeće na telu vlažnom od znoja pri naglom pokretu ruke sa pištoljem. Čak i ako to ne uspe, haragei će ga uvek upozoriti na opasnost i ukloniti sa putanje ispaljenih hitaca.

Kako je i naslućivao, njegov protivnik je bio dovoljno inteligentan da ne pokuša nikakav trik. Štaviše, kada je izbio iz zaklona šiblja, pištolj mu je bio u futroli, a obe ruke podignute uvis.

— O kej! — reče nepoznati, zastajući na samoj ivici šipraga. — Ovde sam.

— Vidim te.

— Znam, do đavola, da me vidiš. Ninđe vide u mraku kao mačke, zar ne?

— I mnogo bolje.

— I to sam čuo, prokletstvo!

— Otkuda da ti znaš toliko o nindama?

— Čista slučajnost — tobože nemarno odgovori drugi čovek. Svaki ninđa, međutim, praktično ima ugrađen detektor laži; dovoljan je i najmanji drhtaj u glasu, najmanji nevoljni pokret prstiju ili trepavica, pa da oni shvate da sagovornik ne govori potpunu istinu.

— Možemo li da počnemo od početka — reče ninđa zloslutnim tonom. — Imam utisak da si počeo da me lažeš, a to je pokušaj koji ti neće doneti ništa dobro...

Čovek pred njim šumno ispunio pluća vazduhom i klimnu glavom. U tami se nisu mogle razaznati crte lica, ali mu je glas bio pun rezignacije kada je ponovo progovorio.

— Oh, do đavola! Trebalo je da znam da neće uspeti... Šta znaš o »Grupi 86«, nindo?

*

* *

— Znam da je ovde vruće — progundala Rotmerl, spuštajući se u jednu od dve stolice pred velikim monitorskim ekranom. — Prostorija je potpuno izolovana od okoline, tako da nikakav klima-uređaj ne dolazi u obzir!

Doreli vrati u džep košulje tek izvađeno paklo cigareta. U ovako uskom prostoru dim će ostati da lebdi satima, možda i dani. Njemu to ne bi smetalo, ali Rotmerl je i ovako bio dovoljno loše raspoložen.

— Može, Meri Džo — uzdahnu Rotmerl u interfon ugrađen u naslonu za ruke svoje fotelje. — Gledaj dobro, Doreli...

Tekst, fotografije, crteži, kompjuterske animacije; sadržaj nekih tridesetak strana zgusnutih informacija prolazio je pred Dorelijevim očima na ekranu, dok ih je on pratio, duboko koncentrisan.

— To je sve — reče Rotmerl, s naporom menjajući položaj u fotelji, kad se prezentacija završi. — Još jednom?

Doreli klimnu glavom, prenuvši se kao iz transa. Imao je izvanrednu memoriju i bio siguran da je zapamtio praktično sve što mu je bilo ponuđeno na monitoru. Samo budala, međutim, odbila bi još jednu priliku da pogleda takav materijal.

— Još jednom, Meri Džo — promrmlja Rotmerl. — Našem prijatelju se film dopao...

»Meri Džo u drugoj prostori upravlja računarom«, prolete Doreliju kroz glavu, »ali čak ni njoj nije dopušteno da

vidi materijal koji je za nju samo zagonetni hodni broj«!

Nije bilo vremena da misli o tome, jer prezentacija počne ponovo od početka i on se zadubi u slike na ekranu, posvećujući sada više pažnje delovima za koje je maločas ocenio da su kritični.

— Dakle? — upita Rotmers kada se ekran ponovo ugasi.

— Dovoljno je — reče Doreli, osećajući da mu je čitavo telo ukočeno. — Đavolska stvar!

— Da, đavolska stvar — složi se Rotmerl. — Zapali jednom tu prokletu cigaretu, Doreli! Već me nervira kako je stalno gužvaš među prstima!

Doreli tek tada shvati da mu je cigareta, vlažna od znoja, među prstima ruke. Izvukao je ko zna kada, nesvesno; cigareta mu je uvek bila od pomoći kad je nastojao da se koncentriše, iako je ovoga puta potpuno zaboravio na nju.

— Još nisam čuo tvoje mišljenje — podseti ga Rotmerl. — Hajde, do đavola, nemamo čitav dan!

— Gotovo nemoguće, šefe.

— Hmmm! — zareža Rotmerl. — Siguran si!

— Siguran — Doreli je sada bio na svom terenu i nije dopustio da ga Rotmerlovo rezanje impresionira. — Ako vam

je neko rekao da se to može izvesti, onda vas laže. Uostalom, neka pokuša!

— Neee! — oteže Rotmerl. — Ova igra ne igra se tako, dečko. Nema neuspelih pokušaja. Neću mrdnuti ni prstom pre nego što budemo imali plan čiji su izgledi na uspeh najmanje devedeset ili devedeset pet odsto!

— Plan je jedno — sleže Doreli ramenima — stvarna akcija nešto sasvim drugo. Nekad se govorilo da je put u pakao popločan dobrim namerama. . . ovom vremenu primerenije bi bilo reći da je put u pakao popločan odličnim planovima!

— Moj gazda — leno reče Rotmerl podižući kažiprst uvis, gotovo kao da govori o gospodu Bogu — moj gazda tako hoće. Samo apsolutno sigurna stvar ili ništa. Ništa, Doreli! Ka piraš?

— Kapiram. Moja ocena stoji. Gotovo nemoguće.

— Aha... a ta reč »gotovo«, šta ona znači?

— Znači da je akcija izvodljiva, pod uslovom da svi faktori budu na našoj strani. A neće biti. To vam je nešto kao kad sa deset dolara u džepu krenete da opelješite »Dezert In« u Las Vegasu, šefe. Teorijski moguće, praktično — ne!

Rotmerl ispruži svoje kratke noge, zamišljeno proučavajući šiljate vrhove cipela.

— Dakle, tu se slažemo — promrmlja. — Pređimo sada na tvoj doskorašnji zadatak...

Doreli zinu, hvatajući u poslednjem trenutku cigaretu is palu iz usta.

— Aha! — reče. — Stvari do laze na svoje mesto. Zbog OVOGA sam ja, znači, išao u Japan?

— Uglavnom. Doreli... — Rotmerl se nelagodno promeškoli na svom sedištu. — Ti znaš da agenti naše grupe nikada ne doznaju pravu svrhu svojih zadataka. Moje iskustvo, i iskustvo drugih pre mene, pokazalo je da je tako najbolje. Sad, kad ti sve ovo govorim, pretpostavljaš li šta to može da znači?

— Pomalo — isceri se Doreli zadovoljno. — Penzija na vidiku, šefe?

— Ne budi šašav! Ljudi kao što smo ti i ja umiru u čizama, Doreli. Niko nije lud da nas pošalje na pašnjak sa svim onim što držimo u svojim glavama!

— Što se mene tiče, imam nameru da umrem u lakovanim cipelama — nasmeja se Doreli. — Ali, shvatam šta želite da kažete. Predstoji mi unapređenje u grupi?

— Tako je. Sa izgledima za moje mesto. Onoga trenutka kad zabrljam, ni sekunde pre.

— Ali ni sekunde posle, a?

— Ni sekunde posle — složi se Rotmerl. — Posao kojim se bavimo je kao živi pesak, Doreli. Ko jednom upadne, više se nikada ne može izvući. Mi smo tu da bismo oprali veš je dne velike sile i očistili ono što drugi, važniji od nas, zabrljaju. Ako se takve greške uopšte mogu ispraviti, naravno. Plaćaju nas dobro... ali nam naše greške ne opraštaju. Štaviše, nikada javno neće priznati da stoje iza nas i troše milione dolara da bismo imali sve što nam padne na pamet!

— Da, jasno — tiho reče Doreli. Mozak mu je radio, možda brže nego ikada. Znao je da je dobar, ali mu još nije padalo na pamet da bi jednog dana... jednog dana...

— U redu, onda. Vratimo se tebi. Da li bi jedan ninda mogao da prodre na to ostrvo i ubije predsednika?

— Da — tiho reče Doreli.

— Da, mogao bi...

— Kako?

— Do đavola, šefe, previše pitate! Ja jesam doznao mnogo o nindama, ali nisam postao prokleti ninda! Ne znam kako bi on to mogao izvesti, ali su

me preko, u Japanu, uverili da ninde mogu sve.

— Ideja je, dakle, tu — isceri se Rotmerl. — Još samo da pokrenemo njenu realizaciju...

Doreli oseti kako mu se pod košuljom hlade leđa, još mokra od znoja.

— Mislite... da dovedemo nindu iz Japana i pošaljemo ga na San Karlos?

— Ne, ne želim nikakvu prokletu žutu kopilad u tom poslu! Ako je jedan Amerikanac postao ninda, utoliko bolje. On će učiniti to za nas, do đavola!

— Tek tako! Zaboravljate da mi čak ne znamo ni kako taj tip izgleda, a i da znamo, pitanje da li ćemo ikada uspeti da ga ščepamo!

— Hoćemo! — Rotmerl baci pogled na ručni časovnik. — Ako je sve u redu, a nema razloga da ne bude, on upravo u ovom trenutku govori sa našim agentom po imenu Martinson...

— Martinson? Njega znam.

— To nije bitno. Uostalom, ne verujem da će Martinson preživeti taj razgovor...

Novi talas jeze duž Dorelijeve kičme. Prokletstvo, on je tvrd tip, ali kako taj Rotmerl govori o smrti svog čoveka...

Da li će on sam ikada biti u stanju da postane takav, prokletstvo? A moraće, ako želi

Rotmerlovo mesto i svu onu moć koju to mesto pruža!

— Trenutak, šefe. Samo da vidim da li sam dobro razumeo; Martinson će mu ponuditi da radi za nas, je li tako?

— Martinson će mu reći sve što zna, Doreli. Međutim, Martinson ni izdaleka ne zna sve. A i ono što zna, samo je ono što sam JA želeo da on zna. Razumeš?

— Stara igra — klimnu Doreli glavom. — Dopuštamo da u ruke protivnika padne agent koji će im preneti informacije koje mi želimo i kakve želimo. Hmm... to vrlo često upali.

— A najbolje kada agent ne zna da mu je ta igra pripremljena od sopstvenog šefa — tiho reče Rotmerl. — Još uvek te privlači moj posao, Doreli?

Doreli ne odgovori. Mozak mu je radio fantastičnom brzinom, proučavajući u deliću sekunde nove i nove varijante Rotmerlovog plana. Bila je to osoba koja ga je i činila tako dobrim agentom, sposobnost da objektivno, poput elektronskog računara, u veoma kratkom vremenu analizira sve mogućnosti koje otvara neki novi događaj.

— Ne — reče konačno. — Ne govorim o vašem mestu, šefe, već o ideji sa Martinsonom. Ninda će shvatiti da je Martinson poturen samo da bi

mu preneo tu informaciju. Uzgred, o kakvoj se informaciji radi.

— Neće shvatiti, Doreli. Imaš prilično loše mišljenje o meni, a?

— Ne, ali...

Rotmer ga utiša pokretom ruke.

— Martinson je radio na tome da ovde, u San Francisku, uđe ninda u trag i u tome je uspeo, Doreli. Čak bolje nego što sam i ja očekivao, premda priznajem da smo imali đavolski mnogo sreće.

— Čemu, onda, čitava ta igra? Zašto mu jednostavno nismo prišli sa ponudom, do đavola?

— On pre svega mora shvatiti da ima posla sa ekipom ozbiljnih profesionalaca, kako ne bi pokušao nikakvu glupost. Zato je Martinson, čim je pronašao nindu, prebačen na potpuno drugi posao. On sam ne zna da je ninda zainteresovan upravo za tu stvar na kojoj je radio i doživeti će pravo iznenađenje kada ninda iskrsne pred njega.

— Da — zamišljeno reče Doreli — nikakva gluma ne bi uspela da zavara nindu...

— Tačno. Jedino čega se bojim jeste da u svom prvom naletu ninda ne ubije Martinsona

pre nego što mu ovaj kaže to što ima da mu kaže.

— Hmm... ako već toliko zna o njemu, Martinson će učiniti sve da mu se ukloni sa puta. Inteligentan tip, taj Martinson.

— S tim i ja računam — zabrunda Rotmerl. — U svakom slučaju, on će reći nindži da znamo sve o njemu. Štaviše, da ga držimo u rukama.

— Da li ga držimo u rukama šefe?

— O, da — isceri se Rotmerl. — O, da!

Doreli ga pažljivo pogleda. Rotmerl, koji oseća da mu se bliži neizbežna starost i shvata da će, pre ili kasnije, načiniti onu fatalnu grešku, želi da pre toga kruniše svoju karijeru je dnim velikim potezom...

To je opasno, naravno. U poslu kojim se bave i Rotmerl i on, čovek mora sačuvati hladnokrvnost i potisnuti svoje želje u drugi plan, do zaborava.

— Taj nindža — produži Rotmerl, gotovo sa likovanjem — kao što znaš nije japanski nindža. Možda je upravo zato prekršio jedno od osnovnih pravila i stvorio samom sebi slabu tačku, Doreli!

— Žena?

— Da, žena! — lupi Rotmerl šakom po naslonu fotelje. — Fantastično privlačna žena, ali

ipak samo žena do koje mu je jako stalo. Kad shvati da je mi imamo u rukama, Doreli učiniće sve za nas! Sve!

»A šta će se dogoditi posle toga?«, upita se Doreli u sebi. »Šta će nindža učiniti NAMA posle toga?«

— Kunem se — jecao je Martinson — da je to sve!

— I tvrdiš da te je odmah posle toga šef »Grupe 86« prebacio na ovaj odvratni posao?

— Da, da! Istog dana kada sam predao izveštaj o tebi, on me je poslao na Haiti! Časna reč!

Vrh oštrice vakizašija zari se malo dublje u kožu vrata. kraj same vene, i Mirtinson steže zube. Obuzdavao je panični strah koji ga je nagonio da učini nešto, bilo šta, svestan da svaki pogrešan pokret znači sigurnu smrt.

— Da li »Grupa 86« učestvuje u ovom poslu, ili si ti samo Rotmerlov špijun, Martinson?

— To se nikada ne zna. Retko kada uopšte doznamo kakvi su efekti naših akcija, zaista. Možda je svrha uništenja

bande, kad za to dođe trenutak...

— A možda Rotmerl — reče tiho ninda — i sam želi da se koristi onime što banda trgovaca ljudskim telima ima. Postoji i ta mogućnost, zar ne?

— Da. U neku ruku »Grupa 86« je izvan zakona. I iznad njega, shvataš šta želim da kažem. Sve dok dobro radi svoj posao, niko se neće usuditi da pita kako to zapravo postiže.

— Svakako. Ima načina da se kupi svako — nasmeši se ninda pod svojom maskom — pa čak i članovi senatske komisije. U takvoj trgovini organi izvađeni iz mladih i zdravih tela da bi se presadili starcima imaju veću vrednost nego bilo kakva gomila šuštavih novčanica...

— Da — promuklo šapnu Martinson. — To bi moglo biti baš tako... Rotmerl me, u stvari, podseća na džinovskog pauka čija mreža doseže u sve uglove planete. Do sada raspolaze fantastičnim obimom informacija o svemu i svačemu, za slučaj da mu neka od tih informacija zatreba. Naravno, neće oklevati da ih i upotrebi ako on i njegov šef u CIA procene da je to potrebno...

— Kao što je, na primer, informacija o tome gde se krije jedini američki ninda?

— Da I devojka. Imao sam sve vreme utisak da je Rotmerlu jako stalo da dozna što više o njoj. I o tvom prijatelju, ali ne u tolikoj meri.

— Jasna stvar. Onoga trenutka kada budem potreban Rotmerlu, Sumiko će poslužiti kao sredstvo za pritisak na mene. To je valjda i tebi do sada postalo jasno, Martinson.

Ovaj klimnu glavom u tami, otirući znoj sa lica. Osećao je da se ovaj razgovor sa nindom bliži kraju, a to je značilo da se bliži kraju i njegov život...

Savladao je novi talas gneva na samog sebe, svestan da će mu u narednih nekoliko trenutaka biti potrebna sva inteligencija, ako želi da se izvuce iz kandži ninde. Ili bar — a to je odista poslednja nada — da kupi za sebe laku i brzu smrt...

— Nisi me pitao ništa o podmornici — podseti. — Zar tebe odista ne zanima gde je naša baza i ko rukovodi čitavom akcijom?

— Podmornica će me sama odvesti do baze — nasmeja se ninda. — Pre nego što sam izašao na obalu pred vas, pikačio sam na njen trup minijaturni radio-predajnik koji neprestano emituje signale. Moj prijatelj u hidroavionu sada prati njeno kretanje.

— To nije dovoljno, boga mu! Baza je dobro skrivena i još bolje obezbeđena.

— Toliko dobro da jedan ninda ne bi mogao prodreti u nju? Šališ se, Martinson?

— Idi do đavola! — zareža agent. — Proklet da si, hiljadu puta proklet!

— Već sam proklet zato što neprestano vodim borbu sa zločincima — sasvim ozbiljno reče ninda. — Ako baš želiš da mi pomogneš, Martinson, onda mi pokaži kako da uđem u centralu »Grupe 86«!

— Šta?! Pa ti si odista lud, potpuno lud!

— Želiš da kažeš da je to nemoguće?

— Naravno da je nemoguće, čoveče! Čak i svaki agent prolazi tri tačke na kojima se proverava njegov identitet, a pretpostavljam da se i sam Rotmerl podvrgava takvoj kontroli!

— Baš fino. Pričaj mi o tome, Martinson...

Gutajući pljuvačku, nesigurnim glasom, sa čestim prekidima, Martinson počeo da govori, osećajući kako mu hladni vrh vakizašija sve čvršće pritiska kožu na grlu.

Nije ni pokušao da laže, povremeno i sam začuđen zašto to ne čini. Nije ni mogao shvatiti, naravno, da je sve vreme

pod lakom hipnozom, pojačanom strahom od oštrice pod grlom i da bi tako mogao brbljati satima, a da ne prikrije čak ni najodvratnije detalje iz svog dotadašnjeg života.

— Vrlo dobro — reče ninda odmićući vrh vakizašija od nje govog vrata. — Koliko traje dejstvo gasa za uspavljivanje koji ste ovde primenili, Martinson?

— Dvadeset, trideset minuta, u zavisnosti od telesne težine. Ti ljudi uskoro će se probuditi...

— Tako sam i pretpostavljao. Imali su sreće da ne postanu poslednje žrtve tvoje bande.

— To nije moja banda, do đavola! Rekao sam da sam u nju ubačen po zadatku!

— Što ti nije smetalo da radiš kao i svaki drugi plaćenik — sleže ninda ramenima. — Tvoj posao je prljav, Martinson. I ovde, i u »Grupi 86«!

— Mi to radimo u interesu Amerike, prokletstvo!

— Ili bar verujete u to. Koliko je ljudi ubijeno u bazi i njihovi organi prodati na crnom tržištu u Kaliforniji otkako si ti u bandi. Martinson?

— Ne znam baš tačno, ali... Pa, recimo, oko sto, sto dvadeset...

— A banda ima tridesetak ljudi, tako si mi rekao?

— Da, do đavola. Sada manje.

→ Prost račun pokazuje da si direktno kriv za smrt najmanje četvoro ljudi, Martinson, ne ulazeći u tvoje ranije grehe...

— Takav račun nema smisla — resignirano reče Martinson. — Prokletstvo nikog nisam ubio svojim rukama!

— Ko je ubica: onaj koji žrtvu drži ili onaj koji zamahuje nožem, Martinson?

Čovek nemo proguta pljuvačku. Šta bi se i moglo odgovoriti na takvo pitanje?

— Obojica — tiho reče ninda. — A za hladnokrvne ubice jedina kazna je — smrt!

Martinsonova šaka pade na pištolj u futroli. Nije se nadao, naravno, da će taj pokret ostati neprimećen, ali je računao sa nečim drugim...

Pištolj je otkočen i metak mu je već u cevi. Možda, možda ninda neće žuriti sa svojim mačem, igrajući se s njim i čekajući da on najpre učini ta dva neophodna pokreta pre nego što ga likvidira...

Kocka se sa smrću, svakako, ali šta preostaje drugo očajniku koji nema šta izgubiti?

Obrisao je levom rukom ponovo znoj sa čela. Kažiprst de-

sne pao mu je na obarač pištolja u otvorenoj futroli. Još samo mali pokret koji će cev pištolja dovesti u horizontalan položaj, još samo jedan pritisak prstom i...

— Aaahhh!

Uzvik iznenađenja naglo izlete iz Martinsonovih pluća. Iz nenađenja, ne i bola, jer će bol naići tek kasnije, pošto prođe prvi šok...

Osetio je kao da mu je zgla-vak desne šake dotaklo usijano gvožđe i instinktivno trgao ruku naviše.

Čudno laku ruku, ruku kojoj nešto kao da nedostaje, kao da...

— Oh, bože! — zacvile, dižući pred lice patrljak odsećene šake iz kojeg je šikljala u mraku sasvim crna krv. — Oh, bože!

— Tvoja šaka će istruliti tu — nemilosrdno hladnim glasom reče ninda. — Ne moraš se bar brinuti da će je presaditi nekome ko misli da вреди više od tebe. Ili od ovih vašljivih Indijanaca ovde!

Martinson pade na kolena, stežući levom šakom patrljak desne u uzaludnom pokušaju da zaustavi krvarenje.

— Ubij me! — prostenja. — Ubij me brzo, proklet bio!

— Da li su tvoji bubrezi zd-ravi, Martinson? — produži ni

nđa kao da ga ne čuje. — Možda bi se i oni mogli naći u telu kakvog sedamdesetogodišnjeg senatora ili nekog milionera? Da li bi to želeo, Martinson?

— Čitavo telo čoveka se trže od nemilosrdnog udarca vakiza šija koji mu probi trbuh, zadržavajući se u desnom bubregu.

— Šta bi još kod tebe moglo da posluži za presađivanje? Oko? Koža? Srce?

— AAAAA! — zaurla Martinson, padajući na lice. — AA-AAHHH!

Udarac kratkim mačem odogzo prikova ga za meko tle. Još jednom, ninda je ciljao u potiljak, darujući žrtvi konačno brzu smrt.

Pažljivo je obrisao vakizaši o Mortinsonovu odeću, osluškujući šumove iz okoline. Ljudi u čamcu još spavaju; kada se probude, nijedan od njih ne će znati šta se sve odigralo na ostrvu i ko je ubio demone mraka koji su došli ispod mora da ih unište...

Zadržao se još nekoliko trenutaka na obali da iz mrtvih tela izvuče svoje šurikene i vrati ih u skrovište pod širokim opasačem od crne kože.

To oružje suviše je dragoceno da bi ga smeo ostaviti. Tajna sastava i obrade čelika od

kojeg su šestokrake zvezde izrađene umrla je sa poslednjim starim japanskim majstorom i svi šurikeni izrađeni posle tog vremena samo su loše i bezvredne imitacije.

Jedno po jedno, bez ikakvog vidnijeg napora, izneo je iz čamca tela ljudi, žena, dece i pažljivo ih poređao po pesku. Ova noć, znao je, postaće osnova za čitav niz novih legendi među ostrvljanima, ali on nije imao ni vremena ni želje da im objašnjava šta se odista dogodilo.

Odgurnuo se veslom od plitkog dna i čamac je zaplovio ka izlazu iz zatona. Oseka je počinjala i nije se morao previše truditi da se dočepa pučine.

Nije ni morao, uostalom, da vesla daleko. Tridesetak minuta kasnije na još uvek mračnom nebu začu se poznati zvuk motora hidroaviona i on dade signal minijaturnom lampicom izvučenom ispod kostima.

Čamac se zaniha na talasima kad hidroavion slete na sve do tle glatku površinu mora, paleći svoje snažne farove. Stojeći u njemu kao iskusan mornar, ninda mirno sačeka da se letelica približi, klizeći po površini vode, a onda se lakim skokom prebaci kroz otvorena vrata kabine.

— Hej! — srdačno ga pozdravi pilot, mladić duge plave kose, grubog lica i ogromnog rasta. Penjući se u dugom luku, hidroavion se ponovo vraćao na pravac kojim je nekoliko trenutaka ranije doleteo.

Ninda skide kapuljaču sa lica i nasmeši se.

— Jamajka? — upita, nadjačavajući buku motora.

— Anoto Bej. Na samom ušću reke u more. Dobro skrovište, a?

— Izvanredno — klimnu ninda glavom oslobađajući se svog kostima. — Plantaže banana svud unaokolo i pristaništa iz kojih često polaze brzi brodovi — hladnjače. Nikakav problem nije, upaciti među sanduke sa voćem i nekoliko pakovanja zamrznutih ljudskih organa pripremljenih za transport.

— Gde to oni rade, Les? — upita pilot, poznat, inače, u podzemlju San Franciska pod imenom Tabasko Pit. — Na podmornici?

— Ne. Jedan od njihovih ljudi ispričao mi je sve. Sedam milja uzvodno, na reci, postoji tobožnja eksperimentalna plantaža sa velikom laboratorijom. Pod izgovorom da tragaju za sredstvima protiv bolesti na voću, tu ubijaju ljude zarobljene po pustim predelima okol-

nih ostrva i koriste njihove organe za prodaju. Gadan posao a?

— Vrlo — isceri se Tabasko. — Ali, imali smo posla i sa opasnijim od njih, ortak!

— Jesmo. Kad smo već kod toga, ne čini li ti se da je ona dubinska bomba pala preblizu?

— Možda i jeste — pokunjeno priznade Tabasko — ali je svetlo u tom zatonu bilo dovoljno loše, tako da sam podmornicu video u poslednjem trenutku. Stigla je do Jamajke, prema tome, ništa loše im se nije dogodilo, do đavola!

— Nije. Ali se nešto loše moglo dogoditi elektronskoj spravi prikačenoj za trup... a onda ne bismo tačno znali gde se oni kriju!

— Zar to nisi doznao od tog njihovog čoveka?

— Jesam, ali se moglo dogoditi i da ne saznam.

— Oh, u redu, u redu! Sledeći put kad budem napadao neku podmornicu, biću pažljiviji, obećavam — nasmeja se Tabasko. — Nego, kad krećemo u napad, ortak?

Ninda je razmišljao, pogleda uprtog u tamnu površinu mora pod njim.

— Ne znam — reče. — Od tag tipa, Martinsona, doznao sam nešto mnogo važnije...

— Važnije od naših dragih hirurga — zločinaca? — zviznu Tabasko. — Oho!

— Da li si ikada čuo za »Grupu 86«, Pite?

— Grupu 86«? Neee...ali sam čuo za grupu »Nivo 42«, ako ti to nešto znači!

— Ovi nisu muzičari — odmahnu ninda glavom. Dovršivši svlačenje kostima od crne svile, sada se dao na posao da u uskom prostoru odene običnu odeću. — Po Martinsonovim tvrdnjama, oni su jedna od vrlo tajnih agencija podređenih CIA i osnovanih zato da bi se bavili prljavim poslovima u interesu SAD. Što mi zvuči prilično verovatno. Tebi?

— Hmm...I meni. I predsednik mora da pošalje po mesara kad želi pečeno janje, zar ne? Ta agencija je verovatno samo pod nominalnom kontrolom Vašingtona, a?

— Tako izgleda.

Pit ponovo tiho zviznu.

— Čoveče, mogu zamisliti kakva je moć koncentrisana u toj grupi. I koju gomilu love troši svake godine za svoje operacije!

— Martinson je bio ubačen u bandu trgovaca ljudskim organima od strane grupe, sa zadatkom da prikupi što više informacija. I ništa drugo.

— Logično. Ni oni sami nikada neznaju kada će im zatrebati

kakav solidan rezervni deo — nasmeja se Tabasko. — Da, Les, što više razmišljam o tome, to mi se čini da je sve to sasvim tačno. Ti znaš da se u podzemlju na Zapadnoj obali već dugo šuška o »nevidljivim dugim prstima«.

— Da. I svi su mislili da je to deo folklora podzemlja, pa čak i ja.

— Kao i ja, do đavola. Ti »dugi prsti« morali su svuda da se zavuku, iako nije mogao određeno da kaže ni da su mu zasmetali, ni da su mu pomogli...

— Možda je to jedini način da se iz Vašingtona kontroliše aktivnost podzemlja. I iz nje izvuču što više koristi u određenim trenucima.

Tabasko Pit proveri kurs hidroaviona koji ih je sada punom brzinom nosio na jugozapad, prema severnoj obali Jamajke.

— Zanima te ta »Grupa 86«? — upita.

— Mnogo više od trgovaca ljudskim telima. Njih, najzad, praktično imamo u vreći a »Grupa 86« mogla bi postati veoma opasna. Zato što oni znaju sve o meni, Pite.

— Šta?!

— Martinson je radio upravo na tome, Pite. Više od dve godine. »Grupa 86« je strpljivo i sistematski prikupljala sve po-

datke o meni do kojih se moglo doći. Vreme je radilo za njih, uostalom.

— Oni...oni znaju da je jedan nindža na Zapadnoj obali?

— I više od toga. Da taj nindža nije Japanac, da se krije pod imenom Lesli Eldridž u je dnoj kući severno od grada, da sa njim živi devojka po imenu Sumiko i da je jedini pravi prijatelj izvesni Tabasko Pit. Zna li su čak da poslednjih nekoliko meseci pratim trag neidentifikovanih ljudskih organa koji su se iznenada pojavili na crnom tržištu...

— Prokletstvo! — reče Tabasko Pit, više za sebe. — Čekaj malo... treba da se orijentišem...

Na horizontu pred njima pojavila se niska od svetlosti, siguran znak da se približavaju gusto naseljenoj severnoj obali Jamajke. Nindža, međutim, nije bio siguran da je to jedina orijentacija na koju je Tabasko mislio.

— Čekaj malo! — ponovi Pit, skupljajući obrve. — Po meni, previše je tu slučajnosti, ortak; čovek koji te dve godine prati, odjednom se nađe u bandi kojoj si ti na tragu.

— I ja ga ščepam — složi se nindža. — To što Martinson nije znao šta se zbiva, ne menja stvar: on je ubačen samo

zato da bi dobio priliku da mi ispriča sve što zna.

— Sumiko! — reče Pit iznenada, kroz stisnute zube. — Sumiko!

— I meni je to odmah palo na pamet — reče nindža glasom lišenim bilo kakvih emocija. — Ona je očigledan cilj i slaba tačka preko koje će doći do mene.

— Oni ne žele da te eliminišu — odmahnu Pit glavom — to je sigurno!

— Ni slučajno! Rotmerl, tako se zove šef »Grupe 86« veoma dobro zna kakvo mu je moćno oruđe sudbina dala u ruke.

— Fino! Baš fino! Oni će tražiti od tebe da nešto učiniš za njih, Les!

— To i ja očekujem — mirno reče nindža. — A dotle... nastavljamo kao da se ništa nije dogodilo!

Avion poskoči u vazduhu pod trzajem Pitovih ruku na komandama.

— Čoveče, šta ti je? — zavapi on. — A Sumiko?

Lice nindže bilo je nepokretno kada je progovorio, pogled uprt prema nisci bisernih svetala na horizontu.

— Oni je, na neki način, već imaju u šakama i čvrsto drže. Neće joj učiniti ništa pre nego što budu govorili sa mnom, naravno.

— U pravu si — Tabasko je s naporom obuzdavao svoj gnev. — Oni ne mogu znati da li si ti govorio sa Martinsonom, do đavola! Moglo se dogoditi mnogo toga što bi sprečilo vaš susret!

— Tako sam i ja rezonovao, Pite. Kad-tad oni moraju učiniti sledeći korak da mi priđu, atkrivajući tako još deo istine o sebi. Martinson je mrtav, ali je on znao samo delić onoga što se zbiva u »Grupi 86«; sledeći koji stupi sa mnom u kontakt znaće nešto više, i tako dalje, sve dok ne stignem do samog Rotmerla.

— Ninde ne srljaju u nepoznato — tiho reče Tabasko. — To je nešto što si mi odavno rekao, Les...

— I to je veoma važno, bez obzira na moja osećanja prema Sumiko. Nikakve koristi neće biti od toga ako i nas dvojica stradamo u nekoj samoubilačkoj akciji spasavanja, zar ne?

— U redu, u redu... Priznajem da je tako najbolje... iako mi se i dalje ne dopada ta zamisao. Dakle, napadamo Anoto?

Oči ninde koncentrisale su se na jednu od svetlih tačaka na horizontu.

— Da, Pite. Napadamo Anoto...

*
* *

»Bio sam u mnogo gadnih situacija«, pomisli Doreli, »ali je ova sigurno jedna od najgadnijih...«

Nije osećao uobičajenu sigurnost u sebi, iako je do sada sve teklo po planu. Iz apartmana u blizini Južnog parka izašao je na sporedna vrata, u mračni prolaz između čitavog bloka visokih uredskih zgrada, čiji su prozori u ovo doba već bili potpuno mračni. Propustio je tri taksija na Ulici Branman i uhvatio tek četvrti, i to na suprotnoj strani ulice.

Izašao je iz taksija pred petljom za Bej Bridž i odmah potom uskočio u drugi, koji je do lazio sa mesta, iz pravca Ouklenda.

Prijatelj iz agencije za iznajmljivanje dobro je obavio svoj posao. Neupadljivi sivi »korver« čekao je Dorelija na parkingu velike robne kuće u Ulici Sakramento.

Sada, dvadesetak blokova dalje, za volanom »korvera«, Doreli još uvek nije bio siguran da je zametnuo svoj trag. »Grupa 86« imala je đavolski sposobne agente i čitavu gomilu stručnjaka za praćenje sumnjivih osoba. Ako je Rotmerlu palo na pamet da nekoga pošalje

za njim. Dorelijem, čitav ovaj večerašnji izlet može se loše za vršiti...

»Ulicom Dejvis do Embarkadera«, glasilo je uputstvo izrečeno pre nekoliko sati telefonom, glasom sa upadljivim japanskim naglaskom. »Ako se u međuvremenu ništa ne dogodi, čekaj nas na parkingu na tom uglu...«

Doreli je sada čekao i to čekanje nimalo mu se nije dopadalo, bez obzira što je parking, nekim slučajem, bio u potpunoj tami, verovatno zbog kvara na obližnjim uličnim svetiljkama.

Koliko treba da čeka? Japanc nije rekao ništa o tome, do đavola!

Nervozno je bacio pogled na ručni sat i prignuo se da zapali novu cigaretu. Mnogo puta je plamen upaljača pokazao lice čoveka koga je Doreli na sličan načiĉn vrebao i zato je bio u toliko oprezniji.

— U redu je! — reĉe neko šapatom iza njega. — Možeš krenuti niz Embarkadero!

Trgao se, kao da mu je neko usijanim gvoĉdem dotakao vrat. Prokletstvo!

Osvrnuo se, uprkos malo-predašnjem nareĉenju da pokrene kola.

Dve senke na zadnjem sedištu. Iako crte lica nisu vid-

ljive u tami, on oseća da su to dva Japanca.

Prokleta Źuta kopilad, kako su mogli ući u kola, a da on ne primeti kako otvaraju i zatvaraju vrata? Da ne oseti ĉak ni najmanji potres pod njihovom težinom?

— Hej! — reĉe promuklo. — Iznenadili ste me, momci!

Znao je odgovor, još pre nego što je automatski otvorio usta da to kaŹe.

Ninĉe! Iza njega u kolima su ninĉe!

— Vozi! — prosikta onaj na levoj strani, iza njega.

Motor je proradio glatko, bez zastoja i on se trenutak kasnije ukljuĉi u dugu kolonu na Embarkaderu. Nije se osećao nimalo sigurnijim zbog toga, naprotiv.

— Govori! — reĉe ĉovek iza njega.

— Dok vozim? — pobuni se Doreli. — Do đavola, ljudi, zar ne vidite kakva je ovde guŹva?

Nije mogao videti ljude iza sebe, ali je imao utisak da su se sporazumeli pogledima, u de liću sekunde.

— Na prvom semaforu ti i ja zameniĉemo mesta — reĉe ninĉa iza njega. — Dovoljno je da se pomeriš u stranu.

Doreli klimnu glavom, gutajući pljuvaĉku. Nije bilo, zapravo, razloga da oseća toliko

strah pred dvojicom japanskih nindi, oni su ovamo došli da bi sarađivali sa njim, ali to nije vredelo ponavljati Dorelijevoj podsvesti. Bio je to nagoni strah pračoveka, pred prirodnim pojavom za koju zna da je neizmerno moćnija od nje-ga...

Daleko napred video je semafor na uglu Embarkadera i Ulice Lombard. Vozila pred njim su ubrzavala, očekujući da se svetlo uskoro promeni, ali on to ne učini. Žurilo mu se da ostavi volan i ima bar slobodne obe ruke za slučaj da... za slučaj da...

»Ne postupaš logično, Doreli!«, ukori sebe oštro, dodajući gas. »Ti nemaš nikakvih izgleda protiv njih dvojice, pa makar ti u rukama bio i lanser za rakete, do đavola!«

Bio je tačno na čelu kolone koju je crveno svetlo zaustavilo. Povlačeći ručnu kočnicu, na blagom nagibu, on hitro promeni mesto, prebacujući svoje krupno telo na sedište do vozačevog.

Pokret kojim je u uskom prostoru između sedišta i krova Japanac prešao napred gotovo da nije ni video: škripa kože, vihor udova, a odmah potom čovek je sedeo držeći šake na volanu i motreći prema sema-

foru kao da se baš ništa nije dogodilo.

Postariji Japanac ozbiljnog lica, namrštenih sedih obrva. Nimalo opasan, rekao bi svako pre nego što sretne pogled tih dubokih i praznih očiju koje kao da gledaju čoveka odnekud sa neke druge planete.

Drugi ninda, na zadnjem sedištu, bio je mlađi, sa istim onakvim praznim očima ispod ožiljaka na čelu. Obojica su nosili savršeno skrojena odela od dobrog i skupog materijala i očevidno se u njima osećali sa vršeno komotno.

Odvajajući stisnutu šaku od uha, čovek sa zadnjeg sedišta izgovori kratku rečenicu na japanskom, tako hitro da Doreli, dobar poznavalac tog jezika, ne stiže da uhvati njeno značenje.

— Neko te prati — reče vozač, oslobađajući ručnu kočnicu i naglo krećući napred, čim se svetlo na semaforu promenilo.

»Njih ima još, prokletstvo!«, prolete Doreliju kroz glavu. »To je vrlo ozbiljna stvar, jer, ako im to padne na pamet, mogli bi ugroziti čak i »Gruppu 86«!

— Ko? — upita glasno. Glupo pitanje, shvatio je to čim ga je izgovorio.

— Još ne znamo — reče vozač sa tračkom prezira u gla-

su. — Videćemo. Dotle — govori!

— Imam sve tražene podatke — reče suvo, pribirajući se. — Međutim, situacija se izmenila, moram govoriti sa Utagavom...

— Govori sa mnom.

— Ne znam da li si ovlašćen da prihvataš promenu dogovora — sleže Doreli ramenima, nastojeći da deluje ležerno.

Čovek na zadnjem sedištu se kratko i grleno nasmeja i od tog smeha Dorelija ponovo prođe jeza po leđima.

— Ni Utagava nije ovlašćen da prihvati promenu dogovora — reče vozač. — Prema tome: nema nikakve promene!

Doreli steže zube i odmahnu glavom.

— Ja ne radim na taj način, ljudi.

— MI radimo na taj način, Doreli — glasio je odgovor. — Dogovorio si se sa Utagavom o pojedinostima, odredio svoju cenu i on je prihvatio. Kakve sad promene želiš? Veću cenu?

— Ne — Doreli oseti slabiji trijumf zbog činjenice da su ninde uopšte prihvatile da razgovaraju sa njim. Zid glatkog odbijanja ne može se probiti; ovako, bar ima neke izgleda da ih ubedi. — Želim sa

mo da se realizacija odloži za izvesno vreme.

— Razlozi?

— Ninda treba da obavi posao za mog gazdu. Ako to izvrši uspešno, postoje veliki izgledi da baš ja postanem šef grupe čiji značaj Utagava veoma dobro poznaje...

Nikakvog pokreta na licu vozača. »Korver« je i dalje glatko jurio niz Emerkadero, vođen sigurnom rukom vozača koji poznaje sve tajne svog automobila.

— Produži, Doreli...

— To je sve. Uglavnom. Na tom mestu mogao bih Utagavi učiniti puno usluga. Veoma krupnih usluga.

— Dokaz?

— Nema dokaza. Pitajte Utagavu, on će umeti da ceni ovo što sam vam rekao.

Kratak, suv smeh.

— Ti, Doreli, veruješ da je Utagava neka krupna ličnost, zar ne? Šta ćeš misliti kada ti kažem da je prema onome koji je nas poslao ovamo Utagava mnogo manje nego što si ti prema njemu?

Doreli sleže ramenima.

— To ne menja stvar. Želim odlaganje, to je sve. Neka ga odobri onaj ko ima pravo na to, svedjedno mi je!

— Pre toga moraš ubediti MENE da je odlaganje neoph-

dno, Doreli. Ja sam jedini koji može poslati poruku na pravo mesto.

— Ne — čvrsto reče Doreli.
— Nemam nameru da ubeđujem tebe.

Ovoga puta nasmejao se ninda koji je Doreliju sedeo iza leđa. Zbog nečega, taj smeh iz tame delovao je još zlokobnije nego maločas.

— Moj prijatelj Noburu — smeškao se vozač — prisetio se jednog sličnog događaja sa čovekom koji nije hteo da ispuni svoj deo dogovora.

— Pokušavaš da me zaplašiš?

Kratak pogled iskosa na Dorelijevo lice.

— Ti si već zaplašen.

— Ha!

— Misliš da nisi? Da čuješ onda šta je Noburu učinio: da li znaš koliko dugo može da živi čovek sa otvorenom utrobom?

Doreli se isceri.

— Imao sam prilike da vidim takve prizore. Prilično dugo. ako nisu povređeni vitalni organi.

— Sasvim tačno. Noburu je čoveka koji nije želeo da govori odveo na pusto mesto, tako da je mogao da urla do mile volje. Vezao ga je uz jedno drvo, a onda mu oprezno otvorio utrobu.

— Detalje mogu da zamislim — suvo odvrati Doreli.

— Noburu je čovek od mašte — smeškao se vozač, kao da govore o sasvim običnim stvarima. — I priznat umetnik u kaligrafiji, to svakako nisi mogao znati. Dakle, kroz otvor u trbušnom zidu Nobura je lagano izvlačio stopu po stopu creva i zabavljao se time da njima ispisuje razne izreke na pesku, pred nogama žrtve.

— Kojoj to svakako nije bilo zabavno. Prekini, prijatelju; tom smešnom pričom me nećeš zaplašiti, do đavola!

Ponovo onaj grleni smeh na zadnjem sedištu, mnogo strašniji od priče koju je slušao...

— Možda nije bilo zabavno — produži ravnodušno vozač — ali je poučno bilo svakako. Posle šeste mudre izreke, čovek je Noburu rekao sve što je moj prijatelj želeo da zna.

Doreli se zavalio u sedištu, vadeći novu cigaretu iz zgužvane kutije. Smanjujući brzinu, »korver« sa Embarkadera siđe prema gatu broj 39, čiji je zadnji kraj, prema Zalivu, bio u gotovo potpunoj tami.

I pored otvorene pretnje, Doreli još uvek nije verovao da bi se dvojica japanskih nindži poslužila tim sredstvom da ga nateraju da govori. Ipak, u automobilu koji je sve bliže mra-

čnom i usamljenom mestu, ose ti kako ga hrabrost postepeno napušta.

— Ostani gde si — reče tiho vozač kad se »korver« zauzvavi na samoj ivici mola. Doreli je posegnuo za bravom na vratima, ali te reči prekidoše pokret. Umesto toga, Doreli pređe slobodnom desnom rukom preko čela vlažnog od znoja.

— Nekoga čekamo?

Bez odgovora. Odgovor, uostalom, nije ni bio potreban, jer nekoliko trenutaka kasnije u ogledalu blesnuše farovi automobila koji je krenuo istim putem kao i oni.

Noburu izađe i nestade u tami. Prateći samo u ogledalu ono što se zbiva iza njega, Doreli vide kako ninda prihvati nešto kroz otvoreni prozor drugog automobila, razmenjujući nekoliko kratkih rečenica sa vozačem.

Drugi automobil vrati se žurno natrag, vozeći unazad sve do Embarkadera.

Noburu otvori vrata na Dorelijevoj strani i svetla u automobilu se upliše.

Jedna obična plastična vrećica, sa natpisom, poznate robne kuće na sebi, pade Doreliju u krilo i on je instinktivno prihvati.

Nešto teško i okruglo u njoj; na dnu vrećice klokoće gusta, topla tečnost.

Doreli je znao šta se nalazi unutra pre nego što mu je do nozdrva dospeo prepoznatljivi slankasti zadah još tople ljudske krvi...

— Znaš li ko je to? — upita ninda za volanom.

Stežući zube, boreći se da obuzda mučninu koju je naglo osetio u želucu, Doreli otvori vrećicu.

Iznenadenje je ostalo zauvek urezano na mrtvom licu i u pogledu razrogačenih plavih očiju. Vrat je bio glatko presečen, pod samom bradom, a iz pokidanih krvnih sudova još uvek su se na dno kese slivale teške kapi krvi.

— Znam — reče. — Adrian... jedan od... od agenata iz naše grupe...

Ninda se grleno nasmeja.

— Tvoj šef ti ne veruje, da kle. S pravom.

Doreli duboko udahnu, zatvarajući vrećicu.

— Šta da učinim... sa ovim?

— Baci u vodu — sleže ninda ramenima. — Sem ako ne želiš da zadržiš glavu svog kolege. Za uspomenu, recimo.

S vidnim gađenjem na licu, Doreli odbaci u tamu tešku vrećicu. Žurno je otirao dlano-

ve o pantalone, boreći se sa nerazumnim utiskom da su mu vlažni i lepljivi od Adrianove krvi.

— A sada — reče ninda tih — sada ćeš govoriti...

*
* *

— Šta? — vikao je Tabasko Pit, osluškujući sa izrazom ekstaze na licu urlanje snažnog motora na gliseru. — Šta si rekao?

Lesli odmahnu rukom, rezignirano. Kao desetogodišnji dečak, Tabasko Pit uživao je u snažnim i prodornim zvukovima: zavijanje sirena, pucnjava, eksplozije, rad bučnih motora.

Pokretom ruke Pit isključio motor i ninda odahnu sa olakšanjem.

— Nešto si hteo da mi kažeš, ortak?

— Taj motor bi mogao da bude i bučniji, zar ne?

— O, da. Bar deset — petnaest odsto. Zašto?

— Za ovu operaciju to je potrebno, Pite.

— Šališ se? — plavokosi džin s nevericom pogleda u prijatelja. Za razliku od njega, ninda je uvek insistirao na tihom

i neprimetnom prilaženju mestu obračuna.

— Ovoga puta ne. Zaista. Želim da privučеш što više pažnje na samom ušću reke dok ja pokušavam da se prišunjam bazi kroz trsku.

— Još uvek ti ne verujem — odmahnu Tabasko glavom. — Da li to znači da ću smeti da upotrebim i — ovo?

On podiže kraj cerade na palubi, otkrivajući pod njom čitav arsenal: mitraljez velikog kalibra, ručni lanser za rakete, gomilicu ručnih bombi, patrone dinamita.

— Što više — osmehnu se ninda. — Naročito je važno da podmornica ne umakne sa svog sidrišta, Pite.

— O tome ne brini. Za nju imam svoj poseban koktel »à la Tabasko Pit«!

Ninda baci pogled prema brdima na zapadu. Kao i uvek u tropskim predelima sunce će zaći brzo, dajući time znak za početak akcije protiv trgovaca ljudskim telima.

Potrebno im je svega deset minuta plovidbe ovim brzim gliserom pa da stignu do ušća reke — u blizini Anota i plantaže na njenoj obali. Za početak operacije, međutim, ne ophodno je bar nešto preostalog dnevnog svetla, pre svega zbog Tabasko Pita.

— Vreme, a? — protumači taj pogled prema suncu Tabasko.

— Još nekoliko minuta...

Ninda je dovršavao sa navlačenjem svog kostima, proveravajući da li mu je sve oružje u tajnim džepovima i ispod kožnog opasača. Izvukao je oštricu katana iz korica i pažljivo je pregledao pre nego što je korice pričvrstio na njihovo uobičajeno mesto, ukoso preko leđa, tako da mu drška mača štrči nad levim ramenom.

— Opet — šapatom reče Tabasko. U tišini malog zatona jasno se čulo pucketanje, kao kod pražnjenja jakog električnog polja.

Modernoj fizici je ispod časti da se bavi tako prozaičnim predmetima kao što su mačevi iskovani pre nekoliko stotina godina na jednom izolovanom ostrvu u Tihom okeanu. Nikakva savremena teorija, dakle, neće potvrditi uvreženo verovanje da ninde, putem svojih mačeva, mogu prenositi u sopstvena tela slobodnu energiju iz prostora oko sebe...

I Lesli i Tabasko Pit, međutim, mnogo puta su čuli karakteristično pucketanje električnog pražnjenja u vazduhu. I ne samo to: svaki dodir sa drškom mača, posebno u trenutku ka-

da ga izvlači da bi se bacio u borbu, stvarao je kod ninde osećaj ogromne energije koja kroz vrhove prstiju ispunjava čitavo njegovo telo, dajući mu tako snagu za nadljudske napore.

— Spreman? — upita ninda prijatelja, navlačeći na glavu kapuljaču sa dva uska proreza za oči.

— Nikad spremniji! — isceri se ovaj. — Krećemo?

Sunce je donjim rubom doticalo zaobljeni vrh brda na zapadu. Ninda klimnu glavom i motor glisera zaurla.

Čamac je postigao veliku brzinu već na izlazu iz uskog zatona, ali na otvorenom moru doslovno polete, paralelno sa obalom i daleko unutar one grane koja zabranjuje korišćenje brzih motornih čamaca zbog opasnosti za kupaće.

Plaža ovde, međutim, nije bilo i Tabasko Pit trijumfalno zaurla, nastojeći da nadjača buku motora.

Na njegovu žalost, ubrzo je morao da smanjuje brzinu, ali ne mnogo. Vrebajući svoj trenutak, ninda skoči sa palube u zapenušano more kraj boka. Pit ponovo dodade gas, obilazeći rt iza kojeg je počinjalo široko ušće reke Vog Voter.

Sa nekoliko snažnih zamaha, ninda se dočepa rta i oslušnu.

Buka motora već se gubila u daljini, a ovde, na neuređenom i nenaseljenom delu obale čuli su se samo uobičajeni šumovi tropske večeri.

On sam morao je preći manje od milje da se, sa kopnene strane, dočepa tobožnje eksperimentalne plantaže. Pažljivi proračun pokazao je da će gotovo u istom trenutku i Tabasko Pit, obilazeći izbočinu kopna i ulazeći u reku, stići do skrivenog sidrišta podmornice.

Kao i svaka akcija ninde, i ova je bila brižljivo isplanirana, jer je dobar deo ovog dana iskorišćen za izviđanje, proučavanje vojnih sekcija ušća reke i fotografija koje je Pit snimio iz vazduha, krstareći iz najmljenim hidroavionom koji im je tako dobro poslužio prethodne noći uz obalu Haitija.

Zato, kada je izbio na ivicu velike čistine okružene bodljikavom žicom, ninda je znao da pre svega mora savladati prepreku koja bi više odgovarala kakvom koncentracionom logoru, nego miroljubivoj plantaži.

Nimalo naivnu prepreku, od dvostrukog reda bodljikave žice, na rastojanju od deset stopa. Između ta dva reda stubova ostala je staza sa duboko usečenim tragovima točkova. Fotografije iz vazduha pokazale

su ne samo senzore načičkane duž ograde već i džipove koji su bez predaha kružili stazom.

Sem toga, kroz ogradu je bila puštena struja. Ništa neobično za plantaže koje žele da spreče pristup divljim životinjama, ali ova plantaža ovde šttila se daleko višim naponom od ostalih.

Posle onoga što se dogodilo prethodne noći, uz obalu Haitija, Kolkvit će sigurno biti još oprezniji, očekujući novi napad. Martinson mu je, naravno, odao ime šefa čitave operacije na Jamajci, ali mu nije mogao kazati ništa određenije o kanalima kojima zamrznuti delovi ljudskih tela putuju prema privatnim klinikama u Americi.

Hitar kao gazela, ninda u već gotovo potpunoj tami, bešumno pređe rastojanje od ivice šume do prvog reda ograde.

U daljini, iz pravca ušća reke, dopre još uvek tiho brujanje Pitovog glisera. Vreme za početak napada se bližilo...

Senzori duž ograde zapravo su obične fotoćelije, dopunjene infracrvenim kamerama. Kad god nešto preseče nevidljivi zrak fotoćelije, oni koji bdiju po red ekrana, negde u dugoj i niskoj glavnoj zgradi plantaže, obično mogu da identifikuju krivca. Verovatno im je već do-

sadilo da osluškuju signale na uzbunu zbog majmuna i velikih ptica, ali ni promena do koje će ove večeri doći neće im se jako dopasti.

Brujanje motora glisera priguši zvuk iz mnogo veće blizine. Unutrašnjom stazom, između dva reda bodljikave žice, dolazio je džip sa uobičajenom patrolom od dvojice ljudi. Oštri vid ninde čak i u gotovo potpunoj tami iz položaja glava i ramena ljudi u njemu nasluti njihovu napetost.

Opihao je osetljivim vrhovima prstiju debelu čeličnu žicu smotanu u kolut. Oba kraja žice otežana su malim olovnim tegovima da bi sa potpunom sigurnošću obavili ulogu koju im je ninda poverio.

Kao i obično, događaji su se odvijali upravo onako kako je plan ninde zahtevao. Kada se džip nađe na svega desetak jardi od njega, gliser Tabasko Pita bio je toliko blizu da zvuk motora dopre do ušiju dvojice ljudi u vozilu.

Vozač ugasi motor i džip nastavi da se kreće samo po inerciji. Drugi čovek, sa automatskom puškom u rukama, podiže se u pokušaju da niz blagu padinu, preko krošnji uredno poređanog drveća na plantaži, vidi reku i ono što se zbiva na njoj.

Džip se zaustavi tačno pred nindom. Jedan kraj žice bešumno polete kroz vazduh, nad glavama ljudi.

Oštar prasak, zelenkasti ble-sak električnog pražnjenja, prigušeni krik onoga koji je sa puškom u rukama stajao u džipu...

Šuriken zazuja kroz mrak, dok je ninda uvlačio u nozdrve oštar miris sagorelog ljudskog mesa. Napon u ogradi bio je tako visok da je ne samo ubio čoveka koga je dotakla žica bačena od ninde, već izazvao strujni udar u čitavoj instalaciji plantaže.

Negde u glavnoj zgradi neko će brzo reagovati i priskočiti osiguračima da ih ponovo uključi, ali je i nindi potrebno svega nekoliko desetaka sekundi...

U času kad je zavitlani šuriken završavao u vratu vozača džipa, ninda jednim zamahom vakizašija otvori sebi prolaz u sada bezopasnoj bodljikavoj žici.

Zastao je u skoku samo da vrhovima prstiju istragne iz vrata žrtve šuriken potpuno vlažan od krvi. Novi zamah vakizašija, novi skok kroz otvor u drugom redu ograde.

Iza njega zelena munja ponovo zapucketa i mrtvo telo drugog čoveka poskoči pod uti

cajem neobičnih fenomena koje električna struja stvara u ljudskom telu. pa makar i ne bilo života u njemu. Ni to nije potrajalo dugo, jer automatski osigurači se ponovo isključiše, zavijajući glavnu zgradu plantaže u mrak.

Presecajući žice, Lesli je pazio da onaj najviši red ostane nedirnut, u trajnom kratkom spoju sa žicom koju je on sam prebacio. Električna instalacija na plantaži neće raditi normalno sve dok žica ne bude uklonjena, a taj posao, kako stvari stoje, moraće da sačeka rasplet mnogo značajnijih događaja...

Tamo, na obali reke, buku motora glsiera priguši snažna eksplozija u blizini zgrade. Ni je sumnjao u spretnost Tabasko Pita dok je, brzinom pante-
ra, jurio utabanom stazom između dva reda drveća na plantaži. Ta raketa završila je čamcima na molu plantaže, efikasno presecajući odstupnicu onima koje je ninda ove noći želeo da ščepa.

Sa reke je sada dopirala pucnjava mnogih automatskih pušaka, ali je teško pogoditi tako brzo cilj kao što je gliser, zaklonjen visokom trskom kroz koju se sa lakoćom probija. Ono što je Kolkvit smatrao idealnim zaklonom od radoznalih pogleda sa reke sada mu se sve

tilo; nije to prvi put da se planinde dobrim delom zasniva na onome što protivnik obično smatra prednošću za sebe...

Bio je na samo pedesetak jardi od glavne zgrade kada mu zvuk motora reče da Tabasko Pit prelazi na odlučnu fazu svog napada — uništenje podmornice. Sa blokiranim komandama, gliser je punom brzinom jurio prema čeličnom brodu koji je ležao na muljevitom dnu ušća, skriven sa svih strana gustom trskom.

Tabasko Pit je već iskočio, naravno, bez sumnje naoružan još samo lakšim delovima svog arsenala, jer ga je ninda upozorio da kretanje kroz trsku neće biti tako jednostavno. Daleko od mesta događaja sada očekuje ono što je sam nazvao specijalitetom »à la Tabasko«, a to je...

Eksplozija!

Šipke dinamita, pričvršćene na pramac glsiera, bile su prilična opasnost dok se čamac probijao kroz trsku, ali se rizik isplatio: u trenutku sudara sa čeličnom oplatom podmornice, tačno na mestu gde joj se nalazi rezervoar s gorivom, eksplozija je podigla plameni stub do visine od najmanje šezdeset stopa, na trenutak osvetljavajući čitavu okolinu!

Svetlost nindži, naravno, nije bila potrebna. Pognut, sada je jurio duž slepog zadnjeg zida zgrade prema bočnom ulazu.

Pucnjava na obali naglo pre stade, kao da se puške stide svojih slabašnih detonacija u poređenju sa malopredašnjom eksplozijom. Plamenog stuba nestade, ali je oko ostatka podmornice i glisera neprestano pljeskalo i praštalo, dok je plamen zapaljene nafte proždriao nagomilanu trsku.

Nindža zastade i oprezno izviri iza ugla zgrade.

Njih dvojica su pred ulazom; puške su im u rukama, ali obojica, kako je i zamišljeno, gledaju na drugu stranu, prema reci.

Nindža im prilazi bez žurbe. Trava se bez šuma povija pod njihovim nogama.

Poneki ljudi rađaju sesa da rom da predosete opasnost, ili im se taj dar razvija od opasnog i uzbudljivog života kojim žive. Bilo kako bilo, onaj koji je stajao bliže nindži, okrenuo se u času kada se prilika u crnom našla na samo dva koraka od njega.

Oči su mu se raširile, iz grla krenuo divlji krik straha i upozorenja, ali su to ostali samo prazni gestovi.

Brzinom munje, desna ruka nindže, naoružana vakizašijem, ispruži se napred i nazad. Vrh kratkog mača zari se u razjapljen ust, probi lobanju na potiljku i hitro se vrati istim putem, spreman na novi udarac.

Drugi čovek čuo je samo tup udarac i krkljanje krvi u grlu pogođenog. Reagovao je instinktivno, obrćući se na prstima jedne noge i dižući svoju pušku, pre u pokušaju da se zaštiti nego da njome napadne.

Ni od tog pokreta nije bilo nikakve koristi, jer je vakizaši već bio spreman. Krećući se odozdo naviše, on dugim rezom raspára grudni koš i preseče aortu; čitavo telo čoveka se strese kao od udara električne struje i on odskoči od zemlje i sroza se niz zid, kao lutka od krpa.

U istom času na obali reke odjeknu eksplozija ručne bombe, izazivajući nove rafale iz automatskih pušaka.

Taj deo posla sasvim bezbedno može prepustiti Tabasko Pitu, jer je to ono u čemu plavokosi džin najviše uživa. Cilj nindže su ta vrata i strašne tajne trgovaca ljudskim mesom koje se kriju iza njih...

*
* *

Meri Džo ga pogleda zastrašeno.

— M-mister Doreli? Ali...

On se isceri, sedajući na ugao njenog stola.

— Rotmerl ne zna da dolazim, to želiš da mi kažeš, mala? Hajde da se kladimo da će me primiti!

Ona odmahnu glavom, još uvek zaprepašćena. Nije se čak ni pobunila kad joj Dorelijeva čvrsta šaka skliznu za vrat, privlačeći joj glavu njegovim grudima.

— Ujedno — promrmlja on — ovo je kraj zabrane da ti se ne smem približiti, mala, znaš...

— Ohhh!

Dve snažne šake izdigoše devojku sa stolice. Doreli joj usnama dotače vrat i ona se strese, kao od udara struje.

— Ne — prošaputala je. — Ne... ne ovde...

— Ovde i sada — promrmlja on, obuhvatajući brutalno šakom dojku, tako da je tiho vrisnula. — Nemoj mi reći da me ne želiš, Meri Džo...

— Mislio sam da imaš bolju tehniku, Doreli — zabrunda je dan glas iza njegovih leđa i Doreli se munjevito okrete, ispuštajući devojku koja se gotovo stropošta na stolicu.

Rotmerl je stajao na vratima svog kabineta, oslonjen o dovratnik, sa obe ruke u džepovima. Lice mu je bilo mirno, jedino su oči zagonetno svetlucale.

— Hajde, gorilo — produži, izmičući se sa vrata. — Ulazi!

Doreli se samo još jednom isceri.

— Imaš dobre sise, Meri Džo — reče glasno. — Budi tu kad izađem; ovo što smo počeli sva kako moramo nastaviti...

Zatvorio je vrata kabineta za sobom i krenuo pravo prema fotelji za posetioce. Rotmerl nije seo na svoje mesto; i dalje sa rukama u džepovima, okrenut leđima Doreliju, proučavao je motiv tapeta na zidu.

— Nemoj sedati, Doreli — reče kad začu škripu kože. — Nisi dobio dozvolu da sedneš.

— A ti nisi shvatio da su se neke stvari promenile, Rotmerl nasmeja se Doreli glasno. — Budi zadovoljan što nisam obišao taj odvratni sto i seo IZA njega!

Rotmerl se okrete i sede na ivicu stola, i dalje sa rukama u džepovima.

— U ovom poslu — reče — ambicija je poželjna. Ali samo ambicija iza koje je i spretnost i sposobnost.

— Vrlo tačno. Već se pitam zašto odista nisam seo tamo.

— Glupane! — prezrivo reče Rotmerl. — Sklopio si posao sa nindama i sam oteo Eldridžovu devojk, je li tako?

Doreli klimnu glavom.

— Jesam, Rotmerl. Sada, ako želiš da ti Eldridž obavi posao u San Karlosu, moraćeš da se pomiriš s tim da će on doći kod mene, a ne kod tebe!

— Gde ćeš ga naći?

— Šta?

— Gde ćeš naći Eldridža, Doreli?

Ovaj skupi obrve.

— Čekaj malo... Nisi li mi ti sam rekao da mu je Martinson...

— Izgleda da Martinson nije dobio priliku da mu ispriča svoju priču. Upravo u ovom trenutku Eldridž napada bazu trgovaca ljudskim organima na Jamajci. Uništiće je bez sumnje, ali to sada nije bitno. On očevidno ništa ne zna o tome da je otkriven.

— Utoliko bolje. Kada se vrati po devojk, shvatiće da je u nečijim rukama i...

— I?

Doreli se promeškoli u fotelji. Škripanje kože sada ga je iznenada nerviralo.

— Možemo mu ostaviti poruku u stanu odakle smo otele devojk, zar ne?

— To da. I on će poći po nju, a tvoji prijatelji iz Japana

će ga sačekati i ubiti. Glup si, Doreli; morao si znati da takav blef ne može da upali kod mene. U redu, ja ću platiti zato što neće biti akcije u San Karlosu, ali ti sigurno nećeš biti onaj koji će zauzeti ovo mesto!

Doreli pređe rukom preko čela. Uobičajena dosetljivost ovoga puta ga je ostavila na cedilu. A plan sa kojim je došao Rotmerlu činio se tako čvrstim i sigurnim, još pre samo nekoliko trenutaka!

— Znao sam šta će se dogoditi još noćas, kad su mi pokazali Adrianovo obezglavljeno telo. Niko ne zna gde si se ti nalazio u to vreme, a u svom stanu nisi bio. Nije bilo teško sabrati dva i dva, Doreli, i zaključiti da si pao u klopku Japanca.

— Prokletsvo, Rotmerl, nisam imao drugog izbora! Njima je stalo samo da likvidiraju Eldridža i ništa ih ne može sprečiti da to učine. Jedino što sam noćas mogao postići bilo je da moja glava pravi društvo Adrianovoj na dnu Zaliva!

— Sve si im izbrbljao, Doreli? I za San Karlos?

— Ne, do đavola! Zar misliš da sam lud?

— Siguran si?

— Potpuno — rezignirano sleže Doreli ramenima. — Čak

i da jesam, to njih ne bi zanimalo. Oni hoće Eldridža, da speru sramotu koju je naneo Japanu, ili tako nešto.

— U redu. Gde je devojk?

— A, ne, boga mu! To ti neću reći, Rotmerl!

— Tvoj poslednji adut, a?

— isceri se Rotmerl, a oči mu blesnuše. — Budalo, znaš li šta će se dogoditi s njom kada Japanci likvidiraju Eldridža? I sa tobom?

— Oni će se držati dogovora. Žele Eldridža i to je sve.

— Kao što si se ti držao dogovora sa njima? Ne, nisi ti za ovo mesto, Doreli. Nikada nisi ni bio, znaš... Nije mi prvi put da tu fotelju tamo upotrebim kao mamac za agente koji misle da su već preveliki za sopstvene cipele!

Doreli steže zube, boreći se sa talasom slepog gneva. Ah, kakvo bi uživanje bilo zgrabiti taj debeli vrat sa obe šake i čvrsto, čvrsto stegnuti!

— I tvoje lice odaje previše toga — produži Rotmerl, sa sve primetnijim prezirom u glasu. — Rado bi me ubio, je li? Još jedna glupost!

— Šta hoćeš time da kažeš, do đavola? — promuklim glasom upita Doreli.

— Da, sam ja tvoja jedina šansa da iz svega ovoga izvučeš živu glavu, budalo!

Nekoliko trenutaka posmatrali su jedan drugoga, kao dva kartaša koji pokušavaju da naslute šta protivnik drži u rukama.

— Kako?

Izvlačeći konačno ruke iz džepova, Rotmerl obiđe sto i spusti se na svoje mesto, zauzimajući uobičajeni položaj. Ponovo je bio šef »Grupe 86«: hladan, poslovan i opasan...

— Koliko japanskih nindži je došlo u San Francisco, Doreli?

— Trojica. Odnosno, siguran sam da ih je bar toliko.

— Hmmm... Nećemo ni pokušavati da se sami obračunamo sa njima, uostalom. Gde drže devojk?

Nekoliko trenutaka Doreli se bobrio sam sa sobom, pokušavajući da pronađe najbolje rešenje. Reći Rotmerlu gde je devojk, ili ne?

Drugi čovek kao da je znao ishod te unutrašnje borbe. Se-deo je, potpuno nepokretan, i fiksirao Dorelija pogledom kobre.

— Na jednoj jahti... u zalivu San Rafael...

— Bliže, Doreli!

Glas odjeknu u tišini prostorije kao pucanj biča, tako da se Doreli i protiv svoje volje trže.

— U marini »Kros«. Jahta se zove »Samanta«.

— Koliko ljudi je čuva?

— Njih dvojica su ostali. Trećeg nisam ni video; znam da je tu zato... zato što je on ubio Adriana i...

— I?

— Doneo njegovu glavu da je vidim...

— Bacio si je u Zaliv, ti lično?

— Ja... Do đavola, šefe, nisam imao drugog izbora, zaista!

— Fino — isceri se Rotmerl. — Baš fino. Ponovo si shvatio da sam ja šef, a?

— Oh, boga mu! U redu, priznajem da sam se zaletio! Ta prokleta fotelja može da privuče čoveka!

— I te kako — složi se Rotmerl. — Niko to ne zna bolje od mene U redu, Doreli, pružam ti još jednu šansu... ali ne zato što mislim da vrediš, već zato što neću da stavljam na kocku život nekog drugog agenta, do koga mi je više stalo!

— Šta treba da učinim? — umorno upita Doreli. Pristao bi na sve, samo da se završi ovo mučenje, samo da se konačno ukloni van domašaja tih ledenih zmijskih očiju...

— Sačekaćeš Eldridža u njegovoj kući i ispričati mu šta se dogodilo. Sve, Doreli.

— Nema šanse — odmahnu Doreli glavom. — Japanci me svakako drže na oku. Biću mrtav mnogo pre nego što on stigne sa Jamajke.

Rotmerlovo lice bilo je surovo dok je razvlačio usne u smešak.

— Da, to je razlog zašto sam odabrao tebe, Doreli. Ti si lukava hulja; nadam se, za tvoje dobro, da ćeš uspeti da sačuvaš život do Eldridžovog do laska.

— Mogu li... mogu li računati na pomoć grupe?

— Ne — brutalno reče Rotmerl. — Za sada je posao u San Karlosu otpisan i neću više da reskiram. Ako uspeš da izvučeš stvar, utoliko bolje po tebe. Ako ne... pa ti ćeš biti poslednji iz grupe koji će stradati u čitavoj ovoj gužvi!

Doreli ustade i klimnu glavom.

— Pa, u redu — reče. — U redu... šefe...

— Računam na tvoj nagon za samoodržanjem, Doreli — smeškao se Rotmerl. — Ako se ovoga puta izvučeš i izvedemo San Karlos... možeš računati da ćemo zaboraviti ovu epizodu...

Agent se glasno nasmeja.

— Zaboraviti? Ne misliš valjda da ću poverovati u to, Rotmerl? »Grupa 86« ne zabora-

vlja i ne oprašta, to si mi sam rekao bar stotinu puta!

Zatvorio je vrata za sobom, osećajući kako mu Rotmerlove oči kao svrdla buše leđa. Meri Džo ga dočeka uplašenim pogledom.

— Mister Doreli, ja... ja...

— Sve je u redu, Meri Džo!

— reče on umorno. — Žao mi je zbog onoga maločas... Neki drugi put, važi?



Uho na široka metalna vrata. Prigušeni ljudski glasovi, koji ipak odaju uzbuđenje. Zujanje klima uređaja i potmula tutnjava, odnekud ispod zemlje, snažnih dizel-motora agregata za struju.

»Unutra, dakle, imaju energije«, pomisli ninda, nastojeći da se koncentriše na šumove iz zgrade i pored buke čitavog malog rata na obali reke, udaljenoj stotinak jardi. »Da li to znači da postoje i alarmni uređaji... ili su graditelji mislili da je to nepotrebna predostrožnost, unutar ograđenog i zaštićenog perimetra«?

Postojao je samo jedan način da se to proverí...

Odgurnuo je vrata. Zaključana, naravno...

Vakizaši u desnoj ruci pri-tajeno blesnu u tami. Oštrica se zari u debeli čelični lim i raseče ga, glatko i bez napora, kao zagrejani maslac.

Metalni zvuk paranja još je odjekivao u ušima ninde kad negde u zgradi počese da zavijaju alarmne sirene. Ne, oni koji su zamislili čitav sistem obezbeđenja plantaže nisu štedeli ni vremena, ni novca.

Još jedan zamah kratkim mačem, još jedan rez u limu, gotovo paralelan sa prvim. Upi-rući ramenom, ninda otvori sebi prolaz u unutrašnji glavni hodnik koji, vide, prolazi čitavom dužinom zgrade.

Hodnik je bio prazan, a uzbuđeni glasovi ljudi dopirali su iz jedne od prostorija na levoj strani. I odozdo...

Vibracije od rada agregata i dalje su se prenosile na pod i tabane ninde. Tamo negde sva kako se nalazi stepenište kojim se može sići u podzemlje.

Pogodan raspored, svakako, kod tajnih poslova svake vrste. Čak ni svi čuvari nisu morali znati šta se odigrava u podzemnim prostorijama u koje prilaz imaju samo odabrani.

Napredovao je hitro, koncentrisan na glasove iz prostorije levo. Iako su ga osvetljava-

le samo žute rezervne svetiljke duž zidova, hodnik je bio dovoljno svetao; što bliže bude vratima u času kada naoružani ljudi jurnu kroz njih, utoliko manje će vremena oni imati da se pripreme za napad.

Još desetak koraka, ali se vrata već otvaraju...

Njihovi uređaji rekli su im da je nepoznati napadač već u hodniku. Biće spremni da odmah otvore vatru.

Dugi skok. Svakom atletskom treneru bi zastao dah da je to mogao videti...

Vakizaši u levoj ruci prikovala za okvir vrata prvog koji se pojavio na njima. Iza njegovih širokih ramena i glave sa licem osvetljenim neprirodnom žutom svetlošću, ninda vide još dvojicu ljudi, sa pištoljima u rukama, spremnim da opale.

Odskočio je nazad, izvlačeći vakizaši iz grudi već mrtvog čuvara.

Kratak rafal iz automatskog pištolja, hici proleteše prostorom koji je samo delić sekunde zauzimalo telo ninde. Sa bočnog zida hodnika poleteše komadići otkinutog maltera, a čitav oblak prašine učini samo još gušćim oblak plavog barutnog dima.

Dogodilo se ono što je i očekivao; ljude poput ovih, profesionalne vojnike i revolveraše,

pucnjava ohrabruje. Ubeđeni su da im se niko ne može suprotstaviti dok imaju pištolje u rukama...

Obojica su jurnuli uporedo kroz uska vrata, hitajući da konačno dovrše tog drskog napadača. Nimalo čudno, onda, što se jedan spetljao o noge svog mrtvog kolege i posrnuo, izbacujući iz ravnoteže i drugog čoveka.

Priljubljen uza zid, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak.

Katana blesnu na žutoj svetlosti, kao munja. Na ovom ra stojanju dugi mač mnogo je pogodniji od vakizašija...

Jedan sigurni udarac pogodi dvostruki cilj. Padajući odozgo naniže, oštrica s lakoćom raspoluti glavu čoveka koji je posrnuo preko nogu mrtvacu, a potom produži svoj put da bi odsekla ruku čiji su prsti čvrsto stezali pištolj spreman za paljbu.

Samo jedan vrisak, kratak, iznenađen. Priskaćući, ninda u prolazu zadade udarac laktom u vrh brade, ispod razjapljenih usta.

Suvo krckanje kostiju, nalik prasku slomljene suve grančice. Zabacujući glavu unazad, čovek pade preko nogu onoga čiji je mozak iz rascepljene lobanje lagano curio po betonskom podu hodnika...

Kratak pogled u unutrašnjost prostorije, sudar sa zabezegnutim očima još dvojice ljudi koji neodlučno gledaju prema vratima kroz koja je trenu tak ranije prohujaao vihor smrti.

Slobodna leva ruka zavitla nešto kroz vrata, trenutak pre nego što moćni mišići nogu po neše nindū u novi skok, prema stepeništu.

Eksplziv u kuglicama, ne većim od dečjeg klikera, jedna je od najvećih tajni nindī već stotinama godina. Razorna moć mu je fantastična; to potvrdi i eksplozija koja na trenutak za trese čitavu zgradu.

Kroz otvorena vrata suknu oblak crno-žutog, ljutog dima, noseći pred sobom komade na meštaja, malter otrgnut sa zidova, neprepoznatljive delove ljudskih tela. Nindā je već bio daleko, uz betonsko stepenište koje se pružalo naniže, odmah pored sada zatvorenih vrata velikog teretnog lifta.

Šačekavši da udarni talas eksplozije protutnji hodnikom, nindā se vrati na početak stepeništa, proučavajući pogledom vrata lifta. Ljudi u podzemlju sada su u zamci, jer sigurno ne postoji nekakav drugi ulaz na niži nivo. Ako uspe da blokira lift, svi oni biće mu prepušteni na milost i nemilost...

Upravo u tom času mehanizam lifta zazuja i ču se škripa zategnutih kablova. Neko je dolazio odozdo.

Dole, u suterenu, nije bilo teško zaključiti šta se događa na površini zemlje. Ako ništa drugo, ova poslednja eksplozija morala im je reći da je napadač već pred ulazom u najbolje čuvani deo kompleksa.

Njihova nesreća je u tome što još uvek ne znaju da im je pred vratima jedan japanski nindā. Čovek koji dole zapoveda, Kolkvit, bez sumnje, reaguje onako kako bi reagovao da je u pitanju napad naoružane policije ili konkurentske bande. U ubeđenju da se sve može rešiti golom brojnom na dmoćnošću i većom količinom ispaljene municije, on ponovo šalje grupicu svojih ljudi da se obračunaju sa napadačima u hodniku.

Samoubilačka misija, svakako. Ali, oni to još ne znaju...

Lift se zaustavi i vrata počese da se otvaraju.

Činilo se da se nisu otvorila još ni za jednu punu stopu, a nindā ulete kroz uski prolaz, levom rukom i ramenom napred.

Čak i vakizaši je predug za borbu u ovako uskom prostoru, ispunjenom telima petorice protivnika. Umesto bilo kojeg dru-

gog oružja, ninda je sada na prstima ruku imao »tigrove kandže«, duga sečiva od čelika čiji su vrhovi bleštali na žutoj svetlosti sa tavanice lifta.

Silina njegovog naleta baci unazad onoga koji je stajao najbliže vratima i on se sudari sa sledećom dvojicom.

Jedan od one dvojice sasvim pozadi ispalio hitac iz svog pištolja, ali taj hitac zapravo nikom nije bio namenjen; došao je samo kao posledica nesvesnog trzaja prsta na obaraču u času kada je čovek shvatio da je smrt upala među njih...

Kandže na levoj ruci ostaviše četiri duboka, krvava traga na licu onoga koji se zaneo pred naletom ninde. Od korena kose do brade, škripeći po kostima lobanje. Očne duplje, međutim, pružaju nesmetan prilaz do mozga i zato je taj udarac bio i smrtonosan.

Drugom rukom skupljajući prste, ninda zadade udarac u srce sledeće žrtve, pre nego što je ovaj uspeo da podigne ruke kako bi se zaštitio. Pokušao je samo da odskoči unazad, ali je iza njega bio zid lifta, tako da se sve završi na dubokom uzdahu, poslednjem glasu koji je žrtva ispuстила.

Šireći ruke, da bi održao ravnotežu, ninda zastade i treći udarac, ovoga puta vrhovima prstiju desne noge među noge sledećeg protivnika. Od takvih udaraca se ne umire, kažu poznavaoци borilačkih veština, čovek jedino poželi da umre, što potvrdi i očajnički krik pogođenog koji ispuni neveliki prostor kabine lifta.

Prolazeći kraj žrtve koja pade na kolena, otvarajući prolaz do poslednje dvojice ljudi, ninda gotovo nežno dotače potiljak čoveka vrhovima kandži na levoj ruci. Krik se naglo prekide i žrtva se sruči, teško udarivši licem o pod.

Oslonjen leđima o zid lifta, onaj koji je već ispalio jedan hitac dizao je pištolj obema rukama, ciljajući pravo u grudi ninde.

Ovaj je sada, međutim, imao sasvim dovoljno prostora da taj hitac izbegne. U trenutku kada se prst zgrčio na okidaču, on elastično odskoči u stranu, izbijajući kolenom pištolj iz ruke drugog čoveka.

Pucanj grunu i metak se, kroz otvorena vrata lifta, zari u zid hodnika na drugoj strani.

Za sledeći hitac nije imao vremena, jer su nemilosrdne kandže već parale njegov tr-

buh, izbijajući u prolazu pištolj iz ruke, s lakoćom kojom odrastao čovek može detetu iz biti igračku iz ruke. Još jedan prodorni vrisak bola i straha ispuni unutrašnjost lifta, a tre nutak docnije pridruži mu se još jedan, od poslednjeg kome se ninda približio.

— Đavo! — vrisnu čovek. — To je đavo!

— Da, ja sam đavo — dopre potmulu odgovor ispod kapuljače ninde, dok je dugim, parajućim potezom raskidao grudni koš žrtve. Među sklopljenim čeličnim kandžama, kada je po vukao ruku natrag, još je treperilo toplo i krvavo srce, istr gnuto sa svog mesta...

Drugi čovek, onaj sa raspo-renom utrobom, prestade da urla, pluća punih krvi. Nekoliko puta se samo slabašno zakašljao, buljeći stakalstim očima u svoje šake koje su, refleksnim pokretima, neprestano pokušavale da sa prljavog poda lifta pokupe tople zmiije creva i vrata ih na mesto gde su se nalazila od rođenja.

Sa još toplim srcem u ruci ninda se vrati u hodnik, ostavljajući vrata lifta otvorena. Dok je silazio niz betonske stepenice, krv je kapala po nji-

ma, ostavljajući trag tipičan za nindu koji je krenuo da do vrši započeti obračun...

*
* *

Oko televizijske kamere nad debelim, dvostrukim čeličnim vratima. Ninda zastade, dopuštajući tom elektronskom Polifemovom oku da u detalje pro uči njegovu pojavu i predmet koji je stezao u ruci.

Vakizaši, čak i katana, nisu dovoljno snažni za ova vrata. Po njihovom izgledu reklo bi se da nekoliko stopa dalje stoji još jedna slična vrata, obezbeđujući na taj način da u podzemnom delu kompleksa vladaju uvek isti pritisak rashlađenog vazduha, viši od pritiska u okolini, kako bi sprečio prodiranje nečistoće iz spoljne atmosfere.

Delikatna operacija vađenja živih ljudskih organa i njihova priprema za transport zahteva potpuno sterilnu okolinu, naravno. I sama ta činjenica dovoljan je razlog da podzemni kompleks bude pretvoren u tvrđavu odvojenu od spoljnog sveta.

Nema tih vrata, međutim, koja ne može srušiti dovoljno snažna eksplozija, a Kolkvit je do sada čuo sasvim dovoljno snažnih eksplozija da bi zaključio kako napadači neće oklevati da upotrebe i takva sredstva da bi prodrli do njega.

Ninda je čekao da strah obavi deo posla za njega. Slika na ekranima u unutrašnjosti kompleksa dovoljno je strašna, čak i za otvrdle tipove poput Kolkvita. Sem toga, on zna da bi prodor zagađenog spolnog vazduha, posle eksplozije, predstavljao pravu katastrofu za osjetljive hirurške sale i laboratorije...

Zvučnik ugrađen u zid pored televizijske kamere i mikrofona suvo zapucketa. Pod kapuljačom usne ninde se raširiše u osmeh. Kolkvit će najpre pokušati da pregovara.

— Ko si ti? — reče glas iz zvučnika. Manje samopouzdan nego što bi to njegov vlasnik želeo.

Ninda ne odgovori. Pitanje je, uostalom, bilo nepotrebno i glupo.

— Sta hoćeš od nas, do djavola? Novac? Učešće u poslu? Ima i drugih načina da razgovaramo o tome! I čemu ta smešna maska?

Kolkvit, ako je to on, postaje nervozan. Čitava zbrka

pitanja, predloga, pretnji, molbi u nekoliko rečenica!

— Sve — reče ninda kratko.

— Sve? Šta to znači?

Ninda je ćutao. Kolkvit veoma dobro zna šta znači reč »sve«.

— Kakva korist za tebe ako uništiš naše uređaje i... i pobiješ nas, do đavola? Čemu? Nije li bolje da...

Nova snažna eksplozija još jednom protrese čitavu zgradu. Tabasko Pit prešao je na oštrije metode ubeđivanja: nekoliko patrona dinamita u svežnju, na vrlo kratkom fitilju.

Pucketanja u zvučniku nestade. Ninda je imao utisak da je mikrofon trenutno isključen kako se Kolkvit žurno dogovorio sa svojim ljudima.

Nema mnogo ljudi, svakako, ako se ne računaju hirurzi, anestetičari, sestre. A ni njih nema previše, jer uvežbana hirurška ekipa može obaviti jako mnogo posla za kratko vreme kada im održavanje pacijenata u životu nije glavni cilj...

Kolkvit je verovao da je sigurniji ukoliko manje ljudi ima u samom centru kompleksa, a više oko njega. Kada je taj prvi prsten zaštite probijen, našao se u zamci, okružen ljudima koji mnogo bolje rukuju sklapelima nego oružjem.

»Ipak, on nešto smišlja«, proleće nindži kroz glavu. »Kladim se da će mi sada otvoriti vrata i dozvoliti da uđem, ali posle toga...«

Zvučnik ponovo blago zazuja.

— U redu — reče Kolkvitov glas. — Bolje je da te pustim da mirno uđeš, da osetljivi uređaji u suterenu ne bi bili oštećeni. Pod jednim uslovom: baci to prokleta srce iz ruku!

— Ne. Doneo sam ga da bih ti pokazao šta će se dogoditi sa tvojim srcem!

Pod maskom od crne svile usne nindže opet se razvukoše u osmeh. Znao je šta Kolkvit sprema, uveren kako taj plan mora uspeti.

Pa, Kolkvitu je ove noći suđeno da doživljava samo neprijatna iznenađenja...

— Proklet da si! — vikao je Kolkvit. — U redu, neka ti bude, iako treba da znaš da je na ovoj strani atmosfera potpuno sterilna? Sterilna, shvataš li tu reč? Kad ti uđeš, uneseš spolja milione bakterija, virusa, ko zna čega sve ne!

— Znam. Ti nikako da shvatiš da je ovo kraj tvog finog malog posla!

— Otvoriću ti spoljna vrata — reče Kolkvit posle izvesnog oklevanja, sa dobro odglumljenom rezignacijom u glasu. —

Moraš sačekati da se pritisak u ulaznoj komori izjednači, pre nego što se otvore i unutrašnja vrata. Shvataš?

— Savršeno dobro.

Tiho zujanje elektromotora i debela čelična vrata skliznuše u stranu po glatkim šinama. Bez oklevanja, nindža kroči kroz njihov otvor i nađe se u prostranoj komori, dovoljno velikoj da se u nju smeste kolica sa nepokretnim pacijentom, na primer.

I pored toga, unošenje uspavanih pacijenata u podzemlje moralo je oduzeti mnogo vremena. Kao i iznošenje ostataka nekada živih ljudskih tela...

Spoljna vrata zatvorila su se automatski čim je nindža prošao kroz njih. Umesto da pritisak u komori počne da raste, međutim, barometar na zidu pokaza da on naglo pada!

Nindži, zapravo, taj uređaj nije ni bio potreban, jer ga je haragei već upozorio na to, a morao je nekoliko puta progutati pljuvačku da bi izjednačio pritisak u srednjem uhu sa pritiskom okoline.

Kolkvit je primenio jednostavan i efikasan trik; izvući će vazduh iz nevelike komore i mirno čekati da se čovek u njoj uguši...

Crni kostim, katana preko leđa i sve ono što se događalo o-

čevidno mu nisu rekli ništa; Kolkvit još uvek ne zna da ima posla sa jednim nindom!

U slučaju potrebe, usporava jući disanje i rad srca metodom koju već hiljadu godina poznaju indijanski jogi, ninda bi mogao da izdrži bez kiseonika i punih dvadeset minuta. Sada to svakako neće biti neophodno; lekari kojih je oko Kolkvita čitava gomila, reći će mu da je pet minuta sasvim dovoljno.

A on će, za svaki slučaj, ostaviti komoru bez vazduha, rećmo, sedam minuta...

Blago polazući mrtvo srce na betonski pod komore, ninda se nasloni na spoljna vrata, tako da mu unutrašnja ostanu u vidnom polju. Pre ulaska u komoru nekoliko puta je duboko udahnuo, obogaćujući hiperventilacijom krv kiseonikom.

Opuštajući mišiće jedan po jedan, on malo uspori rad srca, kako bi smanjio potrebe tela za kiseonikom. Opasnosti ni je bilo; oni će ponovo ispuniti komoru vazduhom pre nego što budu otvorili unutrašnja vrata.

Pet minuta. Pet i po...

Šest...

Šest i po... seda mminuta...

Jedna od velikih prednosti nindi uvek je sposobnost da se užive u način razmišljanja protivnika, na gotovo volšeban

način predviđajući njegove poteze. I ovoga puta, tačno kada je istekao sedmi minut, začu se tiho šuštanje i vazduh počeo da pritiče u komoru.

Nekoliko dubokhi udisaja bili su dovoljni da nindi vrata punu koncentraciju na okolinu i on nape mišiće u iščekivanju da se unutrašnja vrata otvore. Nekoliko minuta transa nisu ni najmanje ugrozili rezerve energije u njegovom telu; naprotiv, taj kratki odmor dobro je došao mišićima da povrate uobičajenu snagu i elastičnost.

Naravno, ni oni koji dođu kroz vrata neće biti posebno oprezni. I zašto bi bili, kad je jednostavno idu da pakuju jedno mrtvo telo sa betonskog poda?

Svež, rashlađeni vazduh sada je ispunjavao pluća ninde, dašak uobičajene atmosfere u Kolkvitovom podzemnom kompleksu. Vrata će se otvoriti svakog trenutka...

Da!

Kako je i očekivao, pogledi dvojice ljudi bili su uprti u bezoblični komad krvavog mesa na podu, koji gotovo ničim više nije podsećao na ljudsko srce.

Obojica u uniformama čuvara i sa pištoljima za pojasom, ali jedan od njih pridržava ko-

lica za pacijente spremna za transport novog mrtvaca.

Mnogo življeg, na njihovu nesreću, od uobičajenih pacijenata »klinike Kolkvit«!

Tigrove kandže na prstima ninde još jednom blesnuše, ali ovoga puta na oštroj beloj svetlosti dugih neonskih traka na tavanici kompleksa. Prizor koji se ukazao nindi kada je iskočio iz komore nije bio neočekivan: u mašti je već bio dočarao sebi ove čiste i gatke bele zidove, jaku svetlost, grupece užurbanih ljudi u blistavim belim mantilima...

Krv iz raskinutog grkljana širokim mlazom zapljusnu zid, miris tople krvi pomeša se sa blagim zadahom antiseptičkih sredstava u vazduhu. Neko u pozadini prostorije vrisnu, ali je pogled ninde bio prikovan za ruku drugog čuvara, onoga kraj kolica, ruku koja je munjevito posegnula prema futrolji.

U visokom skoku ninda prođe kraj njega, mnogo pre nego što su se njegovi prsti sklopili oko oružja. Položaj dvaju tela otežavao je udarac kandžama, ali to nije spasilo život čuvaru. Lakat ninde pogodi ga posred lica, mrveći nosnu i čeonu kost i zarivajući njihove oštre krhotine u mozak.

Visok čovek u snežno belom mantilu, sa sedom kosom nad preplanulim licem. Pogled ninde odmah ga je izdvojio od ostalih u grupi na drugom kraju prostorije.

Ne samo zato što mu je ruka hitro posegnula u džep mantila, po oružje. Njegov stav je iskusnom oku ninde još pre toga odao da je to čovek koji ovde zapoveda...

Šuriken bi ga pretekao, svakako, ali je Kolkvit jedini koji mu može reći sve o mreži koja preuzima zamrznute delove ljudskih tela i prodaje privatnim klinikama po Americi. I mnogo dalje, možda.

Odgurnuta rukom ninde, ko lica na svojim gumenim točkovima bešumno poleteše prema Kolkvitu brzinom metka ispaljenog iz puške. Vrisnuvši promuklo, Kolkvit pokuša da se izmakne u stranu, ali za takvo nešto nije imao ni dovoljno refleksa, ni dovoljno brzine.

Pogađajući ga u visini butina, kolica ga doslovno odnese do zida, rušeći još dvoje ili troje ljudi na svom putu.

Oštar tresak. Odbijajući se, kolica poleteše natrag, a Kolkvit se, staklastih očiju, sroza niz zid, uzaludno pokušavajući da raširenim rukama održi ravnotežu.

Šireći ruke tako da svi prisutni dobro vide čelične kandže sa kojih kaplje krv, ninda zaurla kao tigar.

Za ljude u belim mantilima, one koji su još ostali na nogama, to je bilo sasvim dovoljno. Prilika u crnom, koja bi po svim zakonima medicine morala već biti mrtva, upala je kao vihor, sejući smrt oko sebe. To ne bi podneli ni nervi iskusnih majstora borilačkih veština, profesionalnih ubica ili... hirurga naviklih da hladnokrvno kasape zdrava ljudska tela kako bi njihovi delovi poslužili nekom drugom...

Nekoliko trenutaka i nekoliko vriskova straha kasnije, ninda ostade sam u prostoriji sa Kolkvitom, dva mrtva tela i jednim telom u belom mantilu koje se nespreno koprcalo na podu.

— Ustani — reče ninda, prilazeći Kolkvitu.

Ovaj ga pogleda mutnim očima. Desna ruka slepo je pipala po podu, tražeći ispali pištolj.

— Ustani, Kolkvit!

— Ti... ti znaš moje ime?

— I još mnogo toga. Ustani!

Glas odjeknu kao prasak biča i čovek na podu se trže. Uspravio se s naporom, trljajući levom rukom povređena leđa.

— Povedi me da pogledamo tvoje malo carstvo, Kolkvit. Nadam se da si dobar kao turistički vodič... želim da čujem sve o tome kako se organi otpremaju odavde, ko ih preuzima i ko sve zarađuje na tom prljavom poslu!

Kolkvit odmahnu glavom.

— Zašto? Zašto, do đavola? Da li ti shvataš koliko ljudskih života bude spaseno zahvaljujući nama?

— Verovatno manje nego što ih ti ovde uništiš.

Kolkvit s bolnim izrazom na licu sleže ramenima.

— Ti koji daju organe su bezvredna ljudska bića, čoveče. Zaostali, nepismeni, divlji... njihovi organi vrede mnogo više u telima onih koji upravljaju sudbinama hiljada i miliona drugih ljudi!

— Nećemo se složiti u tome, Kolkvit — hladno odseče ninda. — Za mene život jednog čoveka vredi isto kao i život drugog. Ne zanima me da li on ima samo svoj ribarski harpun ili deset miliona dolara u banci! Hajde, kreni!

Vrteći glavom, Kolkvit zadržava prema najbližim vratima.

— Ovo — reče — zovemo prijemno odeljenje. Tu se davaoci zadržavaju radi potpune dezin-

fekcije pre nego što pređu u operacionu salu...

Prostorija u koju je uveo ni nđu nije bila ništa drugo do jedan ogromni kavez, osvetljen bleštavom belom svetlošću. Možda su »davaoci« u normalnim okolnostima tihi i poslušni, ali je i njih buka i pucnjava spolja upozorila da se događa nešto neobično i rodila novu nadu u ljudima osuđenim na smrt...

Zaurrali su kao divlje životinje kad su ugledali Kolkvitov beli mantil. Rešetke se zatresoše pod težinom nagih tela, muških i ženskih, sa kojih je depilacijom bila skinuta sva dlaka.

Indijanci, uglavnom, ljudi i žene dvadesetih i tridesetih godina, u naponu snage. Poneko crno lice među njima i nijedan belac.

— Ti si i rasista, Kolkvit, zar ne? — upita ninda nadjačavajući užasnu buku u podzemnoj prostoriji.

— Rasista? Zašto? Ti ljudi jednostavno vrede manje od ostalih!

— I ludo te vole, kao što vidim — sarkastično reče ninda. — Ti znaš šta će se dogoditi kada budem otvorio vrata kaveza?

— Ne budi lud — reče Kolkvit, lica bledog od straha. — Rastrgli bi nas žive, noktima i zubima!

Sa vidnim olakšanjem na licu, Kolkvit zalupi za njima vrata sledeće prostorije, donekle prigušujući buku razbesnele go mile u kavezu.

— Ovde — pokaza rukom — obavljamo poslednje pripreme za operaciju. Na vrlo human način, inače; davalac dobija injekciju koja deluje praktično trenutno, bez ikakvog bola...

— Divno! Zaista si pun obzira, Kolkvit!

— Operaciona sala — objavi Kolkvit gotovo ponosno, otvarajući širom sledeća vrata. — Kao što vidiš, izvanredno smo opremljeni...

Ninda pređe pogledom po prostoriji i klimnu glavom.

— Ovo je stajalo mnogo novca, zar ne? I donelo bar stotinu puta više?

Kolkvit nemo potvrdi glavom. Pogled mu na trenutak zastade na hirurškim instrumentima, uredno složenim pored operacionog stola.

— Nemoj se uzalud nadati — tiho reče ninda. — Nemaš nikakvih izgleda protiv mene...

Ramena drugog čoveka se opustiše.

— Znam — reče rezignirano. — Proklet da si!

— Onda govori, Kolkvit! Hoću da znam sve! Sve...

Mnogo minuta kasnije, ninda sa zadovoljstvom ispuni pluća vazduhom sa reke, punim mirisa tropske noći. Zbog nečega, taj mu se vazduh učinio prijatnijim od aseptične čistoće atmosfere u podzemnom kompleksu.

Jedna krupna prilika pojavi se iz tame pred ulazom u glavnu zgradu. Lice Tabasko Pita bilo je umrljano blatom i crno od baruta, ali se široko osmijeo.

— Halo, ortak! — doviknu. — Gotovo?

— Gotovo — potvrdi ninda. — Ti takođe?

Tabasko se osvrte unaokolo,

— Ako je neki od tih tipova još u životu, neće se usuditi da pomoli ni nos iz trske pre nego što se uveri da li sam još u blizini. Kako je bilo dole? Hej, kakva je to buka, prokletstvo?

Šumovi koji su doprli kroz dugi hodnik iz podzemlja odista bi mogli biti slični onima iz pakla, kada bi pakao zaista postojao. Divljačko urlanje razjarene gomile, prekinuto tek pokatkad prodornim krikovima užasa i bola...

— Zarobljenici — osmehnu se ninda, skidajući masku sa lica. — Oslobodio sam ih... neka se sami obračunaju sa Kolkvitom i njegovim »humanim«
lekarima...

*
* *

Doreli se trže, na trenutak ne verujući svojim čulima. Da li je to odista šum automobila koji dolazi, ili...?

Čak i kada je shvatio da ga njegov uređaj za prisluškivanje ne vara, bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da se povрати iz stanja sličnog transu u koje je povremeno zapadao, shvativši tek kasnije da su prošli čitavi minuti vremena o kojem ne zna ništa.

Nije sklopio oka već gotovo punih pedeset časova, ali to ni je bio jedini razlog. Zarastao u bradu, krvavih očiju od nespavanja, trzao se na svaki šum iz okoline, šum koji bi uobičajena tišina ovog predela pojačala do krajnjih granica izdržljivosti.

Dobar deo prethodne noći lutao je po San Francisku, koristeći sve trikove da bi zametnuo svoj trag. Poslednje dve milje preko stena na obali pre

šao je pod zaštitom tame, stopu po stopu, drhteći pri svakom šušnju ili krik u galeba nad površinom okeana pod njim.

Tako se našao u opusteloj Eldridžovoj kući na obali i od tada više-manje strpljivo čekao da se vlasnik vrati, ne dajući od sebe nikakvog znaka života. Nekoliko prvih sati bilo je najteže, dok se bojao da su ga Japanci nekako ipak otkrili i da će svakog trenutka doći da ga ubiju, hladno se smeškajući i odmeravajući ga praznim očima...

Taj period je, srećom, po nje ga, prošao, ali ni samo čekanje nije bilo igra, jer jednostavno nije dopustio sebi da zaspi, sem na nekoliko trenutaka. Hranio se oskudno, iz konzervi koje je uspeo da ponese; nije se usuđivao čak ni frižider da otvori kako ga oštrom oku nevidljivih osmatrača ne bi odao blesak svetlosti iz njegove unutrašnjosti.

I sada je, konačno, uređaj za prisluškivanje ostavljen u neposrednoj blizini prilaznog puta, upozoravao da neki automobil najzad dolazi!

Eldridž, svakako. Američki ninda. Opasan sigurno kao i svaki od onih prokletih Japana, ali se Doreli zanosio ludom nadom da će s njim lakše moći da uspostavi neku vrstu

razumevanja, ubediti ga da učini ono što je neophodno kako bi i njemu, Doreliju, sačuvao život...

Sada je i bez pomoći uređaja za prisluškivanje mogao čuti zvuk snažnog motora džipa, najpogodnijeg vozila za ovaj neravni i vijugavi put koji, sem Eldridža i njegovih prijatelja, niko nije ni koristio.

Japanci svakako takođe motre na ovaj put, ali je njemu potrebno svega nekoliko sekundi da Eldridžu objasni šta se dogodilo. Njih dvojica zajedno, uz pomoć vreće trikova kojima svaki ninda raspolaže, imaju šanse da se izvuku odavde, a posle...

»Posle ćemo već videti«, umirivao je Doreli pritajenu nadu koja se rađala duboko u njegovim grudima. »Posle ćemo već videti...«

Džip se zaustavi pred kućom, ali vozaču kao da se nije žurilo da izađe, pošto je isključio i motor i svetla.

Eldridž nešto sumnja? Ili je to ono fantastično predosećanje opasnosti koje, tvrdi se, poseduje svaki ninda?

— Hajde — procedi Doreli nestrpljivo kroz zube — ulazi već jednom, proklet bio!

Vrata džipa se s treskom zalupiše za vozačem. Buljeći u njega, Doreli s nevericom zavr

te glavom. Tresak vrata u njegovim ušima odjeknuo je isto onako kao što bi odjeknuo udarac poklopca mrtvačkog sanduka sa još živim Dorelijem u njegovoj unutrašnjosti.

To... to nije Eldridž!

Tabasko Pit, njegov prijatelj. Nije teško, čak ni u tami, prepoznati taj džinovski stas i dugu plavu kosu, nemirnu na vetriću sa okeana.

Izvanredan borac, to je Doreli znao; ali ni njegova pomoć neće biti ni od kakve koristi kada japanske ninde stignu!

I šta se to, do đavola, događa sa Tabaskom? Umorno opuštena ramena, pognuta glava, noge kao da ne žele da se približe ulazu u kuću...

Nešto nije u redu. Događa se nešto što Doreli nikako nije očekivao!

Ipak, on steže jače dršku automatskog pištolja, proveravajući po deseti put da li je metak već u cevi.

Ulazna vrata se otvaraju. Spor, oklevajući korak visokog i teškog čoveka. Vrata čak ostaju otvorena, kao da Pit nema snage da ih zatvori za sobom.

— Sumiko? — čuje se vrlo tih, promukao glas. — Sumiko?

Doreli čuti, stežuši zube. Sedio u fotelji u uglu dnevne sobe, sa pištoljem uperenim u vrata.

Taj Tabasko nipošto nije bezazlen protivnik i on ne želi ništa da reskira.

Sada na otvorenim vratima jasno vidi siluetu Tabaska Pita. Džin se klati, pipajući rukom po zidu u potrazi za prekiđaćem. Da li je pijan? Ranjen?

Svetlo blesnu, ali je Doreli bio spreman na to, motreći Pita kroz gotovo sasvim sklopljene trepavice, upirući mu cev pištolja tačno iznad opasača.

Gospode bože, šta se dogodilo?

Maska bola možda je još užasnija nego obično na licu visokog i snažnog čoveka. Mutan pogled zakrvavljenih očiju, ni traga iznenađenju u njima. Samo ravnodušnost, užasna ravnodušnost koja Dorelija na trenutak podseti na mnoge prazne poglede mrtvacu koje je do sada sreo...

— Sumiko? — reče promuklo i sa naporom Tabasko. — Gde je ona?

— Doznaćeš! Kada mi kažeš gde je Eldridž!

— Les... — gias Tabasko Pita uzdrhta. — Les... Les je...

— Govori, proklestvo!

— Mrtav je — šapnu Tabasko Pit.

— Šta?!

Smušeno se osvrćući oko sebe, Tabasko Pit se dotetura do fotelje i pade u nju. Buljio je u tepih pod svojim nogama, baš

kao čovek koga na ovom svetu više ništa ne može da zabrine ili povredi...

— Nemoguće! — prostenja Doreli, osećajući kako se i oko njega čitav svet ruši. — Nemoguće...

Pit iznenada podiže glavu.

— Gde je Sumiko? Moram joj reći, pre nego... moram joj reći...

— Ona nije tu. Kako je umro Eldridž, prokletstvo?

Pit steže zube, pokrivajući levom šakom oči.

— Znaš li gde je Sumiko?

— Japanci su je oteli. Ninđe. Došli su da likvidiraju Eldridža.

— Zakasnili su, prokleti bili — prostenja Pit. — A nju su šćepali... Pa, možda je tako i bolje... Ne znam... ne znam kako bih joj rekao da je on... Gde je ona?

— Na jahti »Samanta«, Marina »Kros« u San Rafaelu — sleže Doreli ramenima. Ta informacija nije više bila ni od kakvog značaja; ako je Eldridž mrtav, ta devojka više nema vrednost.

Tabasko Pit se s naporom podiže. Usne su mu se bezglasno pomerale, kao da ponavlja reči koje je čuo trenutak ranije.

Doreli steže zube, boreći se sa talasima crnog oćavanja.

Šta sad da učini, prokletstvo?

Ninđe samo što nisu stigle, Eldridža nema, Pit je samo ruševina od čoveka...

Teturajući, Pit je odmicao prema vratima, ne dižući pogled sa tepiha. Iza njega, Doreli glasno udahnu, savlađujući iznenađenje.

Japanci su bili na vratima dve sobe. Dvojica koju je već sreo, Noburu i Tonoda!

Tabasko Pit zastade pred iznenađnom preprekom i zagleda se u dva bezizrazna lica.

— Koji su sad ovi, prokletstvo? — upita umorno.

— Eldridž! — proskita Tonoda. — Gde je on?

Pitove usne na trenutak izve doše karikaturu osmeha.

— Zamisli, prijatelju, to me niko nije pitao već dva minuta!

Nož širokog sečiva stvori mu se pod grlom, ali to izazva samo promukao, prezriv smeh.

— Čoveče, činiš mi samo uslugu s tim nožem! Hajde, ubij me!

— Eldridž je mrtav — tiho reče Doreli, Spustio je pištolj, svestan da od njega više nema nikakve koristi.

Pogledi Japanca preleteše s njegovog lica na lice Tabasko Pita i ponovo natrag.

— Istina je — prošapta Tonoda.

Naburu je lagano vrteo glavom sa jedne strane na drugu.

— Kako? — upita Tonoda oštro. — Kako je umro?

— Dinamit — reče Tabasko nesigurnim glasom. — Zalutali metak pogodio je sanduk... sa prokletim dinamitom...

Dva Japanca se zagledaše. Tonoda bez žurbe vrati nož pod odevu.

Noburu ga zaustavi pokretom ruke, izgovarajući još jednu rečenicu na japanskom tako da je Doreli uspeo da uhvati sam nekoliko reči.

»Ninda... mrtav... videti...«

— Moj prijatelj — osmehnu se Tonoda — veoma je nepoverljiv. Kaže da neće poverovati u to dok ne vidi Eldridžovo mrtvo telo...

Pit se nasmeja, visoko, prodorno, zabacujući glavu. Taj smeh zvučao je jezivo...

— Njegovo telo — ponovi. — Prokleti bili, zar nikada niste videli telo dignuto u vazduh sandukom dinamita!

— Oružje? — insistirao je Tonoda. — Gde je njegovo oružje? Ono nije moglo biti uništeno eksplozijom!

— Na gliseru, glupani — promrmlja Tabasko. — To se do godilo na gliseru!

Ponovo su dva para očiju ne poverljivo pretraživala Pitovo lice.

»Da li je moguće da on laže?«, prolete Doreliju kroz gla-

vu. »Ali ne, ninde je nemoguće slagati!«

— Onda je — tiho reče Tonoda — naš posao ovde završen.

On i Noburu još jednom su se pogledali i okrenuli im leđa da krenu, sa onom užasnom samouverenošću nindi koji znaju da im obični ljudi ne mogu ni šta.

Tabasko Pit zatetura za njima, Doreli podiže ruku da obriše lice mokro od znoja. Još uvek nije verovao da će se sve završiti takvim antiklimaksom i da će on moći da ode sa ovog užasnog mesta, bez ikakvog straha od nindi.

Ruka mu zastade na pola puta, jer u tom trenutku događaji počese da se odvijaju fantastičnom brzinom pred Dorelijevim očima.

Doreli vide kako se Tabasko Pit naglo ispravlja čim je prešao prag dnevne sobe. Desnu ruku je podigao nekud naviše, a levom je strgao svoju dugu plavu kosu zajedno sa plastičnom maskom koja mu je sve dotle skrivala lice!

Desna ruka se vrati naniže, ali sada nije više bila prazna. U njoj blesnu katana, sve dotle skriven negde nad vratkom.

Dva Japanca se obrtoše u mestu, dozvani onim svojim fan-

tastičnim čulom za opasnost, ali je čovek za koga su poverovali da je Tabasko Pit već zadavao prvi udarac dugom, blistavom oštricom!

Doreli vide njegovo lice iz poluprofila: ozbiljno, mrko, koncentrisano da svu energiju unese u taj udarac.

Lice Leslija Eldridža, američkog ninđe!

*
* *

Kao i obično kada su ninđe u akciji, sve se odigralo tako brzo da Doreli, jedini svedok užasnog obračuna, nije stigao čak ni da udahne vazduh u intervalu od početka do kraja borbe.

Padajući na koleno, Noburu izbeže smrtonosni udarac. Haragei ga je upozorio u poslednjem trenutku, ali čak ni on nije bio dovoljno brz da bi ga katana potpuno promašio. Zakačio ga je samo vrh, ukoso preko grudi, ostavljajući ispod rasečene odeće dugu krvavu brazgotinu, od levog ramena do pojasa.

Tonoda je, nalik igraču baleta, već bio na nožnim prstima, a ruke su mu se pokretale kao krila vetrenjače na jakom vetru. Desna je ptezala nož ši-

roke drške, iz leve je prema Lesliju leteo šuriken, jezivo zubeći u tišini prostorije.

Hitrim pokretom ruke američki ninđa se zaštitio oštricom mača i šuriken se zvonko odbi u stranu i zari se u zid. Dovošavajući taj pokret, Lesli udarcem noge još jednom spreči Noburua da izvuče oružje skriveno pod običnom odećom.

Skok napred, pretnja Tonodi da će dobiti vrh mača u grudi ako se ne zaštititi, njegov hitri pokret desnicom da udarac odbije oštricom noža.

Prkoseći zakonima inercije, katana na polovini putanje promeni pravac i sruči se, nezadrživo, na glavu Noburuu. Ovaj ne uspe da se izmakne, uspe samo da podigne desnu ruku naoružanu nožem u pokušaju da se zaštititi.

Katana kao kroz vodu prođe kroz mišiće i kost podlaktice i pade Japancu na glavu, krećući se gotovo horizontalno.

Udarac odvoji gornji deo lobanje od donjeg po liniji iznad samih obrva. Kolut pune odvratne sive smese mozga otkotrlja se u stranu, a donji deo glave još neko vreme ostade u istom položaju, sa mišićima očiju, lica i usta koji su se refleksno trzali, menjajući izraz te užasne maske smrti.

Svega toga Doreli se prise-
tio tek mnogo kasnije, ponav-
ljajući u mašti ono što je sada
samo registrovao, kao nemoćni
gledalac. Jer, slika pred njim
menjala se u svakom naredn-
om stotom deliću sekunde, baš
kao na mnogo puta ubrzanom
filmu.

Tonoda pomisli da je došao
njegov trenutak u času kad će
lik katana zaškripa po Nobu-
ruovoj lobanji. Nož kojim se
delić sekunde ranije štitio, sada
postade ofanzivno oružje. Ba-
cio ga je prema grudima Ame-
rikanca sa svom onom brzinom
i silinom za koju je sposobno
telo jednog ninđe, koncentrisa
no na odlučni udarac.

Leslijeva leva ruka, među-
tim, bila je slobodna, a njegov
pogled prozreo je na vreme To-
nodinu nameru.

Pokret je bio tako brz da se
niz položaja Leslijeve leve ru-
ke na Dorelijevoj mrežnjači
slio u jedan jedini, neprekinuti
pokret. Kao u igri, čelični pr-
sti se sklopiše oko drške noža
u letu i Lesli načini piruetu,
dopuštajući da se kinetička ene-
rgija preuzeta od noža utroši u
daljem obrtanju njegovog so-
pstvenog tela.

Tonoda je, naravno, već išo
za nožem, ne želeći da izgubi
ni trenutka. Doslovno je plivao
kroz vazduh, ciljajući čeličnim

pesnicama u nezaštićeni trbuh
drugog ninđe.

Ali je ovaj do tada već za-
vršio svoj okret i bio potpuno
spreman, čvrsto oslonjen na o-
ba stopala.

Tonodino lice sudari se sa
podignutim kolenom i polom-
ljene kosti prasnuše kao suva
daska. Gotovo istovremeno, nož
u levoj šaci se obrte i oštrica
blesnu, padajući naniže i zari-
vajući se u izloženi potiljak Ja-
panca.

Lesli odskoči unazad, dopu-
štajući Tonodinom telu da se
sruči na pod. Još uvek opre-
zan, na vrhovima prstiju, on
priskoči Noburuu da bi se za-
gledao u njegove mrtve oči.

Telo ovoga lagano je pada-
lo, kako je smrt opuštala mi-
šić po mišić. Bez oklevanja, Le-
sli mu zari nož u srce i zadrža
ga tu nekoliko trenutaka pre
nego što se okrenuo drugom
protivniku.

Tonoda je ostao da leži sa
licem na podu, bez ikakvog po-
kreta. Nož, međutim, nađe i
njegovo srce, kao da Lesli još
uvek ne veruje da je drugi čo-
vek mrtav.

Negde u Dorelijevom mozgu
iznenada izniče potpun prevod
rečenice koju je Noburu izgo-
vorio samo nekoliko trenutaka
ranije.

»Ne veruj da je ninda mrtav sve dok ne vidiš njegov leš, a čak i tada proveri još jednom da li je odista mrtav«!

Lesli se ponašao upravo tako. Na vrhovima prstiju, sa spremnim mačem u ruci, vrebao je dva mrtva tela kao da očekuje da će svakog trenutka ponovo skočiti i pokušati da osvete sopstvenu smrt.

Doreli udahnu vazduh, tek tada svestan da je od početka borbe proteklo manje od tri sekunde. Prsti mu se stegoše oko pištolja u opuštenoj ruci i kroz glavu mu projuri luda pomisao da sruči čitav šaržer u ta široka pleća i okonča ovu ludu priču jednom zauvek.

— Ne čini gluposti, čoveče — upozori jedan tihi glas iza njega i Doreli se trže tako da fotelja pod njim zaškripa.

Na vratima verande stajao je Tabasko Pit, ali ovoga puta pravi, ne samo uspela imitacija koju je izveo Eldridž, uspevši da prevari čak i dvojicu japanskih nindži.

— Neću — isto tako tiho odvrati Doreli ispuštajući pištolj na pod. Prokletstvo, sa živim Eldridžom još uvek ima izgleda da se izvede operacija San Karlos! Bio ni najveća budala na svetu kada bi sada nešto pokušao!

— Je li sve u redu, ortak? — upita Tabasko, podižući Dorelijev pištolj sa poda da bi ga kroz vrata verande zavitlao u okean.

— Izgleda — odgovori Lesli, ali ne odvoji pogled od dva mrtva tela na podu.

Doreli pređe rukom preko lica mokrog od znoja, sa gađenjem osećajući zadah svog dva dana neopranog tela.

— Još jedan — reče iznenada se prisativši onoga što ga je već nekoliko trenutaka koprkalo. — Tu je još jedan Japanač!

Lesli ne odgovori ništa. Vratio je katana u korice i sagnuo se nad telo Noburua, hvatajući ga za ramena. Noseći ga kao lutku od krpa, on ga sa vrata verande zavitla u mrak, u okean, ne skidajući nijednog trenutka pogled sa drugog mrtvaca.

Doreli odahnu tek kada i telo Tonode odlete u okean za telom prvog nindže. Leslijeva opreznost i njemu je ulila strah od tih nepokretnih figura na podu.

— Ti si iz »Grupe 86«? — iznenada upita Lesli i Doreli se trže. Taj pogled, prokletstvo! A on je verovao da nema ničeg goreg od Rotmerlovog pogleda!

Progutao je pljuvačku i klimnuo glavom. I da je imao sna-

ge da laže, znao je da od toga ne bi bilo koristi.

— Šta Rotmerl hoće od mene?

Doreli ispuni pluća vazduhom, u pokušaju da se koncentrira. Ako u narednih nekoliko minuta bude dobro vodio igru, još uvek se sve može okončati na najbolji mogući način po njegova.

— Nemamo mnogo vremena

— upozori Tabasko Pit. — Ni taj treći ninda, ni tvoj šef, nisu ljudi koji će oklevati da nešto preduzmu!

— Treći ninda bez sumnje pazi na devojkicu — odmahnu Doreli glavom. — Što se mog šefa tiče, ne verujem da će intervenirati. Ovu stvar je potpuno prepustio meni.

— Koju stvar? — upita Leslie.

— San Karlos. Neko treba da prodre na ostrvo i likvidira predsednika El Fuerte.

Tabasko Pit tiho zviznu.

— A da sumnja ne padne na CIA, je li? Lukavo, moram priznati.

— Neko je u Vašingtonu zabrljao — sleže Leslie ramenima.

— Smrt El Fuerte neće doneti nikakvu korist Sjedinjenim Državama, čak naprotiv!

— Ne znam. Nikada ne razmišljamo zašto nešto radimo kad dobijemo zadatak, mi u »Grupi 86«.

— I možda baš zato i ne znate čiji ste sve slepo oruđe bili do sada — nasmeja se ninda. — Zar ti nikada nije palo na pamet da El Fuerte nije loš zato što koketira sa Kastrom ili Rusima, već zato što ne želi da ustupi koncesije nekoj od velikih multinacionalnih kompanija?

— Sumnjam da bi neka od tih kompanija mogla da ima uticaja na CIA — odmahnu Doreli glavom.

— Ne budi glup — oštro reče ninda. — Ti si naučio da ne postavljaš nepotrebna pitanja, ali će ti svako ko ume da razmišlja reći da ni CIA nije imuna na ponudu tešku nekoliko miliona dolara! Kako se zoveš uostalom?

— Doreli. Čak i da je tako, dođavola, ja tu ne mogu ništa da izmenim, shvataš?

— Ti ne, ali ja mogu. Ne želim da učinim to za vas. Štaviše, učiniću sve da El Fuerte upozorim na opasnost!

— Čekaj malo — uznemireno se umeša Tabasko. — A Sumiko? I kako su se ti prokleti Japanci uopšte umešali u ovu igru?

— »Grupa 86« počela je da se zanima za ninde — reče Doreli tragajući za ljudima koji bi joj mogli biti potrebni. Me-

ne je Rotmerl poslao u Japan da doznam što više o njima. Kada sam uporedio podatke ko jima raspoložemo sa onim što oni znaju, došli smo do zaključka da je jedan Amerikanac u svoje vreme postao ninda.

— I pomislili da ćete držeci Sumiko uspeti da me prinudite da radim za vas? — sleže Lesli ramenima. — Zamisao ni je loša, samo neće uspeti.

— Devojka je još uvek u rukama ninde — podseti Doreli tiho.

— A tvoj šef zna gde je ona?

— Zna. Rekao sam mu.

Lesli i Pit se zgledaše.

— To je loše, ortak — uznemireno reče Tabasko. — Ako ta budala Rotmerl pokuša da je se dočepa, u gužvi se može svašta dogoditi.

— Rotmerl će paziti da se njoj nešto ne dogodi — žurno reče Doreli.

— U to ne sumnjam. Ali, meci nemaju oči, prijatelju, što si do sada i sam mogao naučiti. Da li nam je on još potreban, Les?

— Doreli? Hmm...

Agent steže zube. Gospode bože, kako se dogodilo da se nađe u situaciji da jedna jedina reč ovog čoveka odlučuje da li će živeti li umreti?

— Povešće nas do jahte — konačno reče Lesli. — A posle... videćemo.

*

* *

Od Kausalita do San Rafaela, auto-putem 101 tek je nešto više od deset milja, ali džip za čijim je volanom sedeo Tabasko Pit nije bio građen za velike brzine, tako da je on ne prestano psovao, pritiskujući papuču gasa čitavom težinom svog ogromnog tela.

— Polako, Pite — reče ninda. — Nemamo nikakvog posebnog razloga za žurbu.

Plavokosi džin ga iznenađeno pogleda.

— Nemamo razloga za žurbu? Čoveče?

— Ne, nemamo. A Sumiko nećemo pomoći ako nas pre San Rafaela pokupi neki teški kamion!

Na zadnjem sedištu, Doreli je ćutao, ali mu je mozak radio možda brže nego ikada, tražeći izlaz iz situacije u koju je upao. Oni će osloboditi devojku, u to više ne sumnja, jer čak ni jedan japanski ninda ne može zaustaviti ovog čoveka pre planulog lica i ledenih tamnoplavih očiju.

A kada devojka bude slobodna, Doreli mu više neće biti potreban. I ne samo to: Doreli, i čitava »Grupa 86«, postaju opasni zato što poznaju pravi identitet jedinog Amerikanca koji je ikada postao ninda!

Šta da učini, prokletstvo?

Da li će i Rotmerl, opasni i iskusni Rotmerl, uopšte nešto moći da učini kako bi sprečio uništenje centrale grupe? Jer, to je sasvim sigurno ono što će ninda učiniti čim se dočepa svo je devojke?

Da li... da li Doreli može otkupiti svoj život ako mu ponudi pomoć u tome? Da li mu je takva pomoć uopšte potrebna?

Doreli se prenu, odmahujući glavom. Već desetak minuta misli mu se vrte po jednom istom krugu, ne otkrivajući nikakvo rešenje.

— Na sledećoj petlji treba da sidemo sa auto-puta — reče promuklim glasom.

— Znam gde je marina »Kros« — reče Tabasko Pit. — Kakav je položaj jahte u njoj?

— Poslednja u nizu na desnoj strani drvenog mola. Oda brali smo je zato što na susednim jahtama već danima nije bilo nikoga.

— Hm... drvo dobro prenosi vibracije — zamišljeno reče Leslie. — Ninda će još iz daleka osetiti da dolazimo.

— Sa jahte na jahtu — predloži Pit. — Ili kroz vodu?

— Videćemo kad se približi mo. Doreli, ti ideš uz mene. Ja sno?

— Savršeno jasno — reče agent. — A posle toga?

— Posle toga bićeš mi potreban da me uvedeš u tu vilu kod Vašington skvera. Nikakve druge garancije ti ne dajem — osmehnu se ninda.

Džip poskoči na uskom putu koji uz zapadnu obalu zaliva kod San Rafaela vodi na jug. Marina je bila nepune dve milje dalje, ali da se tamo nešto već odigralo upozori ih zvižanje sirena na kolima hitne pomoći koja, jedna za drugima, projuriše njima u susret.

— Aha! — promrmlja Tabasko Pit. — Tamo je već bilo gužve, a?

Leslie ne odgovori ništa. Pogled mu je bio uprt napred, kao da kroz prepreke između njih i marine pokušava da vidi šta se tamo odigralo.

Plava policijska svetla bleškala su svud oko prilaza ma-

rini. Iz te gomile vozila izdvojiše se još jedna kola hitne pomoći i jurnuše prema San Rafaelu, mimoilazeći se sa njima.

— Zaustavi ovde, Pite — reče tiho ninda — i čekaj me u kolima. Doreli, ti ideš sa mnom. Pretpostavljam da imaš neku značku ili legitimaciju koja te može provesti kroz policijski kordon?

— Imam. Prokletstvo, mora da je Rotmerl pokušao da otme devojkicu!

— I tako ubio nekoliko svojih agenata — hladno reče ninda izlazeći iz džipa. — Hajde napred!

Debeli narednik, košulje moкре od znoja, ispreči se pred njima, ali jedan pogled na Dorelijevu značku u kožnoj futroli bio je dovoljan da se ukloni pred dvojicom ljudi.

Probijajući se između policijskih vozila, oni izadoše na drveni mol marine, osvetljen farovima automobila i ručnim reflektorima.

Čovek u belom mantilu upravo je navlačio pokrivač preko tela opruženog po daskama.

— Samo trenutak, doktore! — reče Doreli. — Moj kolega i ja želimo da pogledamo.

— Samo napred! — promrsi lekar, otirući krvave šake komadima vate. — Ovo je bilo čisto gubljenje vremena, do da vola. Rana u grudima je tolika da bi čitava pesnica stala u nju. Pitam se, boga mu, čime su pogodili tog sirotog đavola!

Lice čoveka bilo je nepovređeno, ali je odavalo da je umro u užasnim mukama. Nimalo čudno, s obzirom na otvor u grudnom košu kroz koji su se videla poplavela pluća.

— Naš agent — tiho reče Doreli. — Rotmerl je ipak pokušao da otme devojkicu.

Produžili su po daskama koje su se uvijale pod njihovom težinom. Svud unaokolo videli su se tragovi krvi, verovatno iz tela koje su ambulantna kola već odnela. Na samom kraju mola bilo ih je još tri, već pokrivenih sivim komadima cerade.

Visoki, ćelavi muškarac izdvoji se iz grupe okupljene oko mrtvih tela i sumnjičavo ih pogleda.

— Poručnik Makferson — predstavi se. — Odakle vi stižete, gospodo?

— Doreli Elton — reče agent, ponovo pokazujući svoju značku.

Makferson načini ružnu grimasu i otpljunu u tamnu vodu pod njima.

— Vi ste, znači, iz ekipe koja je sve ovo napravila, prokletstvo! Mogu vam reći da je svaki od mrtvaca koje sam do sada našao imao takvu značku u džepu! Hoće li mi sada neko konačno reći šta se ovde, do đavola, događa?

— Žao mi je, poručniče — sleže Doreli ramenima. — Moji šefovi to će već regulisati sa vašim šefom, ne brinite.

— Da ne brinem? Pokušajte to da objasnite novinarima, prokletstvo! Njih ne zanimaju ni kakve tajne agencije, tražiće mozu glavu! Moju!

Doreli ga bespomoćno pogleda, šireći ruke. Za to vreme Leslie se progura pored grupe besposlenih policajaca u uniformama i civilu i podiže pokrivač nad najbližim mrtvim telom.

Crnac, džinovskog rasta i snage. Naizgled nepovređen, ali oko ninde zapazi zarez na levoj strani grudi, kuda je prodro jedan šuriken. Doktor koji bude vrši autopsiju iznenađuje se kad u rani otkrije oružje kakvo još nikada nije video.

Druga dva tela moćni udarci katana gotovo su razdvojili, ostavljajući ih na molu u zbruci izmešanih i iskidanih udova.

Vrteći glavom i praćen rado znalim pogledima policajaca, ninda preskoči na jahtu koja se blago ljuljala na svom vezu. Na njoj nije bilo nikakvih tragova borbe, što je značilo da je ninda dočekaо protivnike na daskama mola i tu se, veoma brzo, obračunao sa njima.

»Rotmerl je pokušao očajnički potez«, mislio je ninda, pažljivo pretražujući palubu jahte. »Morao je znati da je čisto ubistvo slati te ljude na jednog nindu«.

Bok jahte na suprotnoj strani od mola bio je vlažan pod prstima ninde, tačno pod mestom odakle bi u vodu skočio neko ko želi da umakne sa brodića. Ispravljaajući se, ninda pogledom pretraži mirnu površinu zaliva, dokle god mu je pogled dosezao.

Ne daleko, jer su svetla sa obale sprečavala da se vidi bilo šta na mračnoj površini vode.

U nevelikoj kabini jahte bilo je tragova dužeg boravka.

Lesli otkri nekoliko dugih crnih vlasii kraj stolice postavljene uza zid kabine. Na podu je još ležao komad konopca, presečenog energičnim udarcem noža.

Odbranivši se od Rotmerlovih agenata, japanski ninda je oslobodio Sumiko i prinudio je da sa njim skoči u vodu, da bi potražio drugo skrovište.

Doreli ga upitno pogleda kad se vratio na mol.

— Ništa — odmahnu Lesli glavom. — Možemo natrag.

Praćeni Makfersonovim ganđanjem, oni se udaljiše, mimoilazeći se sa grupom ljudi u belim mantilima koji su za sobom vukli nosila.

— Skočili su u vodu — tiho reče Lesli. — Nisu mogli daleko odmaći.

— Prokletstvo! Ko će ih naći u ovom mraku! Mala dobro pliva?

— Odlično. Ali ne moraju plivati daleko, ova obala zaliva je gotovo pusta.

— Tražićeš ih?

— Naravno.

Doreli zavrte glavom. Njemu se takav zadatak činio nemogućim pre svitanja. I bez pomoći čitave gomile ljudi i pa-

sa tragača. Ipak, u pitanju su bile milje i milje obale od ispresecanih stena, obraslih gustim šibljem.

Tabasko Pit je nervozno šetkao oko džipa sa rukama u džepovima i cigaretom u zubima.

— Odvukao je nekud tamo — pokaza Lesli glavom niz obalu. — Moram ih naći pre nego što smisli način da umakne daleko odavde.

— Idem s tobom, prokletstvo!

— Ne — Lesli odmahnu glavom, dohvatajući sa zadnjeg sedišta dugu torbu u kojoj se skrivala sva oprema i oružje ninde. — Rotmerl je to pokušao i izgubio šest ili sedam ljudi. Ne želim da i ti budeš u sutrašnjoj crnoj hronici, ortak!

— A ja? — tiho upita Doreli?

— Ostaješ ovde, sa Pitom. Kada se vratim, na redu je »Grupa 86« — nasmeja se ninda.

Doreli pognu glavu da prikrije blesak očiju. Taj Tabasko je pravi div, do đavola, ali ipak ne protivnik koji bi mogao zadržati veštog momka kao što je on, Doreli.

Traganje duž obale potrajaće sigurno nekoliko sati. Za to vreme, ako se oslobodi Tabaska, mogao bi se dočepati aerodroma u San Francisku, a zatim...

Jedna teška ruka pade mu na rame.

— Jednom — reče Tabasko veselo — jednom sam isto ovako čuvao momka koji je želeo da umakne od Leslija. I znaš šta se dogodilo kada je pokušao?

Doreli odmahnu glavom. Prokletstvo, taj tip kao da mu čita misli!

— Stao je nezgodno — dobroćudno se nasmeja Pit. — Vrlo nezgodno, tako da je u padu slomio nogu, rebra i ruku na dva mesta. Naravno, posle toga nije mu više bilo do bežanja, možeš zamisliti!

Doreli se kiselo nasmeja, pa leći cigaretu. Upozorenje je bilo dovoljno jasno, ali, ako Pitova pažnja na trenutak popusti, on će već umeti da iskoristi svoju šansu!

Okrenuo se da pogledom potraži nindžu, ali njega već nije bilo. Kao senka je nestao u žbunju pored puta, ne izazvavši ni kakav šum!

Doreli se strese od praznog straha. Ponekad... po

nekad stvarno ima utisak da ima posla sa đavolom, a ne sa čovekom!

*
* *

Odeven ponovo u kostim nindže, sa kompletnim arsenalom uz sebe, Lesli je poput duha napredovao kroz gustu šibljje, mnogo brže nego što bi istim putem mogao da ide običan čovek pri punoj dnevnoj svetlosti.

Izgled ovog dela obale bio je urezan u njegovo pamćenje i nije morao gubiti vreme u istraživanju terena. Japanac neće reskirati plivanje preko čitavog zaliva, do bleštavo osvetljene suprotne obale duž koje leži San Rafael. Mrak na ovoj strani će ga privući, jer je mrak prirodni ambijent svakog nindže.

On i zarobljena devojka otplivaće oko izbočine na obali južno od marine i izaći na suvo u jednom od onih piltkih zatona u kojima je voda potkopala stene. Nije uvek lako popeti se uz njih i zato ne mora ni da žuri. Hodajući po tangenti luka koji stvara izbočina, morao bi stići do kritičnog

mesta otprilike u isto vreme ka da i Japanac sa Sumiko.

Ali će i taj drugi ninda biti oprezniji nego inače, jer sada već zna da su mu za petama. Držaće devojkju neprestano uz sebe da bi mu poslužila kao štit. Ili adut u pregovorima, ako shvati da se ne može izvući iz zamke.

Još nekoliko stotina jardi. Sada mora biti veoma tih, iako je ta predostrožnost možda i suvišna. Kao i njega, haragei, predosećanje opasnosti, upozoriće tog drugog nindu da je protivnik u blizini.

Kroz šiblje na svojoj levoj strani on ugleda odblesak svetla na vodi. znak da se ponovo približio obali. Stene na kojima se našao, uzdižu se stotinak stopa nad površinom zaliva i sa njih će imati dobar pogled.

Prikrao se ivici stene i oprezno nadvirio, pazeći da mu se glava ne ocrta na svetlijoj pozadini neba.

Jasno se vidi beli pesak u podnožju stene, ali na obali nema nikoga. Sklapajući oči, ninda se skoncentrisao na sluh.

Ne... nikakvog šuma koji bi odavao prisustvo ljudskih bića u ovoj pustoju uvali pod njim.

Produžio je duž ivice stena prema sledećoj uvali koju ni-

je mogao da vidi sa mesta gde je najpre zastao.

U njegovoj podsvesti, haragei počeo da otkucava svoje monotone signale opasnosti i on zastade da bi ponovo oslušnuo.

Još uvek ništa, ali neće biti tako kada pređe nekoliko sledećih stopa i ponovo pomoli glavu nad ponor ispod sebe.

Senke visoke obale ovde su dosezale do samog žala, prepu nog stena koje su neke davne oluje odavde bacile u Zaliv. Među njima bi se mogla skriti čitava gomila ljudi i zato ninda ponovo sklopi oči, pokušavajući da sluhom dosegne do mesta zaklonjenih od pogleda.

Da!

Krupne kapi vode koje sa vlažne odeće padaju na pesak!

Promenio je mesto, premeštajući se nekoliko koraka udesno i ponovo oslušnuo. Sada tačno zna gde se nalaze japanski ninda i njegov talac!

Stena koju zapljuskuju talasići Zaliva, nekada čitava gromada, ali sada sa otvorom u sredini, izlokanim vekovnim delovanjem vode i vatra. Prava tvrđava kojoj se ne može lako prići ni sa jedne strane.

Haragei iznenada pojača signale. Drugi ninda postao je svestan njegove blizine!

Ipak, ako ostane skriven, ovaj neće moći potpuno tačno da odredi njegov položaj. Čak i hiljaditi delić sekunde može odlučiti međusobni duel dvojice nindži, kao i greška u proceni rastojanja od jedne ili dve stope.

Šapat!

Odbijen od površine vode, šapat dopire do njega, ipak ne dovoljno glasno da bi mogao razaznati i pojedine reči.

Naravno, Japanac je svestan aduta koji ima u šakama i neće oklevati da ga upotrebi!

— Les — dopre tihi ženski glas iz otvora u steni. — Les?

Priljubio je usne uz kamen i okrenuo glavu, kako bi stvorio utisak da njegov glas dopire iz drugog pravca. Teško je prevariti japanskog nindžu, ali ipak вреди, вреди pokušati.

— Čujem te, Sumiko...

Šuriken zuji kroz noćni vazduh, ali Lesli i ne pokuša da se ukloni. Japanac je nestrpljiv, znači; ovaj šuriken promašiće ga za čitave tri stope i bezopasno zvecnuti o stenu!

Taj zveket, naravno, odaće drugom nindži da je promašio. Hitar kao munja, Lesli promeni položaj tražeći mesto odakle će moći da kontroliše za-

klon svog protivnika i ono što se događa u njemu.

Odbijeni šuriken nestaje u noći. Silina udarca je tolika, da odleće čitavih stotinak stopa daleko i nestaje pod površinom Zaliva sa tihim pljuskom.

Ponovo tišina, ali on zna šta će uslediti. Ruke rade hitro, ali oprezno, svestan je potrebe da ostane apsolutno tih. Zadržava čak i dah, jer u ovoj uvali, okruženoj stenama, i najmanji šum biće pojačan, kao u amfiteatru.

— Les... — glas devojke sa da je još manje siguran nego maločas. Ona poseduje izvanrednu kontrolu nad sobom. Uostalom i Sumiko je jedna od vrhunskih majstora borilačkih veština, ali te kontrole postepeno nestaje. Neposredna blizina japanskog nindže sama po sebi dovoljna je da dekoncentriše i najhrabrije; sve je još mnogo strašnije kada znaš da te on može svakog trenutka hladnokrvno ubiti.

— Les, on mi sada drži nož pod grlom i zahteva da ustaneš i pokažeš mu se. Ako to ne učiniš za pet sekundi, on... on kaže da će me ubiti!

Pet sekundi? To mora, jednostavno MORA biti dovoljno!

Sada radi još brže nego maločas, kopajući širokim nožem, frenetičnim pokretima, koji bi možda izgledali smešni zbog preterane brige da ne stvori nikakav šum.

— Četiri, Les...

Prokletstvo, neće uspeti da završi... Ne, MORA uspeti!

— Tri...

Ona broji drhtavim glasom. Da li je iko ikada odbrojavao sekunde do trenutka sopstvene smrti?

— Dva... — glas Sumiko sa da je jedva čujan. — Les, taj nož, već mi je malo zasekao kožu.

Japanac neće oklevati da je ubije, naravno. To što čini nije blef, a Lesliju su potrebne još samo dve, možda dve i po sekunde.

— Les! — Glas devojke sada je iznenada čvrst, kontrolisan. I mnogo glasniji nego maločas. — Ubij ga, Les! Nije više važno šta će se dogoditi sa mnom!

Ah, ta fantastična devojka! Ona mu tom dugom rečenicom kupuje nekoliko dragocenih desetina sekunde!

— U redu! — više on na japanskom. — U redu, ustajem!

U svom zaklonu japanski ništa odgurnu devojku u stranu

levom rukom, pritiskujući je uz stenu. Ona se koprca, ali bez uspeha, osećajući kao da je uz kamen pritiskuje težina od sto tina tona. Pogled joj je uprt naviše, tamo gde će se nešto svetlijoj pozadini noćnog neba, ocrtati silueta drugog niđe.

Lesli je nešto smislio, bez sumnje. Ali šta?

I šta ako to ne bude dovoljno?

Gore, na steni, jedna crna prilika se lagano uspravlja. Glava ramena, gornji deo tela.

— Les, ne, zaboga! — vrišti devojka. — Ne!

Udara nekontrolisano po ruci koja je drži, ali ima utisak da bi mnogo više postigla protiv čeličnog nosača. Telo Japana kraj nje čvrsto je kao i stena o koju se oslanja, desna ruka podignuta, vrebajući svoj trenutak.

Sada!

Ovaj šuriken neće promašiti. I ne može promašiti, jer ra stojanje do cilja je svega četrdesetak stopa!

Mek udarac o ljudsko meso, jedva čujan, ali u njenim ušima odjekuje kao eksplozija. Po gođen je, Lesli je pogođen!

Nešto teško klizi niz kamen, lomi šiblje na ivici stene, pa-

da. Na trenutak zastaje, zadrža no žilavim granjem, a onda po novo naniže, u tamu u podnožju stene.

Ruka koja je pritiskuje naglo nestaje i ona pada na kolena, iscrpljena uzaludnom borom koja je utrošila svu njenu energiju.

I čemu, uostalom? Sada je sve gotovo...

Katana izleće iz korica japanskog ninđe sa karakterističnim šumom. Zaobilazeći stenu, on kao mačka stupa na vlažni pesak da bi se približio mestu gde leži pogođeni protivnik.

Ne verui da je ninda mrtav dok ne vičiš njegov leš. Ali i onda proveriti da li je odista mrtav.

Čak i za pogled ninđe tama pod stenom je neprozirna i Japanac je prinuđen na novi oprezni pokret. On ništa ne reskira, u levoj ruci mu je i vakizaši, spreman da posluži kao štit protiv letećeg vesnika smrti koji bi svakog trenutka mogao da izleteti iz te tame...

Nikakvog šuma, međutim, odatle i Japanac oseća kako mu čitavo telo ispunjava osećaj trijumfa. Ah, kako dugo ni je pobedio protivnika dostoj-

nog ovakvog božanskog osećanja!

Još jedan oprezan korak na vrhovima prstiju. Nijedno zrno peska, nijedan oblutak ne pomera se pod stopalima ninđe dok se privlači opasnom protivniku, bez obzira na sve jače osećanje trijumfa u grudima.

Među stenama, jedna devojka suvih očiju bulji u tamu pred sobom. Ono što se dogodilo tako je strašno da suze ne mogu doneti nimalo olakšanja. Obične reči preslabe su da joj kažu čak i šta oseća u ovom trenutku.

Pustoš... tama... smrt...

Čitav svet oko nje je mrtav. I dobro je što je tako. Može ostati ovde, zaklonjena kamenim zidovima, a da je ništa više ne uznemiri.

Nekoliko stopa dalje, prilika u crnoj odeći ninđe čini još jedan bešumni korak napred, saginjući se da bi bolje videla.

Ne, taj belac koji je na neki način ukrao tajne ninducua, tajne koje su bogovi poklonili samo njegovom narodu, sigurno je već mrtav!

Ali, zašto onda u podsvesti haragei bubnja svoj poziv na uzbunu?

Japanac okleva. Onog malo-predšnjeg zanosa postepeno nestaje i zamenjuje ga uobičajena strepnja pred sukob sa moćnim protivnikom.

U redu, šuriken je pogodio svoj cilj i bacio Amerikanca sa vrha stene pred njegove noge. Ovaj nije još mrtav, to sada oseća sa velikom sigurnošću, inače bi haragei već začutao. Prema tome, ostaje još samo da mu se oprezno privuče i do vrši ga, udarcem mača kojem ništa na ovom svetu ne može odoljeti!

Sada još jedan korak, ali je telo okrenuto bokom mestu pod stenama, zaštićeno vakizašijem, kako bi pružalo što manju metu.

HARAGEI!

Instinkt dobrog borca baca ga na vlažni pesak, pokrećući mišiće još pre nego što su oči kroz dva uska proreza uhvatile senku opasnosti. Ali se ta senka nije pojavila u podnožju stene, već NAD njim!

Vitko, nago telo, nošeno snanim zamahom, progutalo je prostor u deliću sekunde. Čitavo to telo podseća na koplje čiji je strašni vrh u stvari vrh katana u ispruženoj desnoj ruci!

Kostim ispunjen odsečenim grančicama i lišćem, otežan velikim kamenom koji je Lesli doslovno otrgao od stene služeći se svojim širokim nožem. To je bilo ono što je šuriken pogodio i bacio pod stenu!

On sam strpljivo je vrebao svoj trenutak, sve dok se od stene nije odvojila prilika u crnom i počela oprezno da se približava mestu na koje se kamen maločas stropoštao. Bilo je vremena čak i da na trenutak sklopi oči, koncentrišući se na šum disanja devojke iza stene i tako potvrdi sebi da je ona živa i bezbedna.

A onda, skok!

Očajnički, samoubilački skok, glavom naniže, sa mačem u ispruženoj ruci. Plitka parabola koja prkosi zakonu gravitacije da bi premostila rastojanje dugo gotovo četrdeset stopa.

On će pogoditi svoj cilj, to zna. Isto tako gotovo je sigurno da će japanski ninda imati vremena da se okrene i podigne svoj mač kako bi pokušao da zaustavi telo koje se kao meteor sručilo na njega.

Želje i nade nikada ne za-
magljuju rasuđivanje nindi i

Lesli sa hladnom izvesnošću zna kolika je verovatnoća da će, posle sudara, na vlažnom pesku ostati da leže dva mrtva tela.

Ali. ne! Ipak, ipak!

Haragei je prekasno upozorio Japanca i on se bacio na tle, očekujući hitac šurikena iz sasvim drugog pravca.

Već pri kraju svoje putanje, Lesli nape mišiće, menjajući smer leta za palac ili dva, a onda...

* Sudar!

Vrh katana probi grudi Japanca i zari se u pesak, pružajući nekakav oslonac čitavom telu ninde u jednom užasnom kratkom deliću sekunde.

Da li je to dovoljno da mišići njegove ruke potpuno sami nadvladaju ogromnu količinu energije nakupljenu skokom sa visine i bace telo u stranu, bar palac daleko od podignutog vakizašija koji preti nagim Leslievim grudima?

Da, dovoljno je!

Ruka Japanca nije bila u najpovoljnijem položaju, a i udarac koji ga je prikovao na tle imao je svog uticaja; umesto da se zarije posred grudnog koša, vakizaši skliznu niz Le-

slijeva rebra, ostavljajući za sobom plitku i dugu brazgotinu iz koje linu krv!

Ružna, ali potpuno bezopasna rana. Mnogo opasnije je konačni pad na pesak koji će pro tresti čitavo telo američkog ninde!

Vazduh mu šumno izlete iz pluća, ali ga to ne omete da se kao klupče otkotrlja u stranu. U pravom trenutku, jer de sna ruka protivnika zamahnu katanom, paralelno sa tlom, u pokušaju da ga dosegne.

Ipak, čak i za jednog ninđu nemoguće je da zada udarac iz tako nezgodnog položaja, ležeći na leđima, prikovan dugim mačem za tle poput insekta na komadu kartona, dok oseća kako mu život ističe, klizeći niz tu oštricu...

Lesli skoči na noge, boreći se sa kratkotrajnom ošamućenošću od pada. Nijedna kost mu nije povređena, to zna, nijedan unutrašnji organ. Rana na grudima prestaće da krvari za koji trenutak, dakle, još samo da se razveje ova magla pred njegovim očima i sve će biti u redu.

Pred njegovim nogama, Japanac se uvijao i izdizao leđa od tla u pokušaju da se otrg-

ne. Katana u njegovoj desnoj ruci bio je prekratak da dosegne Lesliejeva stopala i zato iz grla, punog krvi, dopre gnevno, bestijalno režanje, znak da drugi ninda još ne priznaje da je pobeđen.

Bilo je gotovo smešno lako otrgnuti katana iz već omlitavele šake, izbiti vakizaši iz druge ruke udarcem nogom.

Japanac se umiri; svaki pokret, uostalom, samo je širio ranu oko oštrice Lesliejevog katana, skraćujući mu život za nekoliko trenutaka.

Njegove oči blistale su paklenom vatrom kroz proreze kapuljače i Leslie zastade sa mačem protivnika stisnutim obema rukama i spremnim da mu ga zarije u srce.

— Želiš li još nešto da mi kažeš? — upita tiho, na japanskom.

Bez odgovora, sem novog talasa crvenog plamena u očima koje kao da kažu: »Ponovo ćemo se sresti u paklu!«

Sa lakim uzdahom, ninda zari katana u srce Japanca, priključujući ga još jednom za pešćano tle.

Stajao je tako dugo, čekajući da se ugasi plamen u očima ubijenog, a onda lagano izvuкао svoj mač iz rane i obrišao ga o odeću Japanca.

Podigao je glavu i osmehnuo se. Iznad stene su ga sa nevericom posmatrala dva ogromna i blistava crna oka, sasvim drugačijim pogledom nego oči japanskog ninde maločas.

*
* *

Rotmerl zalupi nogom posle dnju fioku svog ogromnog pišaćeg stola i zastade nasred prostorije, ovsrćući se oko sebe, kao zver u kavezu.

Njegovi uređaji, ugrađeni u stolu, rekli su mu celu priču. Vila »Grupe 86« doslovno je odsečena od sveta, čak i snop kablova za koji je bio uveren da niko ne zna za njegovo postojanje. Nijedna radio-stanica u zgradi nije radila, praktično uništena fantastičnim elektromagnetnim poljem koje se iznenada pojavilo u prostoru oko vile.

Znao je, naravno, šta se događa. Ninda je došao da naplati svoj dug.

Doreli je svakako s njim. Ta propalica, prodao je grupu da bi sačuvao svoj bezvredni život!

Duboko udahnuvši, Rotmerl pokuša da se koncentriše na opasnost. Proći će još puno vre

mena pre nego što ninda savlada sve prepreke na putu do ove prostorije.

Iscerio se, sam sebi. S razlogom: prvo što mu je palo na pamet bilo je ponuditi nindi da mu proda sve tajne »Grupe 86« u zamenu za SVOJ život!

Da, on i Doreli su ljudi istog kova. Srećom, on, Rotmerl, inteligentniji je od drugog čoveka i pronaći će neki izlaz, mora ga pronaći!

Nikakvo obično oružje neće zaustaviti nindu, to sada već zna. Ako želi da preživi, mora upotrebiti nešto što još niko nije upotrebio i nadati se da će taj trik upaliti.

Sada već potpuno smiren, po zabavio se sadržajem fioka svog pisaćeg stola, čestitajući sebi na predostrožnosti. Ovaj sto, zapravo, samo je kamuflaža za čitavu gomilu kontrolnih uređaja sa sopstvenim napajanjem, uređaja od kojih je najveći deo sam izmislio.

Iznenadenje za svakog ko pokuša da likvidira Rotmerla. Ne prijatno, naravno. On sam imao je dovoljno vremena i novca da se pripremi za jedan ovakav trenutak.

Sa »Grupom 86« je gotovo, naravno, ali on već godinama računa i sa tom mogućnošću.

Na pritisak dugmeta, njegova fotelja će, poput lifta potonuti u suteran zgrade, do tajnog hodnika koji su od živih pripadnika grupe videle samo njegove oči. Nije bilo lako udesiti da stradaju svi koji su znali za postojanje tog hodnika, ali je Rotmerl imao i vremena, i strpljenja, i inteligencije.

Na početku hodnika je obična putna torba, u njoj nešto više od milion dolara u sitnim, neobeležanim novčanicama i nekoliko sitnica potrebnih čoveku za duže putovanje. Godinama je dole i već je dva puta morao da menja torbu novom kako ne bi odudarala od elegancije njegove uobičajene odeće.

Hodnik se završava u uvek zaključanim prostorijama zgrade na drugoj strani Vašington skvera. Korak od vrata tog stana nalazi se lift koji će ga za nekoliko trenutaka izneti do ravnog krova osmospratnice. I helikopter je tu godinama, pod nadstrešnicom, nevidljiv za druge oči. »Grupa 86« ga često koristi za svoje potrebe, ali se Rotmerl pobrinuo za redovne kontrole i zna da je mašina uvek ispravna i puna goriva.

Posle toga...

Posle toga, ima nekoliko mogućnosti, ali će najverovatnije odabrati onu sa olupinom helikoptera u pustinji Mohav i telom u olupini dovoljno unakaženim vatrom i padom da niko ne može tvrditi kako to nije bio Rotmerl. Zatim plastična operacija na proverenom mestu, novi život, negde u Nju jorku ili Čikagu, u bezbednosti miliona običnih ljudi unao-kolo.

Pripreme su bile završene i Rotmerl se opusti u svojoj fotelji; pažljivo opipavajući dugmad pod njenim ručkama, aktiviranu prvi put posle mnogo godina.

On je spreman... ninda sada može da dođe!

Trgao se od iznenadne detonacije u blizini. Neposrednoj blizini, jer ova prostorija je tako dobro izolovana od zvuka da je inače ne bi čuo!

Ručni bacač, sasvim sigurno. Taj ninda ne okleva da upotrebi sva sredstva da bi stigao do svog cilja. I on, Rotmerl, malo mu je pomogao u tome: vila je građena tako da se u njoj može voditi čitav mali rat, a da okolina ne primeti ništa neobično.

Ne, kockanje sa nindom nije se isplatilo, sada to zna. Dobitak od operacije San Karlos, čak i da je uspela, bio bi zanemarljivo mali u poređenju sa opasnošću od ninde. Sa grčem na licu setio se doktora Frankeštajna i čudovišta koje je stvorio, a nije mogao da ga kontroliše.

On nindu nije stvorio, ali je učinio sve da ga pronađe prekasno shvativši da nema čoveka na svetu koji bi, na bilo koji način, mogao da kontroliše tu fantastičnu mašinu za ubijanje!

Nova eksplozija, sada već pred samim njegovim vratima, Prokletstvo, ninda je tu!

Rotmerl ovlaži usne i pritisnu jedno od dugmadi pod ručkom fotelje. Nema više razloga za oklevanje, ta vrata sva kog trenutka mogu odleteti u vazduh!

Prepreka od debelog blindiranog stakla pade sa tavanice i čvrsto naleže na pod, deleći prostoriju na dva nejednaka dela. Predmeti na drugoj strani izgube oblik, mutni i razvučeni, jer tako debelo staklo mnogo više prelama svetlost od običnog. Ipak, Rotmerl se sada osećao mnogo sigurnijim

nego maločas, naročito zbog toga što...

Trgao se i poskočio kada je kroz vrata blesnuo crveni plamen, raznoseći ih u komadiće! Zid od blindiranog stakla se zatresao pod udarcem krhotina vrata, ali je ostao na mestu, samo malo zagreban ostrim čeličnim komadima.

Jedna ljudska figura probija se kroz gusti dim, pažljivo zaobilazeći ruševine na podu i mestu na kojima debeli tepih tinja. Rotmerl se naže da bi bolje video...

Da li je to ninda? Ako jeste, vreme je da se pripremi za svoj sledeći trik. Sve dok je on u životu, Rotmerl neće biti bezbedan, ma kako se prurušio i ma kako daleko pobegao.

Ne, to nije Eldridž... nije čak ni njegov pomoćnik, Tabasko Pit, to je...

— Doreli! — viknu Rotmerl glasno. Zvuk njegovog glasa vrati se izobličen, odbijen od debelog stakla.

Doreli zastade, buljeći u prizor pred sobom, Blindirano staklo nije ništa prozirnije ni sa druge strane i proći će nekoliko trenutaka pre nego što shvati da je Rotmerl još uvek tu, za svojim stolom.

Možda treba čuti šta taj tip ima da kaže, do đavola! Rotmerl pokretom ruke uključi sistem interfona koji je sada povezivao dva dela prostorije.

— Rotmerl! — urlao je Doreli, lica gotovo naslonjenog na staklenu barijeru. — Pusti me na drugu stranu, prokletstvo!

— Zašto bih? — nasmeja se Rotmerl. — Ti mi nimalo nisi potreban, Doreli.

— Grešiš, Rotmerl! Ja sam jedini koji te još može spasiti, shvataš li to?

— To je jeftin trik — sleže Rotmerl ramenima. — Smisli nešto bolje!

Doreli očajnički zadobova rukama po staklu, istovremeno se osvrćući, kao da se plaši da će neko doći za njim kroz razvaljena vrata.

— Da li si uključio satni mehanizam koji će dići zgradu u vazduh iza tebe, Rotmerl?

Prokletstvo, otkuda on zna za taj mehanizam? I te reči, »iza tebe«? Kako zna da će Rotmerl pobeći tajnim prolazom!

— Rotmerl! — zvučnik na Rotmerlovoj strani još više izobličuje Dorelijev neljudski kr-

ik. — Pusti me, on dolazi! Dolazi!

Još jedna figura na vratima, ogromna ljudska prilika, u čijim rukama čak i bacač izgleda kao igračka. To je Tabasko Pit, a ne ninda, ali Rotmerl ne će reskirati da mina iz bacača pogodi staklenu barijeru!

— Crkni! — kaže Doreliju kroz zube, pritiskajući dva dugmeta istovremeno.

Tabasko Pit je predaleko, ali je Doreli baš tamo gde je trebalo da se nađe prokleti ninda. Svejedno, ni on nije zaslužio ništa bolje!

Dok fotelja sa Rotmerlom to ne naniže, on ima taman toliko vremena da vidi kako Tabasko Pit sa vrata oprezno skače unazad, podižući ručni bacač, kako prvi mlazevi kiseline visoke koncentracije iz cevi pod tavanicom doslovno spiraju Doreliju kožu i meso sa kostiju glave i ramena.

A onda, blagoslovena tišina posle treska s kojim se debela čelična ploča sklopila nad Rotmerlom. Proći će dosta vremena pre nego što mlazevi kikesine prestanu da zasipaju čitavu prostoriju, sasvim dovoljno vremena da Rotmerl odmakne podzemnim hodnikom.

Uostalom, mehanizam koji će aktivirati eksploziv u temelji-

ma vile i uništivši i svaki trag svih onih tajni prikupljenih godinama već nemilosrdno otukucava sekunde. Sve će odleteti u vazduh za manje od tri minuta, a tačno toliko dugo će i rezervori sa kiselinom zasipati prostoriju i štititi Rotmerlu odstupnicu.

Samo, do đavola, gde je taj prokleti ninda? Zašto nije došao sam da se osveti?

I šta je to tako važno Doreli želeo da mu kaže, nadajući se da će spasiti svoj bedni život?

S lakim potresom fotelja zastade na dnu betonskog okna i Rotmerl iskoči iz nje. Samo dva koraka do ugla podzemnog hodnika i torbe ostavljene uza sam zid.

Rotmerl zastade u pola koraka, ali masu gornjeg dela nje govog trupa nije bilo tako lako zaustaviti.

Eldridž, prokleti ninda, sedi na putnoj torbi sa milion dolara i smeška mu se!

— K...ako? — kaže Rotmerl. — Kako, kako... kako?

Ninda sleže ramenima i dalje se srdačno smeškajući.

— Malo dedukcije i malo ispitivanja sonarom, Rotmerl — kaže mirno. — Moja devojka je genije za elektroniku, nisi to

znao? Ne samo da je izvela onaj trik sa vašim uređajima za vezu, već smo prilično brzo utvrdili gde se nalazi tajni podzemni hodnik i gde se završava. Kao što vidiš, ja sam došao sa njegovog drugog kraja i seo da te sačekam!

Rotmerl se zaklati. Kao da njegove kratke, slabašne nožice ne mogu više da nose težinu akumuliranog očajanja.

— Proklet bio! — procedi kroz zube. — Hiljadu puta proklet! Ti nisi čovek, ti si đavo!

— Mnogi su mi to rekli — klimnu ninda glavom. — U ovoj torbi je novac, zar ne, Rotmerl? Koliko?

— Videćeš — rezignirano reče Rotmerl. — Uzmi je, meni više nije potrebna. Snaći ću se nekako i bez nje, samo ako... ako...

— Ako ti poštediti život? — nasmeja se ninda. — Ne bu di šašav, Rotmerl! Za koliko će zgrada odleteti u vazduh?

— I to... i to znaš?

— Dorelijeva pomoć bila je dragocena — nemarno reče ninda. — Pitam se kako je on prošao? Pretpostavljam da si upotrebio neki trik spremljen za mene, a?

— Jesam. Matav je. A eksploziv... dići će zgradu u vazduh za manje od dva minuta!

— Je li? Pa onda, treba da krenem, jer ovo mesto neće biti bezbedno, zar ne? Pretpostavljam da si predvideo da ovaj deo hodnika bude potpuno zatrpan.

— Da — jedva čujno reče Rotmerl. — Da...

Ninda ustade sa lakim uzdahom i zabaci putnu torbu preko levog ramena. Rotmerl učini korak napred kao da želi da pođe za njim.

— A ne — nasmeja se Leslie. — Ti ostaješ ovde. Rotmerl.

— Ali...

Hitar, kratak, brutalan udarac. Najpre u jednu Rotmerlovu cevanicu, a zatim u drugu, pre nego što je ona prva popustila pod težinom tela. Pod niskim svodom prasak polomljenih kostiju odjeknu kao pucanj iz pištolja i Rotmerl zaurla, padajući na lice.

— Srećan put u pakao, Rotmerl — dobaci ninda preko ramena, već odmičući hodnikom.

Urlajući od bola, Rotmerl se obrte na leđa i odvuče do ledenog betonskog zida. Digao je pogled prema tavanici, a mozak, izbezumljen bolom, upravo u tom trenutku izvuče iz memorije podatak o težini betonskih blokova koje će eksplo

zija za koji trenutak baciti na njega! da naniže. Činilo mu se da taj pad traje dugo, užasno dugo,

Još uvek je urlao kada se, ali je to bila samo iluzija...
pred njegovim očima, tavanica Jer, mrtvi ne osećaju protibлаго zatresla i počela da pa- canje vremena.

— KRAJ —

U oktobru Ninda 89

KATANA BLUZ U ĐAVOLJEM VRTU

Đugi, rašiljeni čemores imali su svoje senke. Stotine senki.
Gamo je ninda nije imao.

On je jedina senka koja leluja kroz lišće. Lebdi nad travom i čas
je senka, čas mesečina poput paučine.

Niko nije znao odakle će da izađe,
i da napadne.